

နံပါတ် ၈၁

BURMESE
CLASSIC

www

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

နေပဝင် အချစ်

www.burmeseclassic.com

၇၈၆

ဆုအညွှန်း

နေမဝကြွချစ်

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

ဘေးက ရိပ်ခနဲပြေးတက်လာသော အနီရင့်ရောင်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်ဝန်းထောင့်မှ မြင်သည်။ အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်ပြီး လီဗာကိုနှင်းတော့ ကားက ဦးမော့ကာ ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားသည်။ လျှပ်စီးလက်သည့်အတိုင်း ကားကို ပွတ်ကာသိကာ ဖြတ်ကျော်ပစ်တာ မြည်သံကျယ်ကြီးနှင့်။ တရိပ်ရိပ်ဝေးကွာခဲ့ပြီဖြစ်သော အနီရင့်ရောင်ကားကို နောက်ကြည့်မှန်မှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း အနိုင်ရသူ၏ ကျေနပ်ပြီးက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ အရိပ်ထင်သည်။ အရှိန်ပြင်းသောကားက ရှေ့မှ ကုန်းမြင့်တစ်ခုကို တက်အပြီးမှာ လမ်းချိုးတစ်ခုက မထင်မှတ်စွာ စောင့်ကြိုနေ၏။ စတီယာရင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကွေ့လှည့်ရင်း အရှိန်မလျှော့ဘဲ ချိုးချသည့် လမ်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ Stop လို့ရေးထားသည့် အနီရောင်စာလုံးတွေက ထင်ရှားစွာ။ ကွေ့သောအရှိန်၊ တင်ထားသော အမြန်နှုန်းတွေကို ဘရိတ်တစ်ချက် ဆောင့်နှင်းပြီး အဆုံးသတ်ပစ်တာက သတ်မှတ်

မျဉ်းနှင့်ကွက်တိ။

“အို...ခေ”

သခင်က သံရှည်ဆွဲရွတ်ပြီး ဂီနုတ်(တ်)ဖြင့် လှမ်းပိတ်တော့ စခရင်ပေါ်က ပုံရိပ်တွေက တိခန့် ပျောက်သွားသည်။

“ရွေးလိုက်စည်ကြီး...သူ့ကိုပဲ”

အမိန့်နှင့်အတူ ထရပ်သော သခင်ခြေလှမ်းတွေက အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ စည်သူကတော့ ဘာပုံရိပ်မှမရှိတော့သော တီဗီစခရင်ကို လှမ်းကြည့်တာက စိတ်မပြောင့်စွာ။ ပြီးမှ လေးတွဲစွာထရပ်ရင်း...

“ဖြစ်ပါ့မလား သခင်၊ ဦးဉာဏ်ကြီး ဆန်ကာတင်ရွေးပေးတဲ့ သုံးယောက်ထဲမှာ ဒီကောင်က သိပ်နုနေသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးက သေးညက်ညက်နဲ့”

“မင်းတို့ကြော်ငြာထဲမှာ ကိုယ်လုံးကြီးရမယ်၊ ရုပ်ရှင်ရမယ်လို့ ပါသလား စည်ကြီး”

သခင်ထံမှ ခွကျကျမေးခွန်းကြောင့် စည်ကြီးက ခေါင်းကုတ်သည်။ ဒါကိုပဲ သူက သဘောတကျပြီးတာက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ ခပ်မဲ့နဲ့။ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်ပေမယ့် တွေဝေမှုကြောင့် ခြေလှမ်းတို့နောက်ကျနေသော သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်၊ သူ့မန်နေဂျာ၊ သူ့လူယုံ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို သခင် ခပ်ငဲ့ငဲ့လှမ်းကြည့်ရင်း...

“သူပဲဗျူးတာပေါ့၊ ငါ့အတွက် လူကြမ်းရွေးတာမှ မဟုတ်

တာ”

“ဒါပေမဲ့ အားကိုးရတဲ့ ဘော်ဒီဂတ်တော့ လိုတယ်လေကွာ၊ မင်းအတွက် အရာခပ်သိမ်း ရင်ဆိုင်ကာကွယ်ခဲ့သူမျိုးမှ ငါတို့က စိတ်ချလို့ရမှာပေါ့၊ တစ်ဖက်က မိန်းမဉာဏ်နဲ့ ကစားသွားလို့ မင်းပဲ အထိခိုက်များရတာ”

ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြတော့ မကျေနပ်ခြင်းတွေ ပါသွားသလားမသိ။ နဖူးပေါ် ခပ်ရိုင်းရိုင်းဝဲကျနေသော ဆံပင်တွေက သခင်မျက်နှာတစ်ခြမ်းဆီ အုပ်ကျသွားသည်။ ဒါကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောခါပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည့် သခင်အသံထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းက တစ်စက်မှမပါ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံထည့်ပြီး လည်ကပ်စွယ်တာအနီရဲ့ပေါ် အနက်ရောင် ခါးတိုလက်ပြတ်အင်္ကျီကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ကာလာတွေနှင့် ထင်းနေသော သခင်ကို စည်သူက ငေးသည်။ လှမ်းသမျှခြေလှမ်းတိုင်းက သိမ်ငယ်ခြင်းမပါသော တင့်တယ်ခြင်းတစ်မျိုးကြောင့်ပဲ ဒီကောင့်မှာ ရန်များနေသလားလို့ တွေးကြည့်သည်။ စကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ။ ဂူတစ်ဂူထဲ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မအောင်းပါတဲ့။ အခုတော့ အောင်းပြီးသားတစ်ကောင်အား ခြောက်လှန်ရန် မဆိုးကျော်လို့ လာပြီဆိုတော့လည်း။

“ဒီကစားပွဲမှာ ရင်ရော်ကြမ်းတမ်းမှုတွေ မလိုဘူး၊ ရုပ်ပြနဲ့ ခြောက်လို့ရရင် ငါ့နားမှာ အင်းခွေးတွေ ပတ်ပတ်လည် မွေးပစ်မှာပေါ့၊ အဓိကကျတာ ငါ့နားနေပြီး ငါ့အတွက် အရာခပ်သိမ်း

စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့သူ၊ အဲဒါမျိုး လိုချင်တာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဒီကောင်လေးက”

“စိတ်ဝင်စားရင် စောင့်ကြည့်၊ ဂိမ်းအိုဗာဖြစ်တဲ့အထိ”

အပေါ်ထပ်ဆီ ကွေ့ဝိုက်ဆက်သွယ်ထားသော လှေကားဆီ
လှမ်းတက်ရင်း သခင်က စည်သူကို လှမ်းပြောသည်။

“ဆက်လုပ်လေ၊ မင်းအစီအစဉ်အတိုင်း”

ဟွန်း...ပြောသွားတာက လူကြားလျှင် စည်သူကပဲ စီစဉ်
သူလိုလို။ တကယ်တမ်းကျတော့ သခင်အမိန့်တွေကို စည်သူက
အကောင်အထည်ဖော်ပေးရသည့်သူ။ လှေကားကွေ့ကြီးကို ဝိုက်ကာ
ခုခံကာ တက်သွားသည့် သခင်ကို စည်သူ မော့ငေးရင်း ခါးမှဖုန်း
ကိုထုတ်ကာ နံပါတ်တွေနှိပ်ပြီး ဖုန်းကို နားမှာကပ်သည်။

“ဦးဉာဏ်လား...အင်း ရွေးပြီးပြီ၊ မုသားတဲ့”

□ □ □

အခန်း (၂)

“ဒီအလုပ်ကို ဘာလို့လာလျှောက်တာလဲ”

“ငွေလိုလို့”

မဆိုင်းမတွပြန်ဖြေသံက နုနယ်သောရုပ်ရည်နှင့်မလိုက်
ဖက်။ မျက်ဝန်းကစိမ်းပြီး မျက်နှာကတင်းသည်။ ထိုအရိပ်အကဲတွေ
ကို ဖတ်ရှုရသလောက် မုသားဆိုသောကောင်လေးက သူမှန်တယ်
ထင်လျှင် ကမ္ဘာနှင့်ချီပြီးကန့်ကွက်တောင် သူ့အယူအဆကိုပြောင်း
ပစ်ခဲ့သူမျိုးမဟုတ်။ သခင်က ရှေ့ချထားသော မော်နီတာမှတစ်ဆင့်
အနီးကပ်မြင်ရသော မျက်နှာလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။
မေးရိုးက နည်းနည်းကားသည်။ မျက်လုံးမေးပြီး နှာတံကပေါ်ပေါ်
လွင်လွင်။ နှုတ်ခမ်းက ပန်းနုရောင်သန်းသည့် ထောင့်ချိုးညီစွာ
ပါးလှပ်လှပ်။ ဖြူနုသော အသားအရေပေါ် ရှည်လျားမည်းနက်တဲ့
မျက်တောင်ကော့ကြီးကြောင့် ကပြားလိုလို၊ အနီးစပ်ဆုံး ချိုးမွမ်းရ
လျှင် ဘိုဆန်ဆန်ချောသည့် ကောင်လေး။ ဆံပင်တွေကလည်း

တခြားကောင်လေးတွေနဲ့မတူ။ ဆာမူရိုင်းလို နဖူးပြင်အပြည့် ချထားပြီး ကုတ်ထောက်ပျော့နဲ့ဆံပင်ကို မေးရိုးနားမှာ အချွန်တွေဖြစ်အောင် ခုတ်ချထားတာနဲ့ ဆံပင်အုပ်အုပ်ကြားမှာ မျက်နှာဟာ ဂျစ်တစ်တစ် မှန်တေတေ။ သူမော်နီတာရဲ့ ကြည့်လင်ပြတ်သားမှုကြောင့် နှုတ်ခမ်းအထက်နားမှာ မွေးညှင်းစိမ်းမြဲတွေကိုပါ တွေ့ရတဲ့အထိ။ သခင်က ပြုံးလိုက်ရင်း လက်သီးဆုပ်နှင့် မေးဖျားထောက်ကာ စည်ကြီးရဲ့ ထပ်မေးမည့်မေးခွန်းကို နားစွင့်နေသည်။ စည်ကြီးက သခင်ရှိရာသို့ တိုင်ပင်ဟန်နှင့် အခန်းတွင်းရှိ ဗီဒီယိုကင်မရာတွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း...

“မင်း ငွေလိုရတဲ့အကြောင်းအရင်းက”

“ကျွန်တော့်မှာ ရောဂါသည် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“သူ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ ငွေနဲ့ဆက်မှဖြစ်မယ်”

“ဪ”

အင်တာဗျူးသူထံမှ စာနာသောအသံတစ်ချက် ထွက်လာပြီး...

“ဘာရောဂါများလဲ”

မုသားက မျက်လွှာကိုပင့်၍ မေးသူကို အေးစက်စက်ကြည့်သည်။ အဲဒီလိုမေးလာသောသူတွေကို အခုတလော အရမ်းမှန်းပါသည်။ ဘာအကူအညီမှလည်း မပေးနိုင်။ ရောဂါအမည်ပြောတော့လည်း နားမလည်ဘဲ တတ်ယောင်ကားနှင့် ထင်ရာစွတ်

ပြောတာက ကိုယ့်လူနာကပဲ အခုကောက်သေပေးရတော့မလိုလို။ ထိုသို့ ချဲ့ကားသောစကားကို ဝေဒနာရှင်ကြားသောအခါ အားငယ်စိတ်နှင့် ဟုတ်နိုးနိုးထင်မှာ မုသားက အစိုးရိမ်ဆုံး။ နဂိုကမှ ဝေဒနာရှင်က မကယ်ပါခဲ့တော့လို့ ပြောထားခဲ့တာ။ မုသားမှာ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေကို အဘက်ဘက်မှ ကျားကန်ထားပြီး ဒီနေ့အထိ ရပ်တည်နေခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်ဟာ ဝေဒနာရှင် အသက်ရှည်ဖို့ဆိုရင် အတွေးကို နေရာမှာပဲ ရပ်သည်။ တီရှပ်ပေါ် ပြီးစလွယ်ထပ်ဝတ်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီကော်လံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရှေ့သို့ ဆွဲချပြီးမှ...

“ကူးစက်တတ်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ပါဆင်နယ်၊ အာမခံပေးနိုင်တာက ဒီအလုပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထိခိုက်စေရဘူး၊ ဒါပဲ”

အောင်မာ...တကယ့်မလွယ်ကြော ချာတိတ်ပဲလို့ စည်ကြီးက စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်သည်။ စည်သူကလည်း မေးချင်လွန်းလို့မဟုတ်။ မော်နီတာက ကြည့်နေမည့် သခင် သိချင်တာရှိမလားဆိုပြီး မေးရတာ။ အခုတော့ သူက ဗိုက်အငှားနဲ့ ဓားထိုးခံရသလို။

“ကောင်းပြီလေ...မင်း ဂျူဒိုတွေ၊ ကရာတေးတွေတတ်တာလည်း ငါတို့ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးသလောက် အားရကျေနပ်မှုရှိပါတယ်၊ မင်းက ကားလည်းမောင်းတတ်တယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ဘာလို့ လိုင်စင်မရှိတာလဲ”

“လိုင်စင်ဆိုတာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကားမောင်း
မယ့်လူမျိုးမှ လိုတာမဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း...မင်းက”

“ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကားမောင်းစရာမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ဝါသနာအရ ကားမောင်းတတ်တယ်၊ ဒီလောက်ပဲ”

“ဪ...မင်းရဲ့ဖောင်ထဲမှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးသွားတာကြာပြီ”

“ဒါဆို ဒီအစ်ကိုက မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး
ရင်းချာလား”

ဒုတိယအကြိမ် အကြည့်အေးနှင့် ဂျစ်တစ်တစ်ကြည့်ပြီးမှ
“ဆိုပါတော့”

“အိုခေ”

သူဌေးလို့ အမည်ခံထားပေမယ့် သူဌေးပုံမပေါက်သော
ထိုလူက ခုံမှာကျောမှီကာ ဆုံလည်ခုံကို ဟိုဒီယမ်းပြီးမှ...

“မင်းကို ငါ ရွေးထားပြီးပြီ၊ ဒီမှာ ကတိအတိုင်း စမ်းသပ်
မှုအောင်မြင်ရင် တစ်လစာ အကျိုးခံစားခွင့် သုံးသိန်း”

ငါးထောင်တန် အစည်းလိုက် ဘဏ်အုပ်ကို မုသားရှိရာ
ဘက် တွန်းရွှေပေးရင်း...

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းအလုပ်ဆင်းပါ”

“ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့်လူက”

“မင်းအလုပ်ဆင်းတာနဲ့ တွေ့ရမှာပါ”

“မုသားက ပိုက်ဆံအုပ်ကို ဆွဲယူကာ ထရပ်ရင်း...”

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားလှတဲ့ အိမ်ကြီးဆီမှ
ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ အခန်းထဲက မုသားထွက်တာနှင့်
တံခါးဝမှာ အသင့်စောင့်နေသော အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ
နှင့်လူက ခြံတံခါးအပြင်ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့သည်။ ခြံကြီးထဲ
မှာ ကားပြိုင်ကွင်းတွေ၊ ရေတံခွန်တုတွေ၊ စမ်းချောင်းတွေနှင့်
မြင်းစောင်းပါမကျန် ပါသည်။ အိမ်ကြီးကလည်း ကျောက်ဖြူသား
တွေ၊ စတီးလက်ရန်းတွေ၊ မှန်ချပ်ကြီးတွေနှင့် ဆောက်ထားတာ
တခမ်းတနား။ ငုံ့ကြည့်လျှင် ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် ထင်ရှားစွာမြင်နိုင်တဲ့
အစိမ်းလဲ့လဲ့ ကြွေပြားတွေက မှန်ချပ်တွေအလား ထင်မှတ်မှားစရာ။
ထိုအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်က ဘယ်သူလဲ။ မုသား သက်တော်စောင့်
ပေးရမည့်သူကရော ဘယ်လိုလူလဲ။ မေးခွန်းတိုင်းဟာ မသိနိုင်
ခြင်းများစွာနှင့်။ ဒီလောက၌ မုသား မသိသေးသော အရာတွေ
အများကြီး။ မုသားနှင့် မသိသော လူတစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရ
သည်။ သိလာသော ထိုလူမှာ မုသားမသိသော ရောဂါတစ်မျိုး
က စွဲကပ်ဝင်ရောက်နေသည်။ ထိုရောဂါအတွက် အခု မုသားမသိ
သော နယ်ပယ်မှာ ကျင်လည်ရဦးမည်။ မသိခြင်းတွေက မနက်ဖြန်
တိုင်းမှာ မုသားအတွက် အသင့်စောင့်နေခဲ့ပြီ။ မုသားစိတ်တွေက
မညက်ညောသော ပစ္စုပ္ပန်မှ မလှပသော အတိတ်ဆီ။

တစ်ချိန်တုန်းက မုသားသည်။

□ □ □

အခန်း (၃)

“ဝိုး”

“အယ်...အကျယ်ကြီးပဲ”

“တိုးတိုးလုပ်ပါ မမရဲ့ ဦးလေးသောင်း နိုးသွားပါမယ်”

“မနိုးဘူး၊ သူစားမယ့် ကြာဇံကြော်ထဲ အိပ်ဆေးတွေ ထည့်ပေးထားတာ၊ ကဲ...တက် တက် ဟိုဘက်ခြံရဲ့မှာ သွားရပ် ထားမယ်”

“အပျိုကြီးအိမ်ရှေ့လား”

“အေး...အပျိုကြီးရဲ့ ခြံနံပါတ်ဆိုင်းဘုတ်ကို ဦးလေး သောင်းခြံရဲ့ ပြောင်းကပ်”

“ဟိ...ဟိ မမတို့စီစဉ်ရင် အပိုင်ပဲကွာ”

မုသားထက် အသက်ထက်ဝက်လောက်ငယ်သည့် ကလေးတွေက မုသားကားရှေ့နန်းဆီ အလှအယက်တက်ကြသည်။ ဒီနေ့က တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်ည။ သူခိုးကြီးည။ ရပ်ကွက်ထဲ

က လူဖျိုကာလသားတွေက ခေတ်ရဲ့ပြောင်းလဲတိုးတက်လာတဲ့ စနစ်အတိုင်း စီးပျော့ကြ၍ ဒီလိုညမျိုး ရပ်ကွက်ထဲမှာ မပျော်ကြ။ ကလပ်တွေ၊ စတီတ်ရှိုးတွေဆီ အသီးသီးလစ်ကုန်ပြီ။ ထိုအခါ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်သော ကလေးတစ်သိုက်ကို ဦးဆောင်သူက မုသား။ ဒီရပ်ကွက်ဟာ မုသားရဲ့ ငယ်မွေးဇာတိ။ ချက်မြုပ်ရာ ဒေသ။ မိဘမဲ့ဖြစ်သော မုသားအတွက် ဆွေမျိုးသားချင်းများအလယ်၌ နေရသောသူလို လုံခြုံနေထွေးခြင်းပေးသော ရပ်ကွက်ကလေး။

“ဖေဖေ မရှိတော့ရင်လည်း သမီး ဒီအရပ်ကမခွာနဲ့၊ ဒီခြံလေးထဲမှာပဲနေ၊ ဒီရပ်ကွက်က သမီးကို ဖေဖေကိုယ်စား စောင့်ရှောက်မှာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကို ရောက်ရင် အကြောင်းမသိတဲ့ လူအသစ်တွေနဲ့ ပေါင်းရမှာပဲ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က သိပ်အရေးကြီးတယ်သမီး၊ မိုးလင်းတာနဲ့ မမြင်ချင်ပေမဲ့ မြင်နေရတာ ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ၊ အကြောင်းသိချင်ဆိုတော့ ဆက်ဆံရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဖေဖေမဆုံးခင်က မုသားကို ဆုံးမသွားဖူးသည်။ မုသားကတော့ ထူးပြီးလိမ္မာကာ မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင် ခဲ့သူတော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကလေးရကာ အနည်းငယ် စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်ချိန်မှာ ကိုယ့်မိဘနှစ်ပါးစလုံး ခေါင်းချသွားရာ ဒီခြံကလေးမှ မစွန့်ခွာနိုင်ခြင်း အဓိက။ ထို့ကြောင့် မိဘတွေရှိကတည်းက နေလက်စ နှစ်ထပ်တိုက်အပေါ်ထပ်မှာ မုသားနေသည်။ အောက်ထပ်ကို လူငှားတင်ပြီး ဘေးမြေကွက်လပ်ကို

လည်း မြေအငှားချသေးသည်။ ဆယ်ပေ၊ ပေနှစ်ဆယ်ကို အိမ်ဆောက်နေတဲ့ မိသားစုက နှစ်စု။ ထို့ကြောင့် ခြံကျယ်ကြီးထဲ မုသားတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ကြောက်စိတ်မဝင်ရအောင် လုံခြုံပြီးသား။ ဒီကြားထဲ အတူနေ မိသားစုသုံးစုက ပေါက်ဖွားလာသော ဆိုဒ်စုံကလေးငယ်တစ်စုက မုသား အားလပ်ချိန်အတွက် ကစားဖော်တွေ ဖြစ်လာကြရာ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...ရှေ့ခန်းမှာ လာပြီမနေနဲ့၊ ကားက လိုက်အောင်(စ်)ကွ”

“သွား...နောက်ခန်းကို၊ ဒီရှေ့ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ အားလုံးဆန့်မလား”

“မီးမီးတော့မသွားဘူး၊ ဦးလေးသောင်းရဲ့ ကားနောက်ခန်းက တာလပတ်တွေ ပိတ်ထားတာ မှောင်မည်းမည်းကြီး”

“ကဲ...ဒါဆို အတွတ်နဲ့မဲလေး၊ ပြီးတော့ ကျော်အောင်၊ ရှုပ်တယ်ကွာ၊ ယောက်ျားလေးတွေ အကုန် နောက်ခန်းသွား၊ မြန်မြန် ဒီမှာ စက်ကနီးနေပြီ”

မုသား စကားအဆုံး ကောင်လေးတစ်ယောက်က အလှအယက် တက်နေသော ကားရှေ့ခန်းမှ တဖြုတ်ဖြုတ်ခုန်ဆင်းကာ နောက်ခန်းမှာ တွဲလောင်းချိတ်ထားပုံက တကယ့်မျောက်လွှဲကျော်တွေနှင့်တူသည်။ နောက်ကြည့်မှန်မှ ကောင်လေးတွေရဲ့ပုံကို သဘောတကျကြည့်ရင်း မုသားပြုံးကာ ကားကို ဘီးစလိုမိသည်။ ဦးလေးသောင်းနှင့် အပျိုကြီးတို့ခြံက သိပ်မလှမ်းတာမို့ ခဏလေး

နှင့် ရောက်သည်။ သို့ပေမဲ့ ကားအရှိန်မသတ်ရသေး။ နောက်ခန်းက မျောက်လောင်းတွေက ကားပေါ်က ခုန်ချကာ မုသားကားနောက် အပြေးလိုက်လာရင်း နောက်ခန်းကိုလည်း လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်မရတဲ့ အဖြစ်မို့ မုသား ကားပဲရပ်ကာ အမြန်တံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း...

“ဘာလဲကွ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ဒါက”

အနားရောက်လာသော အမောမပြေသေးသော ကိုတွတ်ကို ဆီးမေးသည်။ ကိုတွတ်က ဟောဟဲ့လိုက်နေကာ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရင်း...

“ကား...ကားနောက်ခန်း လူ...ရှိ...တယ်”

“ဘာ”

ကိုတွတ်စကားအဆုံးမှာ ကားက သိမ်ခနဲ လှုပ်သွားသည်။ တာလပတ်တွေပါ လှုပ်ရှားသွားပြီးမှ ကိုတွတ်နောက်ပါးမှ ပေါ်လာသူတစ်ယောက်။ စတစ်ကော်လံ အင်္ကျီဖြူက ခပ်နွမ်းနွမ်း။ ပုဆိုးကလည်း နွမ်းနွမ်း။ လွယ်အိတ်လွယ်ထားပြီး ကြိုးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကောင်လေးတစ်ယောက်။

“မင်း...က”

ရုတ်တရက်မို့ မုသား တုန်လှုပ်သွားသည်။ မုသားကိုယ်တိုင် ဒီရပ်ကွက်သူဆိုပေမယ့် မုသားအနားမှာ အကူအညီပေးနိုင်မယ့်သူတွေက အကုန်ကလေးတွေ။ ပြီးတော့ အချိန်က ညကြီး

သန်းခေါင်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြည့်ရွှေတော့ အနားမှာ အုတ်ခဲပိုင်းကျိုးကို အသင့်တွေ့သည်။ ကိုယ့်အန္တရာယ်ကာကွယ်ရန် အုတ်ခဲကျိုးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီးချိန် ကလေးတွေက မုသား နောက်ပါး ရောက်ကုန်ကြပြီ။

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ သူများကားနောက်မှာ ဝင်အိပ် နေရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ...ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ”

“ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ ဒီမှာမြင်လား”

မုသားလက်ထဲက ခဲကို မြှောက်ပြ၍ တစ်ဖက်က ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

“ဟို...ကျွန်တော် လူကောင်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုမှ ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးတာပါ။ ဒီရောက်တော့ မှောင်ကလည်းမှောင်၊ ပြီးတော့ လိပ်စာကို ရှာရင်းနဲ့ ဒီနားရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော် သွားချင်တဲ့အိမ်က ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းတဲ့”

“ရှာတာလည်း ခြေတိုနေပြီ၊ မတွေ့တာနဲ့ မိုးကလည်း ချုပ်၊ အိမ်တွေအကုန်လုံးကလည်း တံခါးပိတ်ထားတာနဲ့ ဒီကားပေါ် တက်အိပ်နေတာပါဗျာ၊ မိုးလင်းမှ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို မေးပြီး ဆက်ရှာမယ်ဆိုတဲ့ သဘောရိုးနဲ့ပါ”

ကောင်လေးက မျက်လုံးမျက်ဆံတွေပြူး၊ လျှာလှေ့တိုက် မတတ် ရှင်းပြတာက လက်ကလေးတကာကာနဲ့ပါ။ မုသားကတော့ အခုထိ မယုံကြည်နိုင်သေးပေမယ့် တွေ့စကလောက် မလန့်တော့။

ကောင်လေးဟာ အရပ်တော့ရှည်ပါရဲ့။ ဖြူဖျော့ဖျော့ ပိန်ကပ်ကပ် လေးမို့ ကြောက်စိတ်ပြယ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ မုသားက သူမအုတ်ခဲတော့ လက်ကမချဘဲ...

“မင်းက ဘယ်သူ့အိမ်ရှာတာလဲ”

“ဆရာဂျွန်အိမ်ပါ၊ ဟို...ဆရာပေးတဲ့ လိပ်စာကဒီလည်း ပါတယ်ဗျ”

“အလှဖန်တီးရှင်၊ မိတ်ကပ်သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထား တဲ့ ဆရာဂျွန်လား”

“အာ...ဟုတ်တယ်ဗျ”

ကောင်လေးက လှိုင်းတွန့်ဆံပင်အုပ်အုပ်တွေ ဝဲခါသွား အောင် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြရင်း...

“ဒီမှာပါ...ဆရာလိပ်စာကဒီ”

သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ရွှေရောင်ဖျော့နေပြီဖြစ်သော ဆရာလိပ်စာကဒီလေးကို ထုတ်ပေးသည်။ မုသား လှမ်းယူပြီး လိပ်စာကဒီကျောဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့...

သင်တန်းသားအဖြစ်လက်ခံရန်...

ရှုပ်ထွေးလှပသော လက်မှတ်ထိုးထားတာ တွေ့သည်။ မုသားအကြည့်တွေက ကောင်လေးထံ ဖျတ်ခနဲပြန်ရောက်သွား၏။

“ဆရာနဲ့မင်းက ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အလှအပနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာက ပညာဒါန လုပ်သွားတာ၊ အဲဒီသင်တန်းကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့

တက်ဖြစ်သွားတာ၊ သင်တန်းပြီးတော့ ဆရာက လိပ်စာကဒီမှာ အဲဒီလိုရေးပေးခဲ့တာ”

“ဆရာလက်မှတ်အောက်က နေ့စွဲနဲ့သို့ သုံးနှစ်လောက် ခြားနေပြီ၊ မင်းက အခုမှ ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ”

“ဟို...အဲဒါက”

ကောင်လေးက ရှက်ရွံ့သွားသလို မျက်နှာပေါ် အနီရိပ် ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲလုပ်ရင်း လည်ကုတ် ကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ အသံခပ်တိမ်တိမ်ဖြင့်...

“ရန်ကုန်လာဖို့ စရိတ်မရှိလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

အံ့ဩထူးဆန်းသော သနားကရုဏာမြောက်သော အာမေဍိတ်က မုသားနှုတ်ဖျားမှာ တွဲခိုသွား၏။ မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသော ကောင်လေးကို ထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်လို မမှီတိမသုန် စိုက်ကြည့်ရင်း မုသားရင်ထဲ တဖြောဖြောကြွေဆင်းနေတာ ကရုဏာတရားဆိုလျှင်...

“ရွာမှာ ကျွန်တော်က တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာ ဆရာလာသင်ပေးတဲ့ ပညာဒါနက ညဖက်ဆိုတော့ ဝါသနာပါလွန်းတာနဲ့ အိပ်ချိန်လျော့ပြီး သွားသင်ထားတာ၊ အခုမှာ အိမ်ပိုင်းလေး ရောင်းရတာနဲ့ တက်လာခဲ့တာဗျ၊ ဟို ဆရာရဲ့သင်တန်းရှိတဲ့နေရာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လားဟင်”

မျှော်လင့်တကြီးနှင့် မေးရင်း ရှေ့က ကောင်မလေးကို

လည်း မရဲတရဲ စိုက်ကြည့်မိသည်။ ရန်ကုန်သူလေးက သူကြားဖူးတာထက်တောင် အများကြီး ချောသည်။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်ဟန်သွယ်လျလျရှိသော ကောင်မလေးက သာမန်အရပ်သူနှင့်မတူ။ တီဗီထဲတွင် တွေ့ရသော မော်ဒယ်(လ်)လိုလို။ ဆံပင်က အနောက်မှာ အတိုကို အရှေ့ဖျားဟာ နားရွက်အောက်နားထိ အရှည်အုပ်အုပ်လေးထားထားသည်။ ရှေ့ဆံပင်ထိပ်ဖျားမှာ ဖဲပြားပန်းရောင်ကြီးကို တပ်ထားပုံက တစ်မျိုးလေး အမြင်ကို ဆန်းစေတာမျိုး။ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို ပန်းရောင်ကပ်ကပ်၊ ခူးကျရှင်းကျပ်ကျပ်နှင့် ကွင်းထိုးဖိနပ်က အရပ်ခေါင်းနှင့် ပန်းဆီရောင်လေး စီးထားတာမို့ ညရဲ့ လမ်းမီးမှိန်မှိန်အောက်မှာတောင် ကောင်မလေးက ဖျော့တော့စွာ လင်းလက်လို့။

“ဆရာအိမ်တော့ ငါသိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာဆီမှာလည်း ငါလည်း သင်တန်းသူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟာ...ဒါဆို အတော်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဆီပို့ပေးပါဗျာ၊ ဟို...ကူညီတဲ့ ခင်ဗျားကျေးဇူးကိုလည်း ကျွန်တော်မမေ့ပါဘူး”

“ဆရာက ဒီမှာမရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ”

တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာငယ်လေးကိုကြည့်ပြီး မုသားက စိတ်တော့မကောင်း။ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားလို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်။ တက်ကြွခြင်းတွေ ရုတ်ခြည်းဆုတ်သည်း

သွားတဲ့ ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး မုသားရင်ထဲ နေရာယူလာတာ က ကူညီပေးချင်စိတ်များ။

“ဆရာ ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကုန်ပိုင်းကပဲ ဆရာ နိုင်ငံခြားသင်တန်း ကျောင်းမှာ နည်းပြဒီဇိုင်းအဖြစ် အပြီးထွက်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နင် စိတ်ပျက်မသွားနဲ့၊ နင့်ကို ငါကူညီလို့ရတယ်”

“ဗျာ”

မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ အရောင်အဖြစ် မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပ မလာ။ ဒါကိုပဲ မုသားက အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ...

“ငါက ဆရာပေးတဲ့လက်မှတ်နဲ့ အခု(....) Beauty Spaမှာလုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်း၊ အဲဒီမှာ ငါက မိတ်ကပ်နဲ့ ဆံပင်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တာဝန်ယူရတာ၊ အခု ငါတို့ဆိုင်မှာ အလုပ်သင်ဝန်ထမ်း အလိုရှိနေတာ၊ နင့်ကို ငါ အလုပ်သွင်းပေးမယ်”

“ဗျာ”

“တဗျာဗျာ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ နင်ဆရာဆိုမှာ သင်တန်း တက်တုန်းက ဘာကိုသင်ခဲ့တာလဲ”

ကောင်လေးက သူ့ဆံပင်အုပ်အုပ်တွေကို လက်ငါးချောင်း နှင့် ဟိုဒီဖွရင်း...

“ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ပုံဖော်တာလေ၊ အဲဒါ”

“အေး...ဒါဆို ရပြီ၊ နင့်ကို ငါ့ဆိုင်မှာ အလုပ်သွင်းပေး မယ်၊ ပညာလည်းသင်ရင်း အလုပ်လည်းရတာပေါ့၊ ရော့ ဒီလိပ်စာ

ကဒ်ကို သိမ်းထား၊ ငါ့ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ပြရအောင်၊ ဒါ ဆရာပေးတဲ့ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်လောက်နီးနီး အရေးပါတယ်၊ မှတ်ထားဦး”

ကောင်မလေးက မြူးမြူးလေးပြောကာ အိပ်မက်ထဲ လိပ်စာကဒ် လှမ်းပေးသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ သူမလက်ဖြူဖြူ လေးတစ်ဖက်ကို အိပ်မက်ထဲ ကမ်းပေးရင်း...

“ငါ့နာမည် မုသား၊ နင်က”

“အိပ်မက်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပြီး လက်ချင်းဆွဲ နှုတ်ဆက်တော့ မုသားက ဟားခနဲအော်ကာ ခေါင်းမောပြီးရယ် သည်။ လှပသောမျက်နှာလေးကို အိပ်မက် ငေးခနဲကြည့်တော့မှ မုသားက အရယ်ကို အဆုံးသတ်ရင်း...

“ငါ့နာမည်ကို ထူးလှပြီထင်တာ၊ ဟား...ဟား တစ်ခေတ်ဆန်းတဲ့ အိပ်မက်နဲ့ လာတွေ့နေရတာကိုး၊ ကဲ ညဉ့်နက် လှပြီ၊ နင့်မှာ အိပ်စရာနေရာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

အိပ်မက်က ရိုးသားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အိုအေ...ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဟောဒီက ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက် ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ နင့်တစ်ကိုယ်စာ ဝင်တိုးလို့ရတယ်”

ပြောပြီး ကလေးတွေနှင့် လက်ဝါးချင်းရိုက်နေတာက တကယ့်ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို။ အိပ်မက်က မုသားကို ငေးပြီး ရင်းငေး၊ တွေးပြီးရင်းတွေးကာ အင်း...ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်စရာတောင် မလို။ ကူညီပါရစေလို့ သူမကအော်နေတဲ့အတိုင်း။

□ □ □

လွဲရသည်။ *နင်က မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး* လို့ မုသားကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရတာအခါခါ။ ပန်းခင်းကြား၌ မောက်ထားသော ကြွေပြားခင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်၏။ မုသားလက်ထဲမှာ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ပခုံးပေါ်စလွယ်သိုင်း ဖြတ်လွယ်ထားသော အိတ်အရှည်တစ်လုံးသာ ပါသည်။ ဒီအိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရုပ်ဖျက်ရန်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားရတာမို့ မုသား ကိုယ်နှင့်ကွာလို့ မဖြစ်။

“သခင်...ငါတို့ရောက်လာပြီ”

ရှေ့မှလူရဲ့ အကြောင်းကြားသံက အတွေးနှင့် မျောနေသော မုသား ခြေလှမ်းတွေကို သတိပေးလိုက်သလို။ အရှိန်ရနေသော မုသားခြေလှမ်းကို ဘရိတ်ဆွဲရင်း မုသားရှေ့၌ရပ်နေသော ဂျူးဖိနပ်ထိပ်ဦးကို အခုမှ မျက်စိထဲ ဝင်လာ၏။ ခြေလှမ်း တဲ့ခနဲရပ်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က ဟန်ချက်မညီတာကြောင့် မုသားခေါင်းကငိုက်ပြီး ရှေ့လူရဲ့ ရင်ဘတ်နှင့် ပစ်တိုက်တာ ဒိန်းခနဲ။

“အ...ဆောရီး”

“ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ ချာတိတ်”

တောင်းပန်ခြင်းနှင့် မေးခွန်းထုတ်ခြင်းတွေက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ထွက်လာသည်။ မုသား နဖူးကိုပွတ်ကာ သူမ ဝင်တိုက်မိသူကို မော့ကြည့်သည်။ မုသားကို ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ငုံ့ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခု။ မျက်ခုံးက ခပ်ပျော့ပျော့ သွယ်တန်းသည်။ မျက်တောင်ထူခြင်း၊ ကော့ခြင်းတွေ ဘာမှမရှိပေမယ့် မျက်ခမ်းစာ

အခန်း (၄)

“ဟိုးမှာ...မင်းသက်တော်စောင့် လုပ်ရမဲ့လူ”

ကားပေါ်က မြေပြင်သို့ ခြေချချချင်းမှာ မုသား သက်တော်စောင့်လုပ်ရမယ့်လူကို ညွှန်ပြပေမယ့် လူကိုမမြင်။ မုသား အရင်သတိထားမိတာက နံနက်ခင်းလေပြည်ထဲ ရောပါလာသော ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့သင်းပျံ့ပျံ့။ ကြည့်ရာမြင်လေရာမှာ တွေ့ရတာက ဖြူနီစိမ်းဝါသည့် ဂန္ဓမာ၊ နှင်းဆီစိုက်ခင်းကြီးက တမျှော်တခေါ်။ စိုက်ခင်းတွေကြားထဲမှာ ကျောပိုးအိတ်လိုဟာမျိုးလွယ်ပြီး ရေပိုက်နှင့် ဘာတွေ လိုက်ဖျန်းနေမှန်းမသိသည့် လူသုံးလေးယောက်လည်း တွေ့ရသည်။ အခုထိတော့ မုသား စောင့်ရှောက်ရမည့်လူဆိုတာ မြင်ကွင်းထဲ ဝင်မလာသေး။

“လာ...ဟိုမှာ စောင့်နေတယ်”

စည်သူဆိုသူက မုသားကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည်။ ငေးမဝသော ပန်းခင်းရောင်စုံထဲမှ စိတ်တင်း၍ အကြည့်ကို

တွေ့ မည်းနေသလောက် မျက်ဝန်းက အညိုရောင် ရွန်းတောက်နေတာက ရင်ခုန်ချင်စရာ။ နှာတံစင်းပြီး နီညိုရင့်နုတ်ခမ်းက ခပ်တန်းတန်း။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းတွေ မပြုံးပါဘဲ မျက်ဝန်း၌ ရယ်ဖြူရိပ်သန်းစွာ မုသားကို ကြည့်နေပုံက တရင်းတနိုး။ သူ့ထံမှအကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပေမယ့် မုသားမျက်ဝန်းထဲ သူ့မျက်နှာက ကပ်ငြိပါလာ၏။

“မုသား”

ရှင်ခနဲ မထူးမိအောင် သတိဆွဲရင်း...

“ဟာ”

“ဒါ မင်းစောင့်ရှောက်ရမယ့်လူ၊ နာမည်က သခင်တဲ့”

မုသားရင်ထဲ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩစိတ်ကြောင့် ရှေ့မှလူကို စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြည့်မိသည်။ ဒီလိုအရွယ်၊ ဒီလိုယောက်ျားကို မုသားက စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ တစ်ခါမှ စိတ်ကူးထဲ တောင် မတွေးဖူး။ မုသား ထင်ထားတာက သက်ကြီးရွယ်အို၊ ဒါမှမဟုတ် ဒုက္ခိတတစ်ဦးဦးမို့ ကူမော်လောင်ဖက်အတွက် ခေါ်သည်လို့ တွေးထားတာ။ အခုတော့ အထင်နှင့်အမြင်က တခြားစီ။ မုသားက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ငြိမ်းချမ်းစွာထည့်လျက် မုသားကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသော သခင်ဆိုသည့်လူကို ဝေခနဲ ကြည့်သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ငါ့ကို ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ထစ်ငေါ့သွားသော မုသားစကားကို သဘောကျသလို ရယ်လိုက်တော့ သွားဖြူတန်းလေးတွေ လှစ်ခနဲ ပေါ်လာပုံက ခန့်ညားချောမောသော ရုပ်သွင်ကို ပိုနသွားစေသည်။ မုသား ငေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီလိုလူမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သက်တော်စောင့်မလုပ်ဘူးလို့ အော်ပြီး ခြံကြီးထဲက ထွက်ပြေးချင်သည်။

လူရည်လည်ပြီး မုသားနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အချိန်အကြာကြီး လိမ်ညာရန် လွယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်။

“ကဲ...အိမ်ထဲဝင်ပြီး ပြောကြတာပေါ့၊ မင်း ထူးဆန်းနေတာတွေလည်း ငါရှင်းပြပါ့မယ်”

“စည်ကြီး”

“အေး...ပြော”

“ဒီနေ့အတွက် မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုက”

“သိပ်အထွေအထူးမရှိပါဘူး၊ မင်းအဆင်ပြေရင် ငါလစ်တော့မယ်၊ ပွဲရုံ တစ်ချက်ဝင်စစ်ရမှ၊ ငရုတ်ကားတွေဝင်မှာလေ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

“ပြီးရင် ငါတို့ရေသန့်က စပွန်”

“မင်းသွားစရာလိုလို့လား၊ ဦးဉာဏ်ကြီးကို လွှတ်ရင်ရော”

“အာ...ဦးဉာဏ် မအားဘူး၊ ကွန်တိန်နာဝင်းအတွက်”

မြေရှင်နဲ့ ဒီနေ့စာချုပ်ချုပ်ရမှာ”

ပြောသောစကား၊ ကြားသောအသံတွေကို မုသား လိုက်မမှီ။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်နှင့်မပြီးနိုင်သော အခြေအနေကြောင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဒီတိုင်းချထားမိသည်။ သူတို့ဆွေးနွေးခန်း ပြီးတဲ့အချိန် ဒီအိတ်ဆွဲစောင့်နေရလျှင် လက်မောင်းတွေ တောင့်တင်းသွားနိုင်သည်။ ဒါကို သခင်ဆိုသူက ရိပ်မိသွားပုံဖြင့်...

“ဒါဆို မင်းသွားတော့၊ အကြောင်းထူးရင် ငါ့ဆီဖုန်းခေါ်”

ညွှန်ကြားပြီး တစ်ဆက်တည်း အိမ်ဘက် နောက်ပြန်လှည့်ရင်း...

“ကိုမောင်”

“လာပြီသခင်”

ထူးသံနှင့် လူက တစ်ထပ်တည်း။ သူက မုသားချထားတဲ့အိတ်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“သူနေရမဲ့အခန်းဆီ ပို့ပေးလိုက်”

မုသားက အိတ်ဆွဲသူရဲ့နောက်ပါးက လိုက်သွားရန် ခြေလှမ်းအပြင်...

“ဟိတ်...မင်းက နေဦး”

ဖျတ်ခနဲ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲတော့ လူကလန့်သွား၏။

“ဘာလဲဗျ”

ဂျစ်ကန်ကန် ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်မေးရင်း သခင်ကိုင်ထားသော မုသားလက်ကို ဆောင့်ရုန်း၏။

“မင်းကိုသွားတော့လို့ ငါမပြောသေးဘူး”

“ခင်ဗျားပဲ အခန်းဆီ ပို့ခိုင်းပြီးတော့”

“အဲဒါ အိတ်ကိုပြောတာ၊ လူမပါဘူး”

“သိမှမသိတာ၊ ကွဲကွဲပြားပြားပြော”

လူပုံကချောသလောက် စကားပြောပုံက ဂျစ်ကန်ကန် ချာတိတ်က သခင်ကို ရှိန်သွားခြင်း၊ ရွံသွားခြင်းမရှိဘဲ ပြန်ပြောပုံက သခင်ကပဲ သူ့လက်အောက်ငယ်သားလိုလို။ ထူးဆန်းစွာ သခင်စိတ်ထဲမှာ မုသားဆိုတဲ့ချာတိတ် ဒီလို ပြောရဲဆိုရရှိတာကို သဘောကျနေသည်။ ဒါ မလေးမစားလုပ်ခြင်းမဟုတ်။ သခင်ပြောသမျှကို တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းညိတ်နေတဲ့လူတွေကြား လိုတရတဲ့ဘဝကို သခင် ငြီးငွေ့နေတာကြာပါပြီ။ မုသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးလို သူ့ကို ဘယ်သူမှ နှုတ်တုန့်ပြန်မည့်သူမရှိ။ မုသားနဲ့တော့ လုံးဝတခြားစီဖြစ်၍ ကောင်လေး၏ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း...

“မဆိုးဘူး၊ မင်းတော်တယ်၊ မင်းကိုရွေးတာ ငါမှန်သွားပြီ”

“ဘာကိုလဲဗျ”

မေးလည်းမေး အဖက်ခံထားသော သခင်လက်အောက်မှ မုသားပခုံးကို ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားရသေးသည်။ သူက သဘောရိုးမရိုး မသိပေမယ့် မုသားက ရိုးတယ်လို့ စိတ်ဒုံးဒုံးမချနိုင်တာ...

ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်။

“ငါက ယောက်ျားဆိုရင် ကိုယ့်အယူအဆ ကိုယ့်သဘောထားကို ရဲရဲဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လူမျိုးကို သဘောကျတာ၊ တစ်ခါတလေ ပွင့်လင်းတာက ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားတတ်ပေမယ့် ဟန်ဆောင်တာထက်တော့ လူတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပြေပြစ်စေတာ အမှန်ပဲကွ”

ပြောရင်း မုသားပန်းကို နှစ်ချက်လောက်ပုတ်ပြီးမှ...

“လာ...အထဲမှာ မိတ်ဆက်ပေးစရာရှိသေးတယ်”

မုသားပန်းပေါ်က လက်ကိုဖြုတ်ပြီး သူက မုသားအရှေ့မှ လျှောက်ဝင်သွားသည်။ မုသားက သူ့နောက်မှ အသက်ကို ရဲရဲရှုကာ အခုမှ ရင်ထဲအလုံးကြီးကျသွားသည်။ သွေးမတော်သားမစပ် မုသားနှင့်ရွယ်တူ သူမိမီးယောက်ျားတစ်ယောက်က မုသားပန်းကို ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်ဖက်တာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ အလိုတူကြည်ဖြူစရာမရှိ။ သခင်ဆိုသည့်လူကတော့ မှန်ချပ်ရှည်ကြီးတွေကာရံထားသည့် ဧည့်ခန်းမှာရပ်ရင်း...

“ဒေါ်ဒေါ်သဲ”

“လာပြီ သခင်”

အတွင်းဖက်မှ ကိုယ်ခန္ဓာဝပိုင်ပိုင်နှင့် မိန်းမကြီး ပြေးထွက်လာ၏။

“ဒါ...ဒေါ်သဲနှစ်တဲ့၊ ငါကတော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲပဲခေါ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ညီလို သဘောထား ဒေါ်ဒေါ်သဲ၊ ဒီအိမ်

ကြီးမှာ ဒေါ်ဒေါ်သဲက စားဖိုမျိုးပဲ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံရဲ့ အစားအစာမျိုးစုံကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ချက်တတ်တယ်၊ မင်းကြိုက်တာ ချက်ကျွေးခိုင်း၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ဝေယျာဝစ္စတွေ အများဆုံးလုပ်ပေးရမယ်၊ ကိုမောင်က ငါဘာတွေလုပ်တတ်တယ်၊ ငါဘာတွေ သဘောကျတယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောပြလိမ့်မယ်၊ အခုလောလောဆယ် မင်းကို ဘာကြောင့် ငှားရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းရင်းတော့ မင်းသိချင်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မုသား ခေါင်းပဲ့ညိတ်ပြသည်။ ဒီအကြောင်းရင်းကို သခင်ဆိုတဲ့လူကို စတွေ့ကတည်းက မုသား သိချင်ခဲ့သည်။ ဘော်ဒီဂတ်ငှားရအောင် သခင်ဆိုတာ နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်လည်းမဟုတ်။ သူဌေးကြီးတွေဘာတွေလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့လို့ တွေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်က ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာပါ သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာတဲ့အထိ။ သူကလည်း မုသားစိတ်တွင်း ဖြစ်ပျက်နေသမျှ ရိပ်မိဟန်တူသည်။

“ပြောပြမယ် လိုက်ခဲ့”

ခေါ်သွားတာက ဧည့်ခန်းဘေးက အခန်းဆီ။ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် အခန်းထက်ဝက်ကျော် နေရာယူထားသော စာအုပ်စင်။ စင်ပေါ်မှာ ဘာသာမျိုးစုံနှင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာအုပ်က အစုံ။ ဘေးဘက်မှာက ကွန်ပျူတာ စာဘယ်(လ်)ရှိပြီး လက်(ပ်)တော့(ပ်)

တစ်လုံးက ဖွင့်လျက်သား။ သခင်က ဆုံလည်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“ငါ ကားအက်ဆီးဒင့် နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ဖူးတယ်။ ငါ့လုပ်ငန်းတွေမှာ လူယုံနောက်လို့ အရှုံးပေါ်ဖူးတယ်။ တချို့လုပ်ငန်းတွေဆို တရားတဘောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှာမို့လို့ ငါသိမ်းပစ်လိုက်ရတဲ့ အခြေအနေအထိ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ ငါ ပေါ့ဆလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဆို”

“သူ့ကြောင့်ပဲ”

လက်(ပ်)တော့(ပ်)က ခလုတ်ကို သခင်က ဖျောက်ခဲနိပ်ချသည်။ စခရင်ပေါ် ထင်ဟပ်လာတာက အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိသော မိန်းမချောရဲ့ပုံရိပ်။ မုသားမှာ အံ့သြလွန်း၍ အသက်တောင် မရှူနိုင်။ မုသားလည်း မိန်းမသားတစ်ဦးပင်။ ပြီးတော့ မိန်းမတွေကို လှသထက်လှအောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သပေးသော ဖန်တီးရှင်မို့ ချောသော လှသော မိန်းမတွေက မုသားနှင့်မစိမ်း။ ဒါပေမဲ့ မုသားအခုတွေ့နေရသော အမျိုးသမီးကတော့ လှခြင်းတစ်မျိုးတည်း မဟုတ်။ သူမအလှမှာ မာန်စွက်သော မာန်ရိပ်တစ်မျိုးကြောင့် ရှိသင့်တာထက် လှပချောမွေ့ခြင်းက ခမ်းနားနေတာမျိုး။

“သူက”

“ငါနဲ့ မိဘချင်းသဘောတူထားတဲ့လူ၊ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို ဘာလို့ သူက ခင်ဗျားကို နှောင့်ယှက်ရတာလဲ”

“ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားကြလို့ပေါ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့အခါ အဲဒီမိန်းကလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းခွင့်ရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကူညီဖို့အသင့်ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်တဲ့အခါ ကဲ ငါဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းမလဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းမတွေက လှလေလေ ကြောက်ဖို့ကောင်းလေလေဆိုတာ ငါသိခဲ့ရတာ”

“မိန်းမတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမသား နုနုငယ်ငယ်ဆိုတော့ မိန်းမမကောင်းကြောင်းပြောနေတာကို မနေနိုင်ဘဲ ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ဒါကိုပဲ သခင်ဆိုတဲ့လူက သဘောတကျရယ်ရင်း...

“ဆောရီး၊ တချို့တလေကို ပြောတာပါ။ မင်းသိထားတဲ့ မိန်းမတွေမပါဘူး”

“ကျွန်တော့်အမေကို ပြောတာ”

“အေးပါ...ရပြီ၊ မင်း သွားနားတော့၊ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ရန်ကလွတ်အောင် စောင့်ရှောက်ရုံပါပဲ။ မှတ်သွားဦး။ နဲ့နာမည်က ထိပ်ထားတဲ့”

ကျောခိုင်းတော့ မုသားနောက်ပါးမှာ ကပ်ပါလာသော ကားက “ရင်ခုန်ဖို့ ပြောပြတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသိအောင် ပြောတာ”

• မုသားကလည်း ပြောခွင့်ရရင် ပက်ခနဲ ပြန်ပြောချင်သည်။
 'ရင်ခွန်စရာလား၊ ဓာတ်တူနာမ်တူကို'

□ □ □

အခန်း (၅)

“ဘယ်လို ကိုမောင်၊ ရေချိုးပေးရတယ် ဟုတ်လား”

မုသား သောက်လက်စ ကော်ဖီတွေက လည်ချောင်းတွင်း
 အချင်းများကာ သီးကုန်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သွား၏။ မုသားအဖြစ်
 မှန်ကို မသိသော ကိုမောင်ကတော့ ကော်ဖီသီး၍ တဟုတ်ဟုတ်
 ဖြစ်ကာ နှာသီးတွေ၊ နားရွက်ဖျားတွေ နီရဲလာတဲ့ မုသားမျက်နှာကို
 ကြည့်ရင်း...

“ဟကောင်ရ...မင်းကလည်း နားနဲ့နားထောင်ပြီး ပါးစပ်
 က သီးရတယ်လို့”

“အဟွတ်...ထူးဆန်းသွားလို့ပါ”

တုန်ရင်သောလက်နှင့် တစ်ရှူးတစ်စကို ဆွဲထုတ်၍
 မုသားမျက်နှာကို ပွတ်ဆွဲပစ်သလိုချိုးနှင့် ကိုယ့်ပျက်ယွင်းမှုကို တခြား
 ချဲ့တွေ့ပါ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ရသည်။ ယောက်ျားချင်း ရေချိုးတာ၊
 ဓာတ်လဲကြတာ မဆန်းပေမဲ့ မုသားအတွက်ကျတော့။

“အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး မုသားရယ်”
ဒေါ်ဒေါ်သဲက အငွေတထောင်းထောင်းထနေသည့်
မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို မုသားရှေ့ချပေးရင်း...

“လူလေးက ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေး၊ ရွှေခွန်းကိုက်မွေး
ပြီး စိန်စိတ်အိမ်မှာ နေခဲ့ရတဲ့ သူလိုမျိုးလေ၊ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက
လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးတွေ၊ ဒီနှစ်ယောက် စုံဖက်
တော့ မွေးလာတဲ့ကလေးက သခင်တစ်ယောက်တည်း”

“စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာလည်း ရှိပြီးသားတောင် ထိုင်ဖြန့်
ရင် ဒီကလေးဆယ်သက်မက လောက်ငှတဲ့အခြေအနေမှာ သခင်
မွေးပြီးမှ တက်လာတဲ့ စီးပွားရေးက တရိပ်ရိပ်ပဲ၊ ထားစရာမရှိတဲ့
ငွေကို အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး တည်ထောင်သမျှ အမြတ်အစွန်းတွေက
ရွှေမိုးငွေမိုးရွာသလိုကိုဖြစ်တာ၊ ဒီတော့ နှစ်ဘက် အဘိုးအဘွား
ရော၊ မိဘတွေရောက ဒီကလေးကို နေမလောင် မီးမခဘဲ မြေမနင်း
သားဖြစ်အောင် ထားပေးခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဘုန်းနဲ့ကံနဲ့မို့ ဘေးမှာ အခြေအရံက အသင့်၊ ဒါပေမယ့်
ဘုရားဟောအတိုင်းပေါ့၊ အရာတိုင်း ပြည့်စုံတဲ့သူဆိုတာ မရှိဘူး
ကွယ်၊ သခင်မှာ ကျန်တာအားလုံးပြည့်စုံပေမယ့် မိဘဆွေမျိုး
မေတ္တာတော့ ဝေးရှာတယ်၊ သူ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ဆုံးပါးကုန်တာမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ သခင်မိဘများရော၊ သခင်ကိုယ်
တိုင်ရောက အခုထိ ဒေါ်ဒေါ်သဲတို့အပေါ် တကယ့်မိသားစုရင်းနှီး
ပဲ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

ကိုမောင်က ဝင်ထောက်ခံတော့ မုသားမှာ ရှေ့တွင်
ပြင်ဆင်ထားဆဲဖြစ်သော မုန့်ကိုတောင် မစားနိုင်။ ကိုမောင်ထံ
အကြည့်က ရွှေသွားပြန်၏။ ဘယ်လောက်ပဲ အပေါ်ယံလွှာကို
ဖြုတ်ပြောင်းလဲရပါစေ ဗီဇကတော့ တိမ်မြုပ်မသွားချေ။ မိန်းမ
သားက စပ်စုချင်စိတ်မှာ ရာခိုင်နှုန်းအများသားလေ။

“သခင်က လက်အောက်ငယ်သားတွေ ဘာအခက်အခဲ
ရှိရှိ သူ့အပူလိုပဲ သဘောထားတာကွ၊ ပေးတဲ့လစာကလည်း
တခြားနေရာတွေထက် များရမယ်၊ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေးစရိတ်
တို့၊ ဝန်ထမ်းသားသမီးတွေရဲ့ ပညာရေးထောက်ပံ့ငွေဆိုတာမျိုးလည်း
ရှိသေးတယ်၊ ထူးချွန်သူရှိလို့ မိဘက မတတ်နိုင်ရင် ကျောင်းတွေ
ဘာတွေ ထားပေးတာ၊ သခင် ထားပေးလို့ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့
သူတွေဆို လေးငါးယောက်ရှိနေပြီ”

“အဲဒီလိုကောင်းလို့လည်း သခင်အလုပ်သမားတိုင်းက
သစ္စာရှိတယ်၊ အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး သခင်လုပ်ငန်းတိုင်းက
အောင်မြင်နေတာပေါ့”

ဇာတ်တိုက်ထားသလား ထင်ရအောင် အဆက်အစပ်မိ
သော ဒိုင်ယာလော့(ခ်)များအကြား မုသားက ဟိုဘက်ငေးလိုက်၊
ဒီဘက်လှည့်လိုက်။

“ဒါတောင် ဟိုမိန်းမက ဝင်ရှုပ်လို့ သခင်လုပ်ငန်းနှစ်ခု
လောက် ဖြုတ်လိုက်ရတာ”

ကိုမောင်က မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်။ နာမည်ထည့်
မပြောပေမဲ့ ရည်ရွယ်သူဟာ ထိပ်ထားဆိုတာ နသား တန်းခနဲ
သိသည်။

“ထည့်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ငမောင်ရယ်၊ စောစောစီးစီး
အဲဒီမိန်းမအကြောင်းတွေးရင် ကျက်သရေတုံးလွန်းလို့၊ ငါတို့လူလေး
ကို ဒင်းကြိုတာ ဒီမှာ သေလုမျောပါးပဲ၊ ဟွန်း ပြောပြန်ရင်လည်း
ခုနစ်စဉ်လို အမျှင်တန်းဦးမယ်”

“အဲဒီမိန်းမက အခုဘယ်မှာလဲဟင် ဒေါ်ဒေါ်သဲ”

မသား ဝင်မေးသည်။ သိချင်တာက ဟိုနေ့ကတည်းက။
ရောက်ရောက်ချင်း မေးလျှင် မကောင်းတတ်၍သာ။ ပြောသမျှ
နားထောင်ပြီး နေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။ ဒေါ်ဒေါ်သဲကတော့ မသားပန်းကန်
ထဲ ဘဲဥအဖတ်တွေ ဆယ်ကာ ထည့်ပေးရင်း...

“မင်းလည်း မိန်းမရုပ်ကလေးနဲ့ မိန်းမလိုပဲ၊ စပ်စပ်စုစု”

“အာ...ဒေါ်ဒေါ်သဲကလည်း သိချင်လို့မေးတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီကောင်က
ကျွန်တော့်နေရာ အစားဝင်ရမှာ၊ မင်းသိထားရမှာကွ မသားရ၊
အဲဒီ ထိပ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းမက အခု ဒီမှာမရှိဘူး၊ နိုင်ငံခြားထွက်
သွားတာ၊ ငါတို့သခင်ကိုလည်း နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီလို့ သတင်း
လွှင့်ထားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရုပ်ပြတွေအနေနဲ့ စည်သူတို့
ဦးဉာဏ်ကြီးတို့ကို အနားခေါ်မထားရဲတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို
ခန့်ထားတာကွ”

“ကိုမောင်ရှိတာကို၊ ကျွန်တော်က လူပိုဖြစ်နေတာပေါ့”

“အောင်မလေး...သူများ အားမကိုးစမ်းပါနဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ
လူလေး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ သူ့ဘေးကပါတယ်၊ ဒင်းက ကား
မမောင်းတတ်၊ လက်သီးမထိုးတတ်၊ ရေမကူးတတ်တဲ့ကောင်
ဒေါ်ဒေါ်သဲစကားကြောင့် ကိုမောင်က မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်
ဖြစ်သွားပြီး...

“အဲဒီလို မှန်တာတွေပြောခံရတော့လည်း စိတ်ကဆိုးချင်
လာရော”

မသားမှာ ရယ်လိုက်ရတာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။ မနေ့က
ရောက်ရောက်ချင်း ဖြစ်ပါ့မလားဆိုသော မယုံကြည်စိတ်တွေတောင်
လွင့်ပြယ်သွားရတဲ့အထိ။ အားလုံးက မသားကို ယုံယုံကြည်ကြည်
နှင့် ဆက်ဆံနေတာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ကိုမောင့်ကို အလုပ်ထုတ်တာလား၊ ရာထူးက
ဖြုတ်ချတာလား၊ ကိုမောင်က ဒီမှာမလုပ်ဘူးဆိုလို့ပါ”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကလည်း ဝေးပါ၊ ငါတို့သခင်
က အဲဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိန်းမက မီးဖွားတော့မှာ၊ အနား
မှာ ကူဖော်လောင်ဖက်မရှိတော့ ငါက ပြန်နေပေးရမယ့်သဘော၊
သခင်က ငါ့ကို လစာပေးခွင့် သုံးလတောင်ပေးထားတာ”

“လစာပေးခွင့်”

မကြားဖူးတာမို့ မသားက အထူးအဆန်းလုပ်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ မိန်းမလည်း မီးဖွားပြီး ကလေးနည်းနည်း

ထူထောင်မှ သခင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ ငါဝင်လုပ်ရမှာ၊ ဟိုမှာက ညပြန်လို့ရတယ်၊ ဒီမှာကျတော့ သခင်အနားမှာ ဂျူတီက နှစ်ဆယ့် လေးနာရီလေး၊ အဲဒါကြောင့် ငါမသွားခင်ရက်မှာ သခင်နား ဘာတွေ လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ မင်းကို သင်ပေးနေတာ၊ မှတ်မိရဲ့လား”

“ရေချိုးပေးရတယ်ဆိုတာကလွဲရင် အားလုံးမှတ်မိတယ်”

“ရေချိုးပေးတယ်ဆိုတာကလည်း အစအဆုံးမဟုတ်ပါ ဘူး၊ သခင် ခေါင်းလျှော်တာတို့၊ ရေချိုးဖို့ ရေစပ်ပေးတာတို့၊ ချိုးပြီးရင် အဝတ်အစားထုတ်တာမျိုးပါ၊ ငါက ခြုံပြီးပြောတာ”

“ခင်ဗျားကလည်း စောစောကတည်းက ရှင်းရှင်းမပြော ဘူး၊ ဒီမှာ ရင်ထိတ်သွားတယ်”

“အောင်မယ်...ရင်ထိတ်ရအောင် မင်းက မိန်းမမို့လို့ လား”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျား”

ချက်ကောင်းကို ထိသဖြင့် မုသားက ထအော်သည်။ ကိုမောင်ကတော့ မုသားဒေါသကို ဘယ်လိုခွဲခြားသတ်မှတ်သလဲ မသိ။ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း...

“သဘောပြောတာပါ၊ မင်းကလဲ”

ထိုအခိုက် ထမင်းစားခန်းထဲရှိ ဘဲ(လ်)သံက ဆူညံစွာ ဖြည့်လာသည်။ ဘာမှန်းမသိသော မုသားက ကြောင်တက်တက် လေး ငေးနေစဉ် ကိုမောင်က ဂုန်းခနဲ ထရပ်ပြီးမှ...

“ဟေ့ကောင်...အဲဒါ မင်းကိုခေါ်တာ၊ သခင် နိုးနေပြီ

လစ်တော့”

မုသားကို နောက်က တွန်းထိုးမလွှတ်ရုံတမယ်မို့ သခင် အခန်းရှေ့ မုသား ရောက်လာသည်။ ပိတ်ထားသော တံခါးရှေ့ မှာ အကြာကြီး ခြေစုံရပ်မိသည်။ သူ့အခန်းထဲ မုသားဝင်ရမည့် အရေးက နှလုံးသားမှာ စစ်ပွဲတစ်ရာ တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်နေသည့် နှယ်။ ရှက်တာရော၊ စိုးရွံ့တာရော အားပြင်းသော လေပွေတစ်ခု လို့။ မုသားက ခေါင်းမော့ကာ လေကို တဝကြီးရှူပြီး အားသွင်း ၏။ ပြီးမှ တံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဝင်ခွဲ”

အောင်မြင်ခန့်ညားတဲ့ သခင်အသံက မုသားနားနားကပ် ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အလား။ အခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့။ ဖြစ်ချင်ဦးဟဲ့ ယောက်ျားလေးလို့ အော်ချင်တောင် အော်ခွင့်မရတဲ့ ဘဝ။

□ □ □

အခန်း (၆)

“ရပြီ...ဦးဉာဏ်၊ ကျွန်တော် မလာတော့ဘူး၊ ဦးဉာဏ် နဲ့စည်ကြီးပဲ အဆင်ပြေသလိုဖွင့်လိုက်၊ အင်း...ကြော်ငြာရိုက်တဲ့ မော်ဒယ်(လ်)တွေကို ဖဲကြိုးဖြတ်ခိုင်းလေ၊ အာ ဘယ်ရမလဲ၊ နာမည်ကြီး မင်းသားမင်းသမီးတော့ ထည့်ရဦးမှာပေါ့၊ အင်း...ဂျာနယ် လစ်တွေဆီလည်း ဖုန်းချိတ်ထား၊ ဒီလထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ် အပတ်စဉ်မှာပါအောင်၊ ရတယ်...ရတယ်၊ အနုပညာရှင်ကြီးတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖုန်းနဲ့ဖိတ်ပါမယ်၊ ဦးဉာဏ်တို့ ဖိတ်စာသွားဖို့ ပေးပေါ့၊ ဒါပဲ”

ပြောစရာရှိတာပြောပြီး လက်ကိုင်ဖုန်းကို ခေါက်၊ ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြီးစလွယ် ထိုးထည့်သည်။ မှာစရာတွေ တစ်ကန့် ပြီးသွားမှ သခင်ဦးနောက်က ဟိုကောင်လေးကို ခေါ်ထားတာ သတိရ၏။

“အာ...ဒီကောင်၊ ခေါ်ထားတာ ကြာလှပြီ”

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ”

နောက်ကျောက အသံထွက်လာတာနဲ့ သခင် ခါးထောက် ရပ်လျက်သား လှည့်ကြည့်သည်။ အခန်းတံခါးကို ဟစ်လေးဖွင့် ထားပြီး ကိုယ်တစောင်း ကွယ်ရပ်နေသော မုသား။

“ကျစ်...မင်းက အခန်းထဲဝင်လာလေ၊ အဲဒီနားရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းကို ကိုမောင်က ဘာမှသင်မထားဘူးလား”

“သင်ထားပါတယ်၊ ဖုန်းပြောနေလို့ စောင့်နေတာပါ”

ဘာနာမ်စားမှမသုံး။ တုံးတိတ်အနေအထားနှင့် မေးသမျှ ဖြေပြီး သခင်အခန်းထဲ တွန်းတိုက်ဝင်လာပေမယ့် အခန်းတံခါးက ဖွင့်လျက်သား။

“ဟေ့...တံခါးပြန်ပိတ်လေကွာ”

“ဟုတ်...ကဲ့”

စရောက်တဲ့နေ့ကလို သွက်လက်ခြင်းမရှိ။ တွေဝေဆုတ် ဆိုင်းနေသော မုသားကို သခင် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ငါ ခေါင်းလျှော်မလို့၊ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေတာ၊ မင်း ခေါင်းလျှော်ပေးတတ်လား”

“ဟုတ်...ကိုမောင် ပြောပြထားပါတယ်”

“ဒါဆို...လာ”

အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်နံရံဆီ သခင်က ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။ အနားကပ်ကြည့်မှ နံရံမှာ တံခါးဖောက်ထွင်းထား တာ တွေ့ရ၏။ သူက မုသားရှေ့မှတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ လှမ်းဝင်

တာနှင့် အခန်းမြင်ကွင်းက ပြောင်းသွား၏။ မှန်ချပ်အကြည်ရောင်
တွေ ကာရံထားသဖြင့် နေရောင်ခြည်က စူးရှစွာ အခန်းထဲတိုးဝင်
နေသည်။

အခန်းထဲမှာ အပြေးလေ့ကျင့်စက်တွေ။ စက်ဘီးလိုဟာ
တွေ။ နောက် အလေးမသော တုံးလေးတွေလည်းရှိသည်။
ပက်လက်လှန်ပြီး လက်မောင်းအားပြုကာ ဆွဲရသော ကိရိယာတွေ
က နေရာတကျ။ အားကစားလုပ်သည့်အခန်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။
ထိုကိရိယာတွေကြားမှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး တစ်ဖက်ထောင့်၌ အိပ်၍
ခေါင်းလျှော်၍ရသော ခုတင်။ ဘေစင်နှင့် သူသုံးနေကျဖြစ်ဟန်တူ
သော ရှန်ပူးတွေ။ ပေါင်းဆေးတွေနှင့် ပျောဆေးဗူးတွေက တကယ့်
နာမည်ကြီးတံဆိပ်တွေ။

“ငါက တစ်ပတ်မှာ သုံးရက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တယ်၊
အဲဒီသုံးရက်ကတော့ ရေပန်းအောက် ဝင်စိမ့်ပြီးချိုးတာနဲ့ ပြီးတာပဲ၊
တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ်ကတော့ ခေါင်းလျှော်တယ်၊ ဒီလိုစိမ့်ယူပြီးတော့
ပေါ့”

ပြောလက်စနှင့် ဝတ်ထားသော တီရှပ်အဖြူကို ခါးစပ်
အစက ဆွဲမပြီး လှန်ချွတ်သည်။ မုသားက ခေါင်းထဲ ဒိန်းခနဲမြည်
ကာ အကြည့်ကို လွှဲပေမဲ့ အချိန်မမှီတော့။ ဖြူဝင်းနုစိုသော
ရင်ဘတ်သားတို့ကို ဖျတ်ခနဲမြင်ပြီးမှ မှန်ချပ်တွေဆီ လှမ်းကြည့်ကာ

“အင်္ကျီချွတ်စရာမလိုပါဘူး၊ ခေါင်းလျှော်တာကြာရင်
အအေးပတ်မှာပေါ့”

“မင်း ငါ့ကို ကိုကြီးလို့ခေါ်”

“ကို...ကြီး”

မုသားက သံပြတ်နှင့် စကားပြောတာကို သတိထားမိပုံ
နှင့် ခပ်တည်တည် အမိန့်ပေးတာကို နားထောင်ပြီး မုသားကိုယ်
လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင်က အမိန့်ပေးနေ
ပြီဆိုတော့လည်း...

“မင်းက မျက်နှာနုနုလေးနဲ့ ငါ့ထက် အသက်အများကြီး
ငယ်မယ်ဆိုတော့ သခင်လို့မခေါ်နဲ့”

စတွေ့တုန်းက သူ့ဘက်က ဒီလိုပြောတော့ မုသား
လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားတာ။ မုသားကလည်း သူ့ကို သခင်လို့
မခေါ်ချင်။ ဒါ သူ့နာမည်ဆိုပေမဲ့ နာမည်က စီးပိုးရာကျသည်ဟု
ထင်သည်။ သူက သခင်ဆိုတော့ ကိုယ်ကပဲ သူ့ရဲ့ကျေးကျွန်လိုလို။
သို့ပေမဲ့ နောက်ဆက်တွဲစကားကတော့ ဝမ်းသာစရာမရှိ။

“ကိုကြီးလို့ခေါ်ဆိုတာ မင်းက ငါ့ညီလေးအရွယ်မို့လို့
နားလည်လား”

“ဟုတ်”

သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ရပေမဲ့ စိတ်ထဲက
သဘောမတွေ့လှ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အခြေအနေက ငြင်းခွင့်မရှိတဲ့သူ။

“အင်္ကျီပြန်ဝတ်ပါလား ကို...ကိုကြီး”

မုသားစကားက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့။

“ရတယ်၊ ငါက ခေါင်းလျှော်ရင် အဲဒီလို အင်္ကျီချွတ်မယ်”

လျှော်မှ စိတ်ထဲကျေနပ်သလိုပဲ၊ နို့မို့ အင်္ကျီဝတ်ပြီး ခေါင်းကြီးက
စိုနေတော့ စိတ်ထဲ သဘာဝမကျရသလို ခံစားရလို့၊ အဲဒါကြောင့်
ဆိုင်းတွေမှာ ဘယ်တော့မှ ငါ ခေါင်းမလျှော်ဘူး၊ သူတို့ဆီမှာ
အင်္ကျီချွတ်လို့မှမရတာ”

ကောင်းကြရောပဲ။ မုသားက အခု ခင်ဗျားအင်္ကျီချွတ်ရဲတဲ့
သူကရော သယ်သူလဲသိလားလို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မေးပစ်
ချင်သည်။ သူကတော့ မုသား ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မရိပ်မိဘဲ ခုတင်
ပေါ် တက်လှဲ၏။ ဒီလောက် နီးကပ်နေသော အနေအထားမှာ
မုသားက သူ့မျက်နှာတောင် မနည်းအားတင်းပြီး ကြည့်ရမှာ။
အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းပြီး ကြိုးဆွဲချည်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် သခင်ကို
မုသားက ဘယ်လိုအင်အားနှင့် ခေါင်းလျှော်ပေးရမှန်းမသိ။ စိတ်
ပေါက်ပေါက်နှင့် သူချွတ်ထားသော အင်္ကျီကို လှမ်းယူပြီး
သူရင်ဘတ်ပေါ် လွှားတင်ပေးလိုက်သည်။ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ဖိမိယူ
ရန်ပြင်နေသည့်သူက မျက်စိပြန်ဖွင့်ရင်း...

“ဘာလုပ်တာလဲ ဒါက”

“ရင်ဘတ်ပေါ်တော့ ကာကွယ်ထားရမှာပေါ့၊ တော်ကြာ
နမိုးနီးယားတွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှ ခက်ကုန်မယ်၊ သက်တော်စောင့်
ဆိုတာ တခြားလူတွေရဲ့ ရန်ကရော၊ သဘာဝဘေးရန်ကပါ
ကာကွယ်ပေးရမဲ့ တာဝန်ရှိတာပဲ၊ ကိုကြီးအတွက် ထိခိုက်မှုမဖြစ်
အောင် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရလိမ့်မယ်”

“အဟွန်း”

သူက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်မဲ့မဲပြုံးရင်းက အသံထွက်ပြီး
ရယ်သည်။ မုသားကတော့ သူ့ဆံပင်ညှိပွပွကို ရေနင့် စတင်ဆေး
ကြောပေးနေပြီဖြစ်သည်။ သခင်က မျက်ဝန်းတို့ကို စုံမှိတ်မထားဘဲ
မုသားမျက်နှာထဲ လိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းမဆိုးဘူးပဲ ချာတိတ်ရ၊ အားလုံးထဲမှာ မင်းမျက်နှာ
က နာခံလိုမှုတွေ နည်းတယ်ဆိုပြီး ငါရွေးခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်က နည်းလမ်းမှန်မှန်ပြောတာပါ”
မုသားက ရှန်ပူတွေ လက်ဝါးထဲညှစ်ထည့်ပြီးမှ သူ့ဆံပင်
သားတွေနှင့် ရောမွှေကာ ဖွဖလေး ဦးရေပြားကို နှိပ်နယ်ပေးသည်။
ဒီအတတ်ပညာတွေက မုသားအတွက် သင်တန်းသူဘဝထဲက
အခြေခံပညာတွေ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို ငါရွေးတဲ့အချက်ထဲမှာ
နောက်တစ်ချက်ပါသေးတယ်”

“ဘာအချက်လဲ”
သခင်က ပြုံးရင်း သူ့မျက်နှာပေါ် စီးမိုးကြည့်နေသော
မုသားအား ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းမှေးမှေး၊ နှုတ်ခမ်းက
နှုတ်ခမ်းတွေက ပန်းရောင်သမ်းသည်။ အသားအရေက ဝင်းဖန့်ဖန့်
လေးနှင့် တူသောမျက်ခုံးတွေကို အမြဲတစေ အတွန့်ချိုးထားတာကို
က ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ် ပေါက်နေ၏။ သခင်က ထိုမှိုက်ရူးရဲရုပ်ကလေး
ကို အားရအောင်ကြည့်ပြီးမှ...

“မင်းက ချောတာကိုးကွ”

“အာဗျာ”

“ဟာ...ဟေ့၊ တကယ်ပြောတာ၊ ရှက်ပြီး မျက်နှာတွေ နီရဲသွားတာကိုက မိန်းကလေးလိုမျိုး”

“ဟာဗျာ...မဟုတ်တာ”

မုသား ရှက်ရှက်နှင့် နောက်ခြေကို ဆုတ်သည်။ လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ မေပိုက်က ဆံပင်တွေပေါ်မကျဘဲ ဟန်ချက်မမှန်တာ ကြောင့် သခင်မျက်နှာတွေကို ဖြန်းပစ်လိုက်သလို။

“ဟာ...ဟေ့”

နဖူးစပ်ဆီမှ မသိမ်းရသေးသော ရှန်ပူအမြှုပ်တွေက လျော့ခနဲ သခင်မျက်ဝန်းတွေဆီ စီးဝင်၏။

“အား...စပ်တယ်ကွ”

“ဟာ...ကန်တော့ ကန်တော့၊ ဒီမှာ မျက်နှာသစ်လိုက်၊ အရမ်းစပ်သွားပြီထင်တယ်ဗျာ၊ မတော်တဆဖြစ်သွားတာ ဆောရီးဗျာ”

အခြေအနေက ပြောင်းပြန်တွေဖြစ်သွားပြီ။ ဖိမ်ယူချင်သော သခင်က အခုတော့ ဖိမ်မကျနိုင်။ ခုတင်ကြီးပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင် ကာ ဘေစင်ထဲ မျက်နှာစိုက်ပြီး ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေကို ဆေးချရတာ အူယားဖားယား။ မုသားကရော ဘာထူးလို့လဲ။ ခေါင်းလျှော်ပေးရ တဲ့လူက မျက်နှာကစ်ပေးနေရသူဘဝကို ချက်ချင်းရောက်လေ သည်။

“အား...ရပြီ...ရပြီ”

“ဆောရီးပါဗျ၊ ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုကြီးဆိုတာကြီးကို မခေါ်မိအောင် စကားကို မည်သည့် နာမ်စားမှမသုံးဘဲ ပြောဖြစ်သည်။

ရေစိုလက်စနှင့် သခင်က သူ့ကို တောင်းပန်နေသော မုသားကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ထွေးသောနှုတ်ခမ်း တွေက ဝန်းလုံးလုံးလေးဖြစ်နေကာ မျက်လွှာတွေ စိုက်ချထားသဖြင့် မျက်ခွံကမို့မို့၊ နှုတ်ခမ်းအထက်မှာ မွေးညှင်းစိမ်းမြဲနှင့် မေးဖျား လုံးလုံးလေးကို သူကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲရယ်သည်။ သခင်ရယ်သံ ကြောင့် ကမန်းကတန်း မျက်လွှာပင့်ကြည့်သော မုသားက အထူး အဆန်းဖြင့်...

“ကျွန်တော့်ကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ပြောရင် စိတ်ဆိုးဦးမယ်”

သူက ရယ်ဟဟနှင့်ပြောတော့ မုသား ပိုသိချင်လာသည်။

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း ရှက်တတ်တဲ့အကြောင်းလေ”

“ဟာဗျာ”

ဒီအကြောင်းကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်ပေမဲ့ အဆုံးသတ်မသွား ဘဲ အစပြန်ဖော်တာလည်း မုသားမျက်နှာ ပန်းရင့်ရောင်ဖြစ်သွား သည်။ သခင်က ကိုယ်ပေါ် ဖရိုဖရဲကျနေသည့် တီရှပ်ကို ပခုံးပေါ် ဖြစ်သလိုတင်ရင်း ခုတင်ဆီမှ လျော့ဆင်းသည်။

“ဟင်...ခေါင်းဆက်မလျှော်တော့ဘူးလား၊ လျှော်လို့

မပြီးသေးဘူးဗျာ”

“နေပါစေတော့၊ ရေပန်းနဲ့ပဲ လျှော်တော့မယ်၊ ထပ်ပြောလို့ မင်းထပ်ရှက်ရင် ငါ့မျက်စိတွေ ထပ်စပ်နေရဦးမယ်”

ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ဆံပင်မှရေတွေကို ခါထုတ်ပစ် သည်။ မုသားထံ လာစင်သော ရေစက်တွေမှာ ရှန်ပူနံ့ကသင်းဆဲ။

“လာပါဗျာ...ကျွန်တော် ပြန်လျှော်ပေးပါမယ်၊ ခေါင်းက ရှန်ပူတွေ မပြောင်သေးဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေလည်း ထပ်မပြောပါနဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှက်တဲ့အကြောင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ခေါင်းငုံ့ကာ မပွင့်တပွင့်ပြောတဲ့ မုသားကြောင့် သခင် အူလိုက်သည်လို့ကံ ရယ်ရင်း မုသားပါးပြင်အား လက်သီးဖြင့် ဖွဖွလှမ်းထိကာ...

“သေချာတယ်”

“ဟမ်...ဘာကိုလဲ”

မျက်လုံးတွေပြူးပြီး ဝိုင်းသွားတာကလည်း ချစ်စဖွယ်။ သူလုပ်သမျှ ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေသော ကောင်ငယ်လေးကို သခင် ကြည့်ရင်းက ပြုံးထေ့ထေ့ဖြင့်...

“မင်း မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ငါကြိုက်မိမှာကို ပြောတာ”

“ဟာဗျာ...မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့”

ရှက်စိတ်က လှိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာကို ဘယ်ထားရမှန်းမသိ။ သခင်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်သော စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်ရာပြောပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွား၏။ ရင်ခွင်ရာသီဟာ ဘယ်လိုနှုန်းနှင့် မြန်ဆန်နေသလဲဆိုတာ မုသား သရုပ်မခွဲနိုင်။ သေချာတာက ဒီရင်ခုန်နှုန်းဟာ တစ်ချိန်က အခုန်မြန်ဖူးတာထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်။

မေ့မရသော ရင်ခုန်ခြင်းက ဟိုးအတိတ်မှာ ပီသစွာ လက်ယပ်ပြီး လှမ်းခေါ်နေခဲ့၏။

□ □ □

အခန်း (၇)

“အား...စပ်တယ်၊ စပ်လိုက်တာ၊ ဟဲ့...ဘယ်လိုလျှော့နေတာလဲ၊ ဒီမှာ မျက်လုံးထဲအကုန်ဝင်ကုန်ပြီ”

“ဟာ...အစ်မရယ် ကုန်တော့ပါ၊ ဟို မတော်တဆဖြစ်သွားတာပါ၊ ကျွန်တော်က သိပ်မကျွမ်းကျင်တော့”

“ဟဲ့...မကျွမ်းကျင်ရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေလေ၊ ငါ စလျှော်တုန်းက နင်မဟုတ်ဘူး၊ မုသားနဲ့လျှော်နေတာ၊ အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဒီကောင်မလေး”

“ဟို...သူ ထမင်းဆာလို့ သွားစားပါတယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ ရသလားဟမ်၊ ဒီလောက်နာမည်ကြီး ဆိုင်ကြီးမှာ စည်းကမ်းမဲ့ ဒီလိုလုပ်နေကြတာလား၊ ကြည့်စင် ဒါ ကပ်စတမ်မာကို ဂရုမစိုက်တာ၊ အလေးမထားတာ၊ ငါ စလျှော်တုန်းက သူနဲ့ အခု သူက လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ်သွားတာဟမ်...ငါမကျေနပ်ဘူး ဒါကို”

ဧည့်သည်အစ်မကြီးက ဆတ်ဆတ်ကြဲကြဲ။ ရေတွေတစက် စက်ကျနေသည့်ကြားမှ ဂုန်းခနဲ ထထိုင်သည်။ ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်လုံးကြီးတွေပြူးပြီး ပြောသမျှစကားတိုင်း တိုးတိုးသက်သာမရှိ။ အော်ဟစ်ဂုန်းဒိုင်းကြဲနေသည်။ အိပ်မက်မှာလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့။ လက်တကာကာနှင့် ခေါင်းတွေသာ အစွမ်းကုန်ယမ်းခါရင်း...

“အစ်မထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ တနင်္ဂနွေဆို ဆိုင်က လူအရမ်းကျတော့လေ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စမျိုးဆိုရင် တစ်ယောက်လက်ကို လွှဲပေးပြီး ထမင်းပြေးစားရတာဆိုတော့”

“ဪ...ဟော်၊ ဒါဆို ငါက အရေးမကြီးတဲ့ဧည့်သည်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ညည်းပြောပုံက”

ဘေးကဝင်ပြောမှ အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားသည်။ ဧည့်သည်အစ်မကြီးက ခုတင်ပေါ်မှ ဂုန်းခနဲခုန်ဆင်းကာ...

“ဒီမှာ...ညည်းတိုသိထားဖို့က ဒီဆိုင်လာသမျှလူတိုင်း ဟာ ညည်းတို့ရဲ့ ထမင်းရှင်တွေဆိုတာပဲ၊ ဘယ်သူက ပိုအရေးကြီးကြီး ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေအောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ ဟွန်း ပြောတဲ့စကားကိုက၊ ကဲ ဒီဆိုင်ရဲ့တာဝန်ခံနဲ့ပဲ ငါစကားပြောတော့မယ်၊ တော်ပြီ”

ဒေါသတကြီး ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားပုံက အိပ်မက်တို့ ဖတ်ဝန်းကျင်၌ ပြင်းထန်သော ငလျင်တစ်စင်း လှုပ်ခတ်သွားသလား ထင်ရသည်။ အားလုံး သက်ပြင်းမောကိုယ်စီရှိက်လို့မှ မဆုံးခင်မှာပဲ

“ငါရောက်ပြီဟေ့၊ ဟိတ်ကောင် အိပ်မက်”

အသံစာစာနှင့် မုသား အိပ်မက်အနားသို့ရောက်လာကာ လစ်လပ်သော ခုတင်အား လက်ညှိုးထိုးရင်း...

“ပြီးသွားပြီလား၊ မင်းက မြန်သားပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို မဆိုးဘူး၊ မင်း ငါ့ရဲ့လက်ထောက် လုပ်လို့ရပြီ၊ ပြော အမှန်အတိုင်း ဘောက်ဆူးဘယ်လောက်ရလိုက်သလဲ”

သူမေးဖူးကို လက်ညှိုးနှင့် ပင့်မောစေရင်း မေးလာတဲ့ မုသားကြောင့် အိပ်မက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြရန် စကားတိုက ဆွဲအခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

“ဟဲ့...ဘာဘောက်ဆူးမှ မျှော်မနေနဲ့ မိန်းမ၊ ဟိုမှာ ဂျာကြီး ခေါ်နေပြီ”

နောက်ပါးက သန္တာက ဝင်ပြော၏။ ဒီတော့မှ မုသားက သူမရင်ဘတ်ကို လက်မနှင့်ညွှန်ရင်း...

“အီဖေကိုယ်လား”

“နှစ်ယောက်စလုံး”

“ဘာကိတ်”

“နင်တို့ချင်းလဲပြီး ခေါင်းလျှော်တဲ့ကိစ္စ၊ ဧည့်သည်က ကွန်ပလိန်းတက်လို့”

“ဟုတ်တယ် မုသား၊ အခုပဲ”

အိပ်မက်က ဒီတော့မှ ဝင်ရှင်းပြရသည်။ အိပ်မက်စကား ဆုံးမှ မုသား သူနဖူးသူရိုက်ပြီး ရေရွတ်တာ တစ်ခွန်းတည်း။

“သေလိုက်ပါတော့”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ပျက်စွာနှင့် ဂျာကြီး (သူတို့မိန်းမကျား) ရှေ့ ရောက်သွားသည်။ ဧည့်သည် ဒေါ်ရန်စွာကြီးတော့ မရှိတော့။ ဂျာကြီးက စိတ်ကျေနပ်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပုံရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဂျာကြီးက သေချာကြည့်ရင်း...

“နေရာနဲ့ တာဝန်ချင်းက မတူဘဲနဲ့ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ် ကြတာလဲ၊ အိပ်မက်က လက်သည်း၊ ခြေသည်းပုံဖော်တဲ့နေရာမှာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါင်းလာလျှော်နေတာလဲ၊ ဒီဆိုင် မှာ ကိုယ့်စည်းကမ်းနဲ့ကိုယ်ဆိုတာ မင်းတို့နားမလည်ဘူးလား”

“ဟုတ်...နားလည်ပါတယ် မမ”

ဖြေသံက ပြိုင်တူ။

“နားလည်တယ်ဆို ဖြေလေ၊ ဧည့်သည်ကို မသိအောင် လူစားလဲတာ ကောင်းသလား၊ ဒါ ကိုယ့်ဧည့်သည်ကို မလိုမဲ့ တစ်ပတ်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုသဘောမျိုးဖြစ်သွားရင် မုသား တောင်းပန်ပါ တယ် မမ၊ မုသားက”

မုသားက ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်ဝန်ခံရန် စကားလမ်းကြောင်း ကို ခင်းသည်။ တကယ်ဆို သူမက ဇွတ်ခိုင်းလိုသာ အိပ်မက်က လုပ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အစောကြီးကတည်းက အိပ်မက်က ဝန်ခံ ထားပြီးသား။ ငါ ခေါင်းလျှော်တာ မကျွမ်းဘူးတဲ့။ အခုလို ပြဿနာ ပေါ်လာပြီဆိုတော့လည်း မုသားအပြစ်ထဲမှ အိပ်မက်ကို ဖော်ထုတ်

ရန်သာရှိသည်။ သို့ပေမဲ့...

“မုသားက ပြောပါတယ် မမ၊ မကျွမ်းရင် မလုပ်နဲ့ဆိုတာ ကို ကျွန်တော်က အတင်းဝင်လျှော်ပေးတာပါ။ ဟို ပညာရအောင် ပါ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ မမ၊ မုသားနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး”

“အိပ်မက်”

မုသား ကိုယ့်ဘေးနားရပ်ပြီး အကျအနုပြောနေသော အိပ်မက်ကို ငေးကြည့်မိတာ အသက်တောင်မရှူမိ။ အိပ်မက်လိမ် နေတာ သူမအသိဆုံးပင်။ ရုတ်တရက် မုသားအပြစ်ကို ကိုယ်စား ဝင်ခံယူတဲ့ အိပ်မက်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမုန်းတောင် မသိတော့တဲ့ အဖြစ်။

“အင်း...စကားတွေက လွဲနေပါလားဟေ့”

“ဗျာ”

“ဘာကိုလဲ မမ”

မုသားကလည်း ဝင်မေးသည်။ ဂျာကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်အား ဝေကြည့်ရင်း...

“ဧည့်သည်တိုင်သွားတဲ့ စကားတွေနဲ့မတူလို့၊ ထားပါ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူး၊ နောင်သာ ဒါမျိုးမဖြစ် အောင် ဂရုစိုက်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်...မမ”

ဂျာကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ပြုံးရင်း...

“အပြစ်ကို မပေးဘူးဆိုပေမဲ့ တို့သိချင်တာတစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်”

“မေးပါ မမ”

မုသားရဲ့ ဖြေဆိုဟန် အသင့်ဖြစ်နေတာကို ဂျာကြီးမှာ သဘောကျသွားပုံဖြင့်...

“အလုပ်လာလည်း အတူတူ၊ ပြန်တော့လည်း အတူတူ၊ လိပ်စာကလည်း တစ်ခုတည်း၊ ဒါပေမဲ့ မိဘချင်းကျတော့ မတူတာ ဖောင်ထဲမှာ တွေ့ရတော့ မောင်နှမတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အင်း”

နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ရင်း ခုံကို လက်ဖျားနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ပြီးမှ ပြုံးစရာနှင့် အမေးခံရတာက...

“မင်းတို့က ချစ်သူတွေလား”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး အလန့်တကြား ငြင်းလိုက်ပေမယ့် နှလုံး သားကိုယ်စီမှာ လျှပ်ပန်းလျှပ်နှယ်တွေ ပြုံးခနဲပြက်ပြီးမှ မှောင်မှိုက် ခြင်းသို့ ရောက်သည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် အရာခပ်သိမ်း မမြင်ရခြင်း မှာ မြန်နှုန်းမြင့် ရင်ခုန်သံတော့ မပါခဲ့။ ရင်ခုန်ခြင်းက မြင်ရတာ မဟုတ်။ ခံစားရတာမျိုး။ ဒါဆို နှလုံးသားဟာ ဘာကိုခံစားနေမိ ပါသလဲ။

□ □ □

အခန်း (၈)

“ခစ်...ခစ် ဂျာကြီးက အပျိုကြီးသာဆို ဒါမျိုးကျတော့ မေးတတ်သား”

“မေးလည်း မေးချင်စရာလေ၊ ဒါတောင် သူတို့ရဲ့ အတွင်းရေးကို မသိသေးလို့၊ သွားအတူ လာအတူအပြင် တစ်ခြံတည်း အတူတူနေတာ”

“ဟဲ့...ဝိုင်းနော်၊ ဘာတစ်ခြံတည်းလဲ”

“အောင်မယ်...ငါ့ကိုမခွီးနဲ့၊ နင့်ခြံထဲမှာပဲ အိပ်မက်က အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပြီး နေတာဆို၊ ငါသတင်းရပြီးသား”

“အဲဒီအိပ်မက်ကလေ မေးတိုင်းဖြေနေတာပဲ”

မုသားက စူပပ်ပုပ်နှင့်ဆိုရင်း ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်သည်။ ဒီမိန်းမတွေနှင့် ဝေးရင်ပြီးရော။ နောက်ပြီးတော့ သူမထက် တစ်နှာရှိစောပြီး ဂျူတီထွက်ရသော အိပ်မက်တစ်ယောက် အကြာကြီးစောင့်နေရမှာကို သနားတာလည်းပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းနဲ့ သန္တာ

နေမဝင်အရပ်

တို့က မုသားခြေလှမ်းအတိုင်း ထပ်ကြပ်မကျာ ပါလာရင်း...

“နင် အိပ်မက်ကိုတော့ နှုတ်ပိတ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ နော် မုသား၊ နောက်နေ့တွေ ငါတို့မေးတိုင်း မသိရကြည့်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟွန်း...နင်တို့ရည်းစားဖြစ်နေပြီလို့ ကြေညာပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“နင်နော်...မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

မုသားက ခြေစုံရပ်ပြီး အော်သည်။

“မဟုတ်လည်းပြောမှာပဲ၊ ထမင်းချိုင့်က အမြဲဟင်းတွေ တူနေတာရော”

“ဟုတ်ပဲ၊ အခါတိုင်း အတူတူပြန်တာ ထားပါတော့၊ နင်နဲ့သူ အချိန်တွေခွာပြီး ပြန်ရလည်း စောင့်နေတာ၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ဟ...အဲဒါက”

“တော်တော့...လာဖြေရှင်းမနေနဲ့၊ ဘာပြောပြောမယုံဘူး၊ မြင်နေရတာက သက်သေ”

သန္တာကပြောပြီး မှောင်ရိပ်သန်းသော ကားမှတ်တိုင်လေးဆီ မေးငေါ့ပြသည်။ တီရှပ်အဝါနုရောင်၊ ဂျင်းအနက်အား တမင်တကာ ဒီဇိုင်းထွင်ဖြူထားသော အရာတွေက ဒူးဆစ်နားထောက်မှာ။ ဆံပင်တွေကို ဘေးနှစ်ဖက်ရှိတ်ထိုးကာ ရွှေညိုရောင်ဆိုးထားသော မုသားရဲ့ သူငယ်ချင်းမက မိတ်ဆွေမကျသော ကောင်ကလေးက

လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကိုမှီပြီး မုသားလာရာလမ်းကို မျှော်ငေးနေသည်။ မုသားတို့က မှောင်ရိပ်ထဲ ရောက်နေတာမျိုး သူ မမြင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါကို ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်က အခွင့်ကောင်းတွေယူပြီး...

“ပုံစံက ငါတို့ဆိုင်ကို စဝင်လာတဲ့ဒီမိန်းမလုံးဝကွဲထွက်နေတာနော် သန္တာ”

“ခစ်...ခစ်”

“ဟုတ်ပါ၊ အခုမှ အလန်စမစ်ဖြစ်နေတာ၊ ဦးသူရိလည်း တို့မသိဆိုပြီး နံပါတ်ဝင်ချိတ်လို့ကတော့”

“ဪ...နင့်ကို အချိတ်ခံချင်ဦးမှကိုး၊ သူချိတ်ချင်တာတစ်ယောက်”

သင်းတို့ပြောသမျှ စကားမုန်တိုင်းထဲမှာ မုသားအဖြစ်က လုံးထွေးပါသွားရသော သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပမာ။

“ကဲ...တော်ကြစမ်းပါ၊ အရည်မရ အဖတ်မရတွေ”

“အရည်ရော အဖတ်ရောရချင်ရင် မုန့်ဟင်းခါးစားပေါ့၊ ကံကောင်းရင် အရွက်ရော အစပ်ပါရမယ်”

“ဟဲ့...ဘာရွက်နဲ့ ဘာစပ်လဲ”

“နံနံပင်နဲ့ ငရုပ်သီးမှုန့်လေ”

ပြောပြီး သူတို့ဟာသူတို့ ရယ်ကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မုသား သူတို့ရယ်သံထဲမှ ရုန်းထွက်ရင်း အိပ်မက်ဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၏။ လမ်းမီးတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့်

အခုမှ မုသားကို မြင်သွားဟန်တူသည်။ အိပ်မက်ကလည်း ရပ်စောင့်နေရာမှ သူမထဲ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာပြီး...

“ကြာလိုက်တာ မုသားရာ၊ ငါလိုက်လာရင် ကောင်းမလားဆိုပြီး တွေးနေတာ၊ နင့်ကိုလာရစ်နေတဲ့ကောင်များ ဆိုင်ရှေ့ရောက်နေသလားလို့”

“ရစ်နေတာ နောက်ကနှစ်ယောက်”

မုသားက တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ အိပ်မက်က နောက်ပါးမှ ချန်ခဲ့သော သန္တာတို့နှစ်ယောက်ကို မုသားပရုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ကာ...

“ဘာရစ်နေတာလဲ”

မေးလည်းမေး ထမင်းချိုင့်နှင့်ထီး အပါထည့်ထားသော မုသားလက်ထဲက အိတ်ကလေးကို လှမ်းယူသည်။ ဒါက ထုံးစံလိုဖြစ်နေတာ။ ကားတိုးစီးရင်လည်း အိပ်မက်က မုသားနောက်နားမှာ ရပ်ကာစီးမည်။ မုသားတို့နှစ်ယောက်အကြား ဘာမှမထူးဆန်းပေမဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ထူးချင်ဆန်းချင်နေသော ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဟယ်ခနဲ သံရှည်ဆွဲအော်ကာ...

“ဆွဲ...ကုန်...ပြီ”

နားမလည်သော အိပ်မက်က မုသားနားကပ်ကာ...

“ဘာပြောတာလဲ၊ အဲဒါ”

“ဟောတော့ ပူး...ကုန်...ပြီ”

မုသားက လှမ်းလက်စမြဲလှမ်းကို ရပ်ပြီး နောက်လှည့်

ကြည့်တော့...

“အေးလေ...ဒီမနက် နှစ်ပူးတဲ့”

“သေချာတယ် ဝိုင်း၊ မနက်ဖြန်ပူးမှာ စုံမ”

သူတို့ဟာသူတို့ပဲ ပြောနေသလိုလိုနှင့်။

“လာ...မြန်မြန်လျှောက် အိပ်မက်၊ ဟိုမှာလာတဲ့ကား လိုက်မယ်”

“ဟာ...ဒီလောက်ကျပ်နေတာ၊ နင်တိုးနေရမှာပေါ့”

“တိုး...တိုးဟာ”

ပြောပြီး ကားကအရပ် မုသားလည်း ပြေးတက်တာ တစ်ပြိုင်တည်း။ သူမတက်သွားမှ နောက်ချန်ခဲ့လို့မရသော အိပ်မက် က ဒရောသောပါး ပြေးတက်လာသည်။ ကားဘီးစလိုမိုစဉ် ဟိုနှစ်ယောက်က လှမ်းအော်သေး၏။

“တိုးတက်သွားပြီ”

အကြောင်းသိချင်းမို့ သူတို့ပြောသမျှစကားအဓိပ္ပာယ်ကို မုသား နားလည်ပေမဲ့ အိပ်မက်ကတော့ အခုထိ အူတိအူကြောင်။

“သန္တာတို့နဲ့ နင် ရန်ဖြစ်ထားသလား”

ဒီလောက် ထုံသော၊ အသော ကောင်လေးအား မုသား နားရွက်ဆွဲပြီး ခေါင်းကို ပိတ်ထုပ်ပစ်ချင်နေတာများ စိတ်ထဲမှာ အသည်းတယားယားနှင့်။ မကျေနပ်ခြင်း၏ ရှေ့ပြေးအဖြစ် ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းပိတ်ထိုးတော့...

“နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား မုသား”

အိပ်မက် မရဲတရဲမေးခြင်းပါ။ ဝါကျင့်ကျင့် ဘတ်(စ်) ကားမီးရောင်အောက်မှာ မုသားမျက်နှာ စူပပ်ပုပ်ဖြစ်နေတာသိပေမဲ့ ကိုယ့်ကြောင့်လို့ မထင်ခဲ့ပါ။ မုသားစိတ်ကောက်လျှင် သူ ဘာအပြစ်လုပ်မိလဲဆိုတာ အရင်ဆန်းစစ်တတ်သူမို့...

“နင့်ကို ငါမစောင့်လို့လား၊ နင်ပဲပြောထားတယ်လေဟာ ဂျာကြီးရှိရင် မစောင့်နဲ့ဆို၊ အဲဒါကြောင့် ငါက”

“တော်တော့”

မုသား ခပ်ကျိတ်ကျိတ်အော်ရင်း သူမတို့ကို စိတ်ဝင်စား နေသော ခရီးသည်တွေကို ဝေကြည့်ကာ...

“အခုမှ ရန်ဖြစ်ချင်လာတာ၊ ဖြစ်ရမဲ့လူက နင်နဲ့ငါ”

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“လဲသေလိုက်”

ပိတ်အော်ခံရသည်။ ကားစီးနေရသည့်တစ်ချိန်လုံးလည်း မုသား သူ့ကို စကားမပြောတော့။ သူ့မှာသာ နေမထိထိုင်မသာ နှင့်။ မုသားမျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီး နေရသူက အိပ်မက်အဖြစ် မှ တကယ့်အစစ်။ မုသားခွင့်ပြု၍ မုသားပိုင်သော ခြံဝင်းကြီးထဲ မှာ သူ နေစရာရခဲ့သည်။

“မြေငှားခက သူများတွေဆို ငါက တစ်ခါတည်း တစ်နှစ်စာယူပစ်တာ၊ နင်ကတော့ တစ်လချင်းပဲပေး၊ သနားလို့”

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။ တခြားလူတွေလို တစ်နှစ်စာတောင်းလည်း သူ မပေးနိုင်၍တော့မဟုတ်။ ပေးနိုင်ပေမဲ့

လက်ထဲမှာ အခုလို ငွေပိုငွေလျှံလေးရှိတော့မည်မထင်။

“ကိုယ့်ဆီမှာ စုငွေလေးရှိတော့ နေရထိုင်ရတာ ပျော်သလိုပေါ့ဟ၊ ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ရတာ အားရှိတယ်လေ၊ ငါဘယ်လောက်စုမိပြီ၊ ဘယ်အထိရအောင်စုပြီး ဘာဝယ်မယ်လို့မျှော်လင့်နေရတာကိုက ပျော်စရာကြီး”

အိပ်မက်ကို မုသားကပဲ သင်ကြားပေးခဲ့တာပါ။ အိပ်မက်ရဲ့ နေထိုင်ရေးပြီးတော့ စားရေးသောက်ရေးကိုလည်း မုသားပဲဆရာကြီး။

“ကိုတွတ်တို့အမေက ဟင်းချက်ကောင်းတယ်ဟ၊ ငါက ရိုက်(စ်)ကိုကာနဲ့ နင့်တစ်ယောက်စာပါ ပိုချက်ပေးမယ်၊ နင် အဲဒီမှာ ဟင်းအတွက် တစ်လစာပေးပြီးစားပေါ့၊ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ စားတာ၊ အချိန်ကုန်လည်း သက်သာတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်မကုန်ဘူး၊ သူတို့လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လက်ရာအတိုင်းတော့ စားရမှာပဲ၊ ဟင်းတွေက အစပ်ချက်လေးထိုင်းစတိုင်လ်ပေါ့”

သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်သေးသည်။ နောက်မှ သိရတာက ကိုတွတ်မိခင်က ရခိုင်သူဆိုတော့ ငါးပိနှင့် ငရုပ်သီးကို မရိုးအောင် ရောနှောချက်ကျွေးတာကို ပြောတာတဲ့။ အဲဒီလို အရွန်းဖောက်တတ်တဲ့ မုသားက အခုလို တည်တည်ကြီးနှင့် စိတ်ကောက်နေတော့ အိပ်မက်မှာ စိတ်ညစ်ပြန်သည်။ ကားက ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်မှာ ရပ်လိုက်မှ သူ သတိပြန်ဝင်သည်။ မုသားကတော့ အိပ်မက်ရှေ့မှနေ၍ တွန်းထိုးဆင်

သွားပြီး ကားအောက်ခြေချမိတာနှင့် လတ်ဆတ်သော လေက သူ့ထံ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝှေ့လာသည်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘဲ ရှေ့မှ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် လျှောက်သွားသော မုသားနောက် အပြေးလိုက်ကာ...

“မုသား...နေဦးလေဟာ၊ နင်ကလဲ ငါ့ကို စိတ်ကောက်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါဘာလုပ်မိ”

“အိပ်မက်”
ဆောင့်ခေါ်သံကြောင့် သူ့စကားက တိခန့်ပြတ်ကျသည်။

“နင်ဟာလေ တော်တော်အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး၊ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကလည်း နားမလည်ဘူး၊ ကားပေါ်မှာ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေအောင် ဒါပဲ တတွတ်တွတ်နဲ့”

“မုသားကလည်းဟာ နင်စိတ်ဆိုးရင် ငါမှမနေတတ်တာ”

“အေး...နင် အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်လုပ် သိလား၊ နင် အဲဒီလို ပြူးတူးပျာယာခတ်တာကြောင့်လေ နင်နဲ့ငါ့ကို ဆိုင်ကဟာတွေရော ဂျာကြီးကရော ဘာထင်နေကြလဲမသိဘူးလား”

“သိတယ်လေ၊ ရည်းစားလိုထင်နေတာ”

ကြည့်...ဖြေပုံက တစ်တစ်ခွခွ။ မုသား အဲဒီထူအအကောင်လေးကို စိတ်ဆိုးရာက ရယ်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သာ ဆက်ရပ်နေရင် ရယ်မိတော့မှာမို့ သင်းကိုထားခဲ့ကာ ရှေ့သို့လျှောက်လာ၏။ ဒါကို အိပ်မက်က အားမလျှော့ဘဲ နောက်က အပြေးလိုက်လာကာ...

“မုသား...နင် အဲဒါကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

မဖြေဘဲ ထွက်သွားမှာစိုး၍ မုသား လက်ကောက်ဝတ်ကိုပါ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ပန်းနုရောင် ဒူးဖုံးဂါဝန်ကို ရင်ဘတ်အောက်နားမှာ အပြာရောင်ရောင် ခါးပတ်ကြီး ပတ်ထားကာ ပန်းရောင် ဝဲပြားကြီးက မုသားရဲ့ ဆံပင်တစ်ခြမ်းမှာ နေရာယူထားသည်။ နုထွေးပါးလှပသော နှုတ်ခမ်းဟာ ပန်းနုရောင် ဆိုးဆေးကြောင့် စိုအိနေ၏။ မုသားရဲ့ ဖြစ်တည်သမျှ အလှတရားတွေကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ငေးရင်း သူ့အသိစိတ်က မူးရီရီဖြစ်သွားစဉ်မှာပဲ...

“ဖြစ်ရလေခြင်း အိပ်မက်ရယ်၊ ငါက စိတ်ဆိုးတယ်ပြောတော့လည်း နင်က စိတ်ချမ်းသာမတဲ့လား”

“ဒါဆို နင်က စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့”

ညှိုးသောမျက်နှာက မုသား ခေါင်းအညိတ်ခေါင်းအခါမှာပဲ တောက်ပရန်၊ ရင့်ရော်ရန် အပြောင်းအလဲများစွာက မူတည်နေခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူ့အပေါ် ကိုယ်က ကရုဏာတရားနှင့် အခြေခံကာ ဆက်ဆံခဲ့တာမို့...

“နင် ကျေနပ်သလို တွေးလိုက်တော့”

နှစ်လိုစွာ အိပ်မက်ပြီးတော့ ညဟာ ရုတ်ခြည်းလင်းသွားသလို ခံစားရသည်။ မုသားဟာ အိပ်မက်အတွက်တော့ အပြုံးစောင့်နတ်သမီး။ ပြုံးစေရယ်စေကို ဖန်တီးပေးနိုင်သူ။

□ □ □

နိုးမိုးဝေပေ

အခန်း (၉)

“ဟက်ပီး နယူးရီးယား”

အော်သံက တစ်ခဲနက်။ ကောင်းကင်ဆီ တိုးတက်သွားသော မီးရှူးမီးပန်းများနှင့်အတူ မိုးပေါ်သို့ အော်သံက ခုန်တက်သွားသလို ထင်ရသည်။

“ရှိုး...ဖြောင်း...ဖြောင်း၊ အခုချိန်ကစပြီး နှစ်ထောင့်တစ်ဆယ့်တစ်ကို ရောက်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစလို့ နှစ်သစ်မှာ စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊ အချစ်သစ်တွေနဲ့ လန်းနိုင်ကြပါစေခင်ဗျား”

မျိုးကျော်ရဲ့ အသံဝါဝါကြီးက တစ်ခြံလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

“ဟွန်း...ဒင်းက လူအများကြီးရှေ့ ပဏာလုပ်နေတာ၊ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိရက်နဲ့ အချစ်သစ်နဲ့ လန်းချင်ရင်တော့ ပါးရှစ်စိပ်ကွဲသွားမယ်၊ တကယ်ပြောတာ၊ မယုံမရှိနဲ့”

မျိုးကျော်၏ သက်တမ်းရင့်ချစ်သူ တိုးတိုးက ဆိုသည်။

နိုးမိုးဝေပေ

“ယုံပါတယ် ဂျမ်းတောရယ်”

နောက်တွဲလူက ထအော်သည်။ နှစ်သစ်ကူးညဖို့ မုသားတို့ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးစုပြီး ပိုင်ရှင်က ပါတီပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပိုင်သော ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ မီးပုံပွဲ၊ ဘာဘီကျူးနှင့် ဝိုင်တွေ၊ ဘီယာတွေက အလွှဲပယ်။ ပိုင်ရှင်သူဌေးက ခဏသာ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြော။ ဝန်ထမ်းထဲက အတော်ဆုံးသူတွေ၊ ဆက်ဆံရေးအကောင်းဆုံးသူနှင့် တစ်နှစ်တာလုံး ရက်မပျက်သောသူတွေကို ဆုပေးကာ ကျန်သူတွေကို ကံစမ်းမဲဖောက်ပေးပြီး ပြန်သွားတာ အစောကြီးကတည်းက၊ ဂျာကြီးသာ အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် ကျန်ခဲ့တာမို့ သူမတို့တော့က ရှိန်တာတွေ ဘာတွေမရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ ကံပိုင်ခွင့်က ပါမစ်ကျပြီးသား။

“ဟိတ်...မုသား”

ပန်းချင်းလဲပစ်တိုက်ကာ ဘေး၌ဝင်ထိုင်သော သန္တာကြောင့် မုသားက အသားကင်တံကို ရွေးနေရာမှ...

“ဟင်”

ပြန်တော့ထူးမိသား။ မော့တော့မကြည့်မိ။ အမြဲမြင်နေကျ သန္တာမျက်နှာဟာ တစ်ခါတလေမှ မြင်ရသော ဘာဘီကျူးလောက် ဆွဲဆောင်အားမကောင်းဘူးလို့ ထင်သည်။ သန္တာကတော့ သူ့ကို မကြည့်မချင်း ခေါ်နေဦးမယ်လို့ သန္တိဌာန်ချထားသလား မသိအောင်ပဲ...

“မုသား”

“ပြော”

“အိပ်မက်ရော”

“မျိုးကျော်တို့ ခေါ်သွားတာပဲ၊ ဘီယာသောက်မယ်ဆိုပြီး သူတို့ယောက်ျားလေးတွေဝိုင်းတဲ့ဘက်မှာ နေမှာပေါ့”

“ကြည့်လည်းလုပ်နော်၊ ဘီယာမကဘူး အရက်တွေပါ ပါတယ်၊ တော်ကြာ အိပ်မက်တစ်ယောက် မသောက်ဖူး ဒေါင်ချာ ခိုင်းနေမှဖြင့်”

ဒီတစ်ခါတော့ မုသား ခေါင်းမောနိုင်ပြီ။ စိတ်ကြိုက်ရွေးထားသော အသားကင်တံတွေကို စုကိုင်ထားရင်း...

“အေး...ငါ့မှာထားတာပဲ၊ မူးအောင်မသောက်နဲ့လို့”

“အမယ်လေး...ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ မူးလည်းအကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်က ဖယ်ရီလိုက်ပို့မှာပဲကို၊ ငါတောင် စမ်းသပ်ပြီး ပိုင်တစ်ခွက် မော့လာတာ၊ အဟိ...လူက အခုမှ နွေးထွေးပြီး ခေါင်းထဲမှာ ရိုတီတီနဲ့ မြင်မြင်သမျှလူကို ရယ်ပြချင်နေတာ တအားပဲ”

အနားသို့ရောက်လာသော ဝိုင်းက မျက်ကြောစင်းစင်းနှင့် ပြောသည်။ မုသား နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာလွှဲရင်း...

“အဲဒါကြောင့် နင် ဒီနားလာရပ်တော့ ချဉ်စုပ်စုပ်အနံ့ရနေတာ”

လို့ ကဲ့ရဲ့တုန်းရှိသေးသည်။ မျိုးကျော်က မုသားတို့အနားသို့ ပြေးလာရင်း...

“မုသား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အလန့်တကြား”

“ဟိုမှာ အိပ်မက်လေ”

ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့် မျိုးကျော်ရဲ့ပုံစံကြောင့် မုသားရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။ ဘုရားရေ မသောက်စဖူး ဘီယာတွေသောက်ပြီး ဘာတွေများဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ တွေးမိတဲ့စိုးရိမ်စရာဟာ ငယ်ထိပ်ဆီ ဒိုင်းခနဲပြေးဆောင့်သည်။ ရွေးထားသော အသားကင်ချောင်တွေကို ပစ်ချပြီး လူက ထရပ်မီလျက်သား။

“ဘယ်မှာလဲ အိပ်မက်”

“ဟိုးခြံနောက်ဘက်မှာ”

မျိုးကျော် ညွှန်ပြရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက မြေပြင်နှင့်ထိမှထိရဲ့လားတောင်မသိ။ ခြေမျက်စိနားအထိ ဝဲကာ ပုံကျနေသော အနီနှင့်အဖြူကို လိုင်းရစ်ဖော်ထားတဲ့ စကတ်အား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမ၍ ဒုန်းပိုင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေ၊ မီးအလင်းရောင်တွေနှင့်ဝေးသော ခြံနောက်ဘက်ဆီရောက်တော့ လူက စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ရှေ့ဆီမှ မီးအလင်းရောင်က မှိန်ပျူပျူသာ ရှိတော့သည်။ လူရိပ်လူခြေလည်း မတွေ့ရ။ မုသားက ပေါင်လယ်လောက်အထိ တွဲလောင်းကျနေသော အနီရင့်ရောင် မာဖလားအား ပခုံးပေါ် ဖြစ်သလိုပစ်တင်ရင်း

“အိပ်မက်ရေ...အိပ်...မက်”

နှုတ်ကလည်းခေါ် ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း

လှမ်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရှေ့နှင့်အနောက် လုံးဝခြားနားကာ တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။

“အိပ်မက်”

“ငါ...ဒီမှာ”

မြန်းခနဲ အသံထွက်လာရာ ခေါင်းလည်ပြီး ရှာမိတော့ သူမဘေးဘက်ရှိ ကြီးမားသော ပင်စည်ကြီးရဲ့နောက်မှာ ချထားသော ကျောက်ဖြူနံရံတန်းရှည်ပေါ်မှာ အိပ်မက်။ အပြာမျှော့ရှင်းကက်၊ အပြာရောင်ဂျင်းနှင့် အိပ်မက်က ပခုံးပေါ်မှ ခေါင်းလေးလိမ်ပြီး မုသားကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား အိပ်မက်”

မုသား အိပ်မက်နား လျှောက်သွားရင်း မျက်ဝန်းကပါ အကဲခတ်ရင်းမေးသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘီယာသောက်ထားတော့ နည်းနည်းတော့ ချာချာလည်နေတာပေါ့”

“အံမယ်...ဒါနဲ့များ မျိုးကျော်က လာခေါ်တာ အသည်းအသန်၊ ငါဖြင့် လန့်သွားတာပဲ”

ရင်ဘတ်လေးဖိပြီး သူ့ဘေးနား မုသား ဝင်ထိုင်သည်။ အနီနှင့်အဖြူကြား စကတ်။ အဖြူရောင် ကုတ်ခါးရှည်နှင့် မာဖလား အနီရဲ့ရဲကြောင့် မီးရောင်မှိန်ပျူပျူအောက်မှာ မုသားအသွင်က ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ဖြူစင်ခြင်းတွေ ရောယှက်လို့။ အနားဝင်ထိုင်မှ အနီးကပ် မြင်ရသော ပါးပြင်လေးဟာ နမ္မတ်ပြီး မက်မွန်သီးရောင်ကြောင့်

နုအိနေတာက လက်ညှိုးနှင့် ဖွဖွထိတို့ချင်စရာ။ မျက်ခွံရော၊ နှုတ်ခမ်းသားပေါ်မှာပါ မက်မွန်သီးရောင်က နေရာယူထားသည်။ စကားတစ်ခါပြောတိုင်း တစ်ခါ လက်သွားသည့် ပခုံးထိ ခရစ်စတယ်ကျောက်နားဆွဲလေးကလည်း အနီရောင်။ ထိုအရောင်ရဲ့ ဖမ်းစားခြင်းကြောင့်လား၊ ဘီယာအရိုက်ကြောင့်လား မသိ အိပ်မက်ရဲ့သွေးတွေ လှုပ်ရှားဆူပွက်လာသည်။ ရင်ခုန်နှုန်းက တိုးမြင့်လာပြီး နှလုံးသားဟာ ရင်ဘတ်ဆီ လာရောက်တိုးဝင်လိုက်၊ ပြန်ဆုတ်ခွာ အရှိန်ယူပြီး ထပ်ကာ တိုးတိုက်လိုက်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ဟာ မငြိမ်သက်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၏။

“မသိပါဘူး...မျိုးကျော်ရုပ်ကလည်း ပြူးတူးပြတ်မူငါက နင် အမူးလွန်ပြီး မှောက်များမှောက်...ဟဲ့”

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် စကားတွေပြောပြီး ဒီဘက်လှည့်ကြည့်တော့မှ အိပ်မက်က မုသားကို ငေးကြည့်နေတာနှင့်ကြုံသည်။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်နေတာတုန်း”

ဒုတိယအကြိမ် ဟဲ့ပြီးမှ အိပ်မက်ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်သည်။ အိပ်မက်က သူမကို ငေးရက်သားနှင့်ပင်...

“နင် သိပ်လှတာပဲ မုသားရယ်”

“နင်မပြောလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မှန်ကြည့်ရင် သိပြီးသား”

မုသားက ခုံတန်းနှင့်မြေပြင်ကြား မထိသော ခြေထောက်တွေကို လွှဲပြီး မြူးမြူးလေးပြောသည်။

“မုသား”

“ဟင်”

မကြည့်ဘဲထူးတော့ အိပ်မက် သက်ပြင်းရှိက်ရင်း...

“နင်နဲ့ငါ့ကို အားလုံးက”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“သူတို့ထင်နေသလို”

အိပ်မက်စကားမဆုံးလိုက်ရ။ မှိန်ပျံ့ပျံ့ရသော အလင်းရောင်က ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

မုသားအသံက အလန့်တကြား။

“မီးပျက်တာများလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မက် နင်ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့ကို လက်အေးကြီးနဲ့ လာကိုင်နေတယ်”

“ငါကဒီမှာ၊ လာ...လာ ဒီကို”

လာဖမ်းဆုပ်သော အိပ်မက်လက်က နွေးနွေးလေး။ ဒါပေမဲ့ မုသားပါးပြင်အား နှောက်ထပ် လက်အေးကြီးတစ်ဖက်က လာကိုင်တာကြောင့်...

“အား...အိပ်မက်၊ ငါ့ပါးကို လက်အေးကြီး လာကိုင်နေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ပါး...ပါးနားမှာ”

အိပ်မက်က မုသားပါးပြင်နား လိုက်စမ်းရင်း...

“မရှိပါဘူးဟာ”

“ရှိတယ်၊ ဒီမှာ လက်ကို လာဆွဲပြန်ပြီ”

မုသား လက်အေးကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။ အိပ်မက်က မှောင်ထဲမှာပင် မုသားလက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆွဲယူကာ...

“လာ...ဒီဘက်တိုးထိုင်”

ဆွဲခေါ်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အိပ်မက်ရင်ခွင်ဆီ ခေါင်းဝင်တိုးမိတာမျိုးလည်း ရှိကာ သည်းထိတ်ရင်ဖို အရေးအခင်းဖြစ်ကောင်းဆဲမှာပင် ဖျတ်ခနဲ မီးတွေပြန်လင်းလာတော့ သူမတို့ဘေးနားမှာ ရှိရှိသမျှလူတွေက ဝိုင်းပြုရောက်နေပြီဖြစ်ကာ...

“ယနေ့မှစ နှစ်ပေါင်းရာထောင်သောင်းချီပြီး ချစ်နိုင်ကြပါစေသော်”

ဆုတောင်းပေးတာ သောင်းသောင်းဖြဖြ။ ဒီတော့မှ ကိုယ့်အခြေအနေ ပြန်အကဲခတ်မိတော့ မုသားက အိပ်မက်ရင်ခွင်ထဲ လုံးလုံးလျားလျား တိုးဝင်လို့။ အိပ်မက်က သူမကို တင်းကြပ်စွာ ထွေးဖက်လို့။ အရှက်သည်းစွာ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် လူချင်းခွာတော့

“မရတော့ဘူး၊ မင်းတို့က ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီ”

ဘေးတစ်ချက်ဆီမှာ လူအုပ်ကြီးက ဝင်တိုးထိုင်တော့ သူမနှင့် အိပ်မက်ဟာ အလယ်မှာ အထပ်ထပ်အညပ်ညပ်နှင့်။ အိပ်မက်က ရှက်တက်တက်နှင့် မျက်နှာတွေဘာတွေ အရောင်ရင့်ကာ...

“သူတို့က အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်မှတော့”

ဟု တိုးတိုးလေးပြောပြီး မုသား လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ နွေးခနဲ ခံစားချက်တစ်မျိုး ပြာစင်းသွားကာ မုသားပါ ပျော်လာသလိုလို။ အားလုံး ဆူညံနေသည့်ကြားက မျိုးကျော်က အသံဝါဝါကြီးနှင့် ထအော်သည်။

“မုသားကို လန့်အောင် ငါ့လက်ကို ရေထဲစိမ်တာ အခုထိ ထုံနေတုန်း၊ သူတို့ကို လုပ်ကြံရတာ မလွယ်ပုံများပြောပါတယ်ဟွန်း”

အားလုံးက တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် နှစ်သစ်ကူးညက ရယ်သံတွေကြား နွေးထွေးနေ၏။ မုသားကတော့ နွေးသောလက်ဖဝါးတစ်ဖက်အား ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တစ်ကိုယ်တည်း မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။

ရင်ခုန်သံဆိုတာ လုပ်ကြံလို့မြန်လာတဲ့ အရာမျိုးလား။

အခန်း (၁၀)

“ဒုန်း”

တံခါးကို ဆောင့်ထုသံကြောင့် အခုမှ ရေချိုးပြီးစ မုသားကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်တက်သွားသည်။ ရင်လျားထားသော ပုဆိုးပဲ ချွတ်ရတော့မလို။ တဘက်ကြီးပဲ လွမ်းခြုံထားရတော့မလိုနှင့် လူက ဆောက်တည်ရာမရ။ ယောက်ယက်ခတ်ပြေးလွှားနေမိချိန်

“ဒုန်း...ဒုန်း”

နှစ်ချက်ဆင့်ထုသော တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ...

“မုသား”

သခင်ခေါ်သံကြီးက ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ဗျာ”

အသံပြုရင်း ရေတောင်စင်အောင်မသုတ်နိုင်တဲ့ဘဝ။ အတွင်းခံကို အရင်ဝတ်သည်။ အပေါ်မှ ရှပ်လက်ရှည်ဖွယ်ကြီး။ ထိုရှပ်အင်္ကျီပေါ်မှ ခေ့(စ်)ကုတ်ခါးတိုဝတ်ကာ ဘောင်းဘီကို ဆွဲလွှဲ

ပြီးဝတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်...တံခါးဖွင့်လေကွာ၊ ကျိုင်းပဲ၊ အထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“လာပြီဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် ရေချိုးနေလို့ပါ”

ဖြေရှင်းချက်နှင့် တံခါးချပ်က ရှပ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။ တံခါးဘောင်နား မျက်နှာလေးကပ်ထားရင်း...

“အဟဲ”

ရယ်ပြလာသော မုသားဟာ ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာများနှင့်။ ခပ်အုပ်အုပ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်အဖျားတွေမှာ ရေစတချို့ တွယ်ငြိလျက်။ မျက်တောင်ဖျားတွေက ရေစက်တွေကြောင့် တစ်ပင်ချင်း ကွဲထွက်မနေဘဲ စိုလူးပူးကပ်နေ၏။ ရေချိုးပြီးအရှိန်ကြောင့် မုသားမျက်နှာက ရှင်းသန့်ဝင်းဖန်နေ၏။ သခင်က အဲဒီမျက်နှာကြည်ကြည်စင်စင်လေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ငေးမောနေမိတာ ကျကျနန။

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ မေးဆတ်ထူးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲဟင်၊ အပြင်သွားမလို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု”

ပြောပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ကားသော့ကို ထုတ်ကာ မုသားထံ ကမ်းပေးသည်။

“လာ...မြန်မြန်၊ မင်းကိုခေါ်ရတာနဲ့ နောက်ကျနေပြီ”

ငေးနေတော့လည်း သူ။ အခု ရှေ့မှလှည့်ထွက်သွားသူ ကြောင့် မုသားနောက်မှ သုတ်ခြေတင်လိုက်ရသည်။ ဧည့်ခန်းကို သွက်သွက်ဖြတ်ရင်း...

“ဘယ်လဲ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်က ဒီအဝတ်အစားကြီးနဲ့”

“ဖြစ်တယ်၊ မင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

မတ်မတ်လျှောက်သွားသော သခင်ကျောပြင်အား ဟွန်ခနဲ မဲ့ရွဲရင်း မုသားထံမှ မျက်စောင်းတစ်စင်းက ဒိုင်းခနဲပြေးဆောင့်သည်။ သူကတော့ မမြင်နိုင်သောသူမို့ ကားဂိုဒေါင်ဆီ တန်းသွားသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲ ယှဉ်ရပ်ထားသည့် ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင် မာစီးဒီးအား မေးငေါ့ပြသည်။ အဝေးထိန်းခလုတ်ဖြင့် မုသားက ကားသော့ဖွင့်သည်။ သူက တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်တာက နောက်ဘက်နဲ့။ မုသား ကားမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခြံကြီးရဲဘေးဘက် ဂိတ်ပေါက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီခြံကြီးမှာ တံခါးပေါက်က နှစ်ပေါက်။ တစ်ပေါက်က ကားအဝင်အထွက်လုပ်လို့မရ။ နှင်းဆီခင်းတွေကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒီဘက်ဘေးတံခါးက ကားတွေအတွက် သီးသန့်လမ်းဖောက်ထားတာမျိုး။ ဂိုဒေါင်က ထွက်တာနှင့် ကားလမ်းမပေါ် တိုက်ရိုက်ရောက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မြို့တွင်းဧရိယာတော့

မဟုတ်။ မြို့ပြင်၌ တည်ထားသော သခင်ရဲ့ ဒီခြံကြီးက ရန်ကုန် မြို့တွင်းရောက်ဖို့ အချိန်ယူမောင်းရသည်။

မုသား ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ဝင်ပြီး သခင် ဘာအလုပ်တွေ လုပ်သည်။ ဘယ်လိုအာဇာနည်သည်ဆိုတာကို မုသား မသိရ။ တွေ့မြင်နေရတာက သခင်လက်အောက်ကလူတွေက သခင်ကို သည်းသည်းလှုပ် ကိုးကွယ်ကြခြင်းပင်။ အတွေးနှင့်အတူ အကြည့်က ထိန်းမရ။ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သခင်ထံ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ နို့စိမ်းရောင်ရှုပ်လက်ရှည်ကို ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် တွဲဝတ်ထားကာ တံတောင်ဆစ်အထိ လက်ခေါက်တင်ထားပုံက လူကြီးလူကောင်းဆန်တော့မလိုနှင့် လူငယ်ဒီဇိုင်းထွက်နေ၏။ ဘောင်းဘီက Skinneyအနက်ကို ခါးပတ်အကြီးစားဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ လှိုင်းတွန့်ပါသော ဆံပင်အုပ်ခဲခဲက နဖူးပေါ်တွေရော ဒီအတိုင်းဝဲကျပေမယ့် ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေက နက်မှောင်စူးရှပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက နီရဲပြီး ပြည့်နေတာက ယောက်ျားတန်ဖိုး ငေးမဝချင်စရာ။ ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့ ကူရှင်ပေါ် မှေးထိုင်ကာ ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်အား ငေးမောနေပုံကိုက ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ မှန်ရာဝန်ခံရလျှင် ဒီယောက်ျားရဲ့ ချောမွေ့ခန့်ညားပုံက ဆုတောင်းကောင်းသည်။

“ဘာတွေငေးပြီး အကြံထုတ်နေတာလဲ မုသား”

ငေးနေတုန်း အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် လူက အယ်ခနဲအသံ ထွက်တော့မည့် နှုတ်ခမ်းအား ဘရိတ်အုပ်သည်။ ယောင်ဝါးဝါးနှင့်

အဟင်းဟုရယ်ပြီး အခြေအနေကို ရောချပေမယ့် ရှက်စိတ်ကြောင့် မြန်သော ရင်ခုန်သံကို ဘရိတ်မခွဲနိုင်။

“ငါ့ကိုငေးပြီး လမ်းမှားမှားစိုးလို့၊ ရှေ့မှာမြင်နေရတဲ့ လမ်းကြောကို ကွေ့လိုက်၊ ညာဘက်လမ်းကြောယူထား၊ ငါတို့ကားက ရပ်ရမှာ”

သခင် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကွေ့ဝင်တော့ ရှေ့ဆီမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ လမ်းကြော တစ်လျှောက် ပြည့်နှက်ကျပ်နေသော ကားတိုင်း ကားအကောင်း စားတွေချည်း။

“ရပြီ...ဖြည်းဖြည်းချင်း လှိမ့်သွား၊ ဟိုရှေ့က ကွက်လပ် မှာ ပါကင်ဝင်လိုက်”

“မဖြစ်ဘူးနဲ့ထင်တယ် ကိုကြီး၊ ခုံချပြီး နေရာဦးထား တယ်”

ဒါ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့စတိုင်လ်။ မြို့လယ်ခေါင်တိုက်ခန်းတွေရဲ့ မြေညီထပ်တွေမှာ ကိုယ့်ကားရပ်ရန် ဒီလိုပဲ နေရာဦးပြီးသား။ သို့ပေမဲ့ မုသားရဲ့သခင်တို့ကတော့ ဒါမျိုးအလေ့အထတွေကို အာရုံမထား ဟန်ဖြင့်...

“ရတယ်၊ ဝင်သာရပ်လိုက်”

အကြောင်းမသိဘဲ ဒီလိုဇွတ်လုပ်လျှင် အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်စကားတွေ များကိန်းရှိတာမို့ မုသား ထပ်မတားမြစ်ချင် ဟန်ဖြင့် နောက်ကြည့်မှန်က လှုပ်ခနဲထပ်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ

သခင်က သွားတန်းတွေပေါ်အောင် ဟက်ခနဲရယ်ရင်း...

“ရပ်ပါကွ...မင်းကလည်း သွေးကြောင်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဖြစ်သမျှ ငါတာဝန်ယူတယ်၊ ရပ်”

ဒီလိုအပြောခံရတော့လည်း မုသား မခံချင်ပြန်။ အံ့ကြိတ် ပြီး ကားရပ်နေရာအရွေ့ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိသော ကောင်လေး တစ်ယောက်က နေရာဦးထားသော ခုံပုလေးကို အသည်းအသန် လာရွှေ့ပေးသည်။ မနေနိုင်စွာ မုသားက နောက်ကြည့်မှန်မှ သခင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူက ‘ကဲ...မတွေ့ဘူးလား’ဆိုတဲ့စတိုင်လ်နဲ့ မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။ မကျေလည်ခြင်းများစွာနှင့် ကားရပ်ပေးပြီးသော အခါ မုသားက စတီယာရင်အား လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပိုက် ရင်ဘတ် ပါမှီထားရင်း ရှေ့မြင်ကွင်းဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်ကာ ခမ်းနားသော ကွန်ပျူတာ ရှိုးရွန်းကြီးတစ်ခုအား ဖွင့်လှစ်ပွဲအခမ်းအနား။ နာမည်ရ အနုပညာရှင် မင်းသမီး၊ မင်းသား နှင့် မော်ဒယ်(လ်)တွေ။ ဓာတ်ပုံကင်မရာမီးတွေ တဖျပ်ဖျပ်။ ဒီကြား ထဲ အနုပညာရှင်တွေကို ငေးချင်၊ မိတ်ဆက်ချင်သော ပရိသတ်တွေ က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် ရှိုးရွန်းဖွင့်ပွဲက လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး စည်ကားအသက်ဝင်နေသယောင်။ မုသားကို ဒီရှေ့တည့်တည့်မှာ နေရာယူခိုင်းတာရယ်၊ ကောင်လေးက ဦးထားသောနေရာအား လာဖယ်ပေးတာရယ်ကို လိုက်လံဆက်စပ်နေစဉ်ပဲ ဖုန်းမြည်သံက ချဉ်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။ သခင်ထံ လာသမျှဖုန်းကို မုသားက အရင်လက်ခံရန် တာဝန်ရှိတာမို့...

“ဟဲ့လို”

“မုသားလားဟေ့၊ ငါ့ပါ ဦးညဏ်”

“ဟုတ်...ပြော ဦးညဏ်”

“သခင်ပါလား”

“ပါတယ် ဦးညဏ်”

မုသား ဖြေအပြီးမှာ သူက မုသားလက်ထဲမှဖုန်းကို ဆွဲယူသွားပြီဖြစ်သည်။

“သခင်ပါ ပြော ဦးညဏ်”

ဟိုတစ်ဖက်က ဘာပြောလဲ မုသား မကြားရ။ ကိုယ့်လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲလှသွားသည့် သခင်ကိုသာ မကျေနပ်ခြင်းက ပိုတိုးပွားလာ၏။ ကိုယ်ကလည်း သူ့အကြောင်းသိချင်လွန်းလို့ မဟုတ်တာ။ ‘ငါ့ဖုန်းလာသမျှ မင်းအရင်ထူး’ လို့ အမိန့်ပေးထားတာ ဘယ်သူလဲ။ အလကား။ တစ်စက်ကလေးမှ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့လူ စိတ်ထဲက မပြေပြစ်ခြင်းတွေကို နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်ရင်း အဆုံးသတ်သည်။ သခင်ကတော့ ဘာမှအရေးမထားသည့်သူလို...

“အင်း...အိုခေပါတယ်၊ ဖွင့်လိုက်တော့လေ၊ တော်၊ မဆင်းတော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်၊ ရတယ် စည်ကြီးနဲ့အဆင်မပြေအောင် ညှိလုပ်”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ဦးအောင် ဖုန်းပိတ်ပစ်တာက သူ့စိတ်လား။ ဒါမှမဟုတ် အထက်စီးဆန်ချင်တာလား မုသား မသိ။ သခင်က ကားမှန်ကိုချ၍ အရှေ့ဆီမှ ဖဲကြိုးဖြတ်ပုံ၊ လွင့်ခနဲတက်

သွားသော မိုးပျံပူဖောင်းတွဲကြီးကို လိုက်ငေးတာ အားရပါးရ။ သူ စိတ်တိုင်းကျပြီဆိုမှ...

“မောင်းတော့...ရပြီ”

မုသား ကားစက်နှိုးရင်း...

“ကိုကြီးက စိတ်ချည်းပဲနော်”

မအောင့်နိုင်လွန်း၍ ပွင့်ထွက်သွားခြင်းပါ။ သခင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဘာကိုလဲ”

“အရာရာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ဖုန်းကိုင်တော့”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ ချာတိတ်ရ”

မျက်ခုံးကို ခပ်တွန့်တွန့်လုပ်ပြီး ရယ်ဟဟနှင့် အမေးခံရပုံက ကိုယ်ကပဲ ရယ်စရာသတ္တဝါလိုလို။ မုသား နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် ဖိပိတ်ရင်း ကားကို လမ်းကြောင်းမောင်းတက်ပြီးမှ

“ကိုကြီးဖုန်းဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ တစ်ဖက်က ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပြီးရင် ပေးမှာပေါ့၊ အခု ကိုကြီး ခွဲလုပ်က ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ပေးမပြောစေချင်သလိုလို၊ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေပဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပေါ်သွားတော့မလို့လို့နဲ့ ကိုကြီးဆီ ဂျမသိဘမသိဘဲ အလုပ်ဝင်လုပ်တာ မှားသွားပြီလားမသိဘူး”

“အဟွန်း...ရှင်းပါဦး၊ မင်းရင်ထဲက သယံဇာတတွေ အကြောင်း”

“မသိနိုင်ဘူးလေ၊ စီးတဲ့ကားက မှန်အမည်းအပြည့်
တပည့်တပန်းအများကြီးကို ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ စီစဉ်အမိန့်ပေးနေတာကို
ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ တူတူလာလေပဲ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဥပဒေအပြင်က ဂိုဏ်းစတားနဲ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သခင်က အကျယ်ကြီး ထရယ်သည်။ ရယ်လို့မကလဲ
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မုသားတို့က ဂရုမစိုက်တော့။ နဂိုကမှ သူများနားထောင်
ချို့အောင် မပြောတတ်။ ဝင်္ကေတို့ဆို ဝါသနာမပါတဲ့ကြားထဲ အမြဲ
မတော်တာတွေ တွေ့ရလို့ကတော့ ပြောချပစ်ရန် နှုတ်ခမ်းတို့
တာဝန်ကျေပြီးသား။ သခင်က အတော်ကြာအောင် အားရင်း
ရယ်ပြီးမှ ရယ်ရှိန်မသေသေးသော မျက်နှာနီနီဖြင့်...

“ထင်စရာလား၊ ငါ့ရုပ်က လူမိုက်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“လူမိုက်တိုင်းလည်း ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်မျိုးလို့ တွက်ရတာ
မှမဟုတ်တာ”

မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ထိစပ်လုနီးပါး အတွန့်ချိုးချထားသည့်
နှုတ်ခမ်းထွေးပြီး နှုတ်ခမ်းထွေးနေတာက တကယ်စိတ်တိုနေသလို
ပုံပင်။ အရပ်မြင့်တာကြောင့် ဘာဝတ်ဝတ် တင့်တယ်သော မုသား
က ရုပ်အင်္ကျီ ကပိုကရီပေါ် ဝှေ့(စ်)ကုတ်ထပ်ဝတ်ပြီး ဂျင်း
တစ်ထည်တည်းနဲ့လည်း ကောင်ချောလေးအသွင်က ပျောက်သွား
တာမျိုးမဟုတ်။ ထိုထဲ၌ သခင်သဘောအကျဆုံးက မိုက်ရူးရဲ

သော မျက်နှာနုနုလေး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရွေးစဉ်က စည်ကြီးက
ကောင် ဝေဖန်သေးသည်။

“ကြည့်လုပ် သခင်၊ ဟိုတစ်ယောက်မြင်ရင် ကြွေသွား
မယ်၊ မင်းကောင်က မိန်းမချောချောတာ”

“ကြွေလည်း ပေးစားရုံပဲ၊ တစ်တောရှင်းတာပေါ့၊
ဒီကောင်လေးဘက်က ငါ မိဘလုပ်မယ်”

စည်ကြီးက မျက်နှာကို အရပ်ဆိုးအောင် ရှုံ့တွရင်း...

“မင်းကောင်က မိဘမရှိတာလည်း အားငယ်တဲ့ပုံမပေါ်
ဘူး၊ သူများအလုပ် ဝင်လုပ်လို့လည်း အံ့ဩတာကလွဲလို့ ရှိန်တာ
တွေ၊ တွန့်တာတွေမရှိဘူး၊ ဟွန်း မှားနေဦးမယ်၊ မင်းနဲ့သူနဲ့ ဘယ်သူ
က သခင်လဲလို့၊ မျက်နှာကြောက တင်းထားလွန်းလို့”

သခင်ကလည်း ဒါကိုပဲ နှစ်လို၍ ရွေးခဲ့တာဆိုတော့...

“ဆောရီး...မုသား၊ ငါ စိတ်လောသွားလို့၊ ဦးဉာဏ်ကြီး
ဆိုတာ သိလိုက်တော့ ပြောချင်ဇောများသွားတာမျိုး”

နောက်ကြည့်မှန်မှ အကြည့်ချင်း ဒိုင်းခနဲဆိုသည်။ မုသား
ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ်၊ ဆရာများတော့ ဆောရီး၊
တပည့်များတော့ ပြောတီးတဲ့၊ ထားပါတော့ သခင်ဖြစ်နေတာကိုး”

သခင် အားတင်းပြီး ပြုံးပြဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမဲ့
အောင်မြင်။ ခေါင်းထဲ တစ်စစ်တစ်ထိုးကိုက်လာသော ဝေဒနာကြောင့်
နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြီး အပြုံးက မဲ့ကျသွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကြီး”

ဒေါသအရှိန်နှင့်ထပ်တူ ကားအရှိန်ပါ လျော့ကျသွား၏။ သခင် ခေါင်းယမ်းပြရင်း...

“ခေါင်းကိုက်တာ၊ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး”

“အာ...အရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူးလေ”

ကားကို ဘေးတစ်နေရာ ရပ်သည်။ နောက်ခန်းဆီ မျက်နှာသာကမ တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်လာပြီး...

“တစ်စစ်စစ်နဲ့ ထိုးကိုက်တာလား၊ ထိန်းထိန်းနဲ့ မြည်အောင် ထိုးတာလား၊ ကိုကြီးမှာ သွေးတိုးတွေဘာတွေများ ရှိနေသလားဟင် ကိုက်တုန်းလား၊ ကျွန်တော် ဆေးခန်းတစ်ခါတည်း မောင်းပို့ရမလားဟင် ကိုကြီး”

ဖြစ်လက်စဒေါသတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ စိုးရိမ်စကား၊ ပူပင်ခြင်းမျက်ဝန်းတွေနှင့် နောက်ခန်းတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ သွေးပါး ရောက်လာတာ တခဏချင်း။ စိတ်အပူကြီးပူနေသော မုသားကြောင့် သူ့မှာ ခေါင်းကိုက်တာတောင် သက်သာသွားသလိုရှိပြီ။

“ဒီလောက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ရပြီ၊ နေသာထိုင်အပ်ရုံသွားပါပြီ၊ အထဲမှာ အဲကွန်းလွှတ်ထားတုန်း စောစောက ဆိုင်မှာ မှန်တံခါးချတော့ အပူတွေနဲ့ လုံးခနဲတော့ ကိုက်တာနေမှာပဲ ဒီလောက်တော့ ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်ကွ မင်းကလည်း”

သခင်ပြောတာတောင် မုသားက မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကောင်းဆဲ။ သခင်က...

“တကယ်ပြောတာပါကွ”

ထပ်ပြောမှ...

“ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ကိုကြီး မက်ဒီကယ်(လ်) ချက်(ခ်)အပ်(ပ်)တွေ ဘာတွေလုပ်ထား”

ဒီတစ်ခါတော့ သခင် မရယ်ရဲတော့။ ကိုယ့်အပေါ် စိုးရိမ်ပူပင်ခြင်းဟာ တာဝန်ကျေမဟုတ်တာ မုသား မျက်ဝန်းတွေမှ တစ်ဆင့် သူတွေ့နေရပြီပဲ။ ထို့ကြောင့် မုသားလက်မောင်းအား လက်သီးတစ်ချက် ဖွဖွပိတ်ထိုးရင်း...

“လုပ်ပါတယ်ကွာ၊ စင်ကာပူမှာလုပ်တာ၊ မင်းစိတ်ဝင်စားရင် အိမ်မှာ ဆေးမှတ်တမ်းတွေရှိတယ်၊ ပြမယ်”

တောင်ပြောယူရတဲ့အထိ။ ဒါတောင် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သင်းက ဆရာလုပ်သေးတာ။ ကျန်းမာရေးဆိုတာ လာဘ်ကြီးတစ်ပါးတဲ့။ ဂရုစိုက်ပါတဲ့။ အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သော၊ အစိုးရိမ်ကြီးတတ်သော မုသားဆိုတဲ့ကောင်လေးက သခင့်အတွက်တော့ ရယ်စရာ။

□ □ □

အခန်း (၁၁)

“ဟော...လာပြီဟဲ့”

“နင်တို့က ပြောင်းပြန်တော် တိုးတိုး၊ နင်ကိုခေါ်မထုတ်ရဘူး၊ မျိုးကျော်ကို ခေါ်ထုတ်ပေးနေရတယ်”

“ဟဲ့...ဒါက ကိုရီးယားစတိုင်၊ မိန်းကလေးတွေကပဲ စတာလေ”

“အေး...အဲဒီစတိုင်လ် ကျပ်ကျပ်လုပ်၊ ဟွန်း နင်က အရင်စခိုးနေရမယ်”

တိုးတိုးနှင့် မုသား ပြောနေကြတုန်း အိပ်မက်စီးလာသော စက်ဘီးက လျှပ်စီးလက်သလို ရောက်ချလာပြီး အနားရောက်မှ ဘရိတ်ဆွဲတာ တုံးခနဲ။ မျိုးကျော်က ကယ်ရီယာမှ ခုန်ဆင်းကာ

“စောင့်နေတာကြာပြီလား တိုးတိုး”

“အေး...ကြာပြီ၊ နင့်တိုးတိုးပဲ စောင့်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကပါ ကြားထဲက မဆီမဆိုင်”

မုသားက အကဲပိုရန်ပြင်နေသော မျိုးကျော်ကို ဘုတောတောသည်။ ဟုတ်သည်။ ပြီးခဲ့တဲ့လက အိပ်မက်မှ လခတွေစုထားသော သူမနှင့် တိုင်ပင်သည်။

“ငါတို့စုတာလည်း စုတာပေါ့ မုသားရယ်၊ နင်နဲ့ငါက တစ်ခြံတည်းအတူနေကြတော့ သမီးရည်းစားဘဝဆိုတာ မပီပြင်သလိုပဲ၊ ပိတ်ရက်ကျတော့လည်း အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်စား၊ ညနေ အအေးဆိုင်လေးထိုင်နဲ့၊ ငါ့မှာ လူမြင်ကွင်းတောင် လက်လေးမကိုင်ရတဲ့ဘဝ”

လို့ ဆိုလာတော့ မုသားက ခါးထောက်ကာ ရန်တွေ့ရန် အသင့်ပြင်ကာ...

“လာပြီ...ယောက်ျားတွေများ ရည်းစားသက်တမ်းမရင့်လေနဲ့၊ ဟွန်း...အချိန်လေး နည်းနည်းကြာတာနဲ့ လက်လေးကိုင်ချင်တာနဲ့၊ ပါးလေးနမ်းချင်တာနဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ရည်းစားထားပြီးရင် မိန်းကလေးတွေက လက်ကလေးနှှမ်း၊ ပါးလေးမွန်းကြတာ ထုံးစံ”

ပြောခဲ့တုန်းက အိပ်မက်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ...

“နင်ပြောတာနဲ့ ငါက နှာဘူးကြီးကျနေတာပဲ၊ သဘောပြောပြတာ”

“ဘာသဘောမှ မပြောနဲ့၊ နင်နဲ့ငါက မိဘမဲ့ချင်းအတူတူကို ဒီလောက်တော့ ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့၊ စိတ်ထင်တိုင်းနေလို့ ဘေးက ကဲ့ရဲ့ရင် ငါ အဲဒီအကဲ့ရဲ့ကြားထဲမှာ ရေစုန်မျောမှာ နင်သိရဲ့လား အိပ်မက်ရဲ့”

“သိပါတယ်ဟာ၊ ငါကလည်း အဲဒီလိုနေဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားတွေက ပြောရင်းနဲ့ လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး၊ ငါပြောချင်တာက စက်ဘီးတစ်စီးဝယ်ဖို့”

မုသားမှာ ဟင်ခနဲတောင်ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်နှယ် စက်ဘီးဝယ်ဖို့ဆိုပြီး လိုရင်းပြောလိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဥစ္စာ။ အခုတော့ သွယ်ကာဝိုက်ကာတွေနှင့် ဘာတွေပြောလို့ပြောမှန်းမသိ။ မုသား အဲဒီလို အူလည်လည်ကောင်လေးကို မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း

“အဲဒါပြောပါလား၊ စောစောက”

“အေးလေ...ပြောဖို့အစပျိုးတုန်း နင်ကပဲ ပိတ်ဟောက် နေပြီးတော့”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မုသား ငြိမ်သာနေလိုက်ရတော့သည်။ အိပ်မက်ဆို မုသားတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းမဟုတ်ဘဲ နိုင်ချင်တာက အရင်။ အိပ်မက်က မုသား ငြိမ်သွားတာကို အကဲခတ်ပြီး စကားဆက်သည်။

“ဒီလိုလေဟာ၊ အခုက ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ စက်ဘီး လေးစီးတာ အရသာရှိတာပေါ့၊ မနက်အစောကြီးထပြီးလည်း စီးလိုရတယ်၊ ပိတ်ရက်ကျတော့လည်း စက်ဘီးလေးရှိတော့ ဟိုနားဒီနား သွားလို့ရတာပေါ့၊ အဲဒါ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံထဲကနေ စက်ဘီးတစ်စီးလောက် ဝယ်ချင်လို့”

အခါတိုင်းဆို မုသားက ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်နှင့် ငြင်းနေကျ။ လစဉ်ရတဲ့ လခဟာ ဧည့်သည်တွေထံမှာ မုန့်ဖိုးများများ

ရမှ တစ်သိန်းကျော်ရုံသာ။ ဒီထဲက လမ်းစရိတ်၊ အဝတ်အစားဖိုး၊ ထမင်းဖိုးတွေ နုတ်သောအခါ သိပ်များများစားစားကြီး မကျန်။ မုသားကသာ အိမ်အငှားချထားသော ပိုက်ဆံရှိ၍ အိပ်မက်လိုတာ လေးတွေပါ ဖြည့်ပေးရင်း စုထားတာမျိုးရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ် အိပ်မက် တောင်းဆိုတာကိုတော့ မုသားပါ သဘောကျချင်ချင်။ ကိုယ်လည်း ပုထုဇဉ်ပီပီ ချစ်သူနင်းသောစက်ဘီးကို အတူတကွ တော့ လိုက်စီးချင်သားပင်။ ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ပြီး ငွေထုတ်ပေးသည်။ အိပ်မက်က စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး ဝယ်ချလာတာက တကယ့်အပျံ့စားစက်ဘီး။ အရောင်ကလည်း ငွေမှင်ရောင် လက်နေပြီး မီးသီးတွေရော ဂီယာတွေနဲ့ပါ စက်ဘီးလေးက ကြွကြွရွရွ။ ဒါပေမဲ့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း မုသားတို့မှာ နှစ်ယောက်တွဲစီးရသောအချိန်က တကယ့်ရှားရှားပါးပါး။ စဝယ်ကတည်းက ဈေးဦးဖောက်တာက ခြံထဲကကလေးတွေ။ ပြီးတော့ တိုးတိုးတို့စုံတွဲ။ ဟိုလူခေါ်ရ၊ ဒီလူခေါ်ရနှင့် စက်ဘီးလေးက ကြားထဲမှ မအားလပ်နိုင်။

“မုသား”

ခေါ်သံကြောင့် စိတ်တို့က အတိတ်ဆီ တစ်ပတ်ပြေးနေရာမှ ရပ်သွားသည်။

“နင်ကလည်းဟယ် ရုပ်ကြီးစုပုပ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာ၊ အကြော် ဝယ်ကျွေးပါမယ်ဟဲ့၊ လာပါ”

“နင်တို့ကျွေးတာများ မစားချင်ပါဘူး၊ နည်းနည်းကျွေးပြီး များများခိုင်းမဲ့ဟာတွေ”

မုသားက တိုးတိုးကို မျက်စောင်းရွယ်၍ ပြောရင်း

“မျိုးကျော်...အပြန်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်နော်”

“အေးပါဟာ၊ ငါလည်း ဒီလောက်တော့ သိတတ်ပါတယ်။ ဟေ့ကောင် အိပ်မက် လာလေး၊ အကြော်ဆိုင်ဆီ ချီတက်ကြစို့”

လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းနား၌ နားထင်ဘေးနှစ်ဖက်လက်နှင့်အုပ်ထိုင်နေသော အိပ်မက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဒီတော့မှ မုသား သတိထားမိသွားပြီး...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အိပ်မက်”

“အဲမယ်...စိုးရိမ်နေတာကွ”

မေးခွန်းက လိုရင်းမရောက်။ မျိုးကျော် ဝင်နောက်သဖြင့် စကားက ပျောက်သွားသည်။ အိပ်မက်ကတော့ ခြေထောက်တွေကို ဟိုဒီခါရင်း...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ညောင်းနေလို့”

“ဟွန်း...ညောင်းမှာပေါ့၊ ဒင်းတို့ကို တင်နင်းရတာကိုး”

“ခေါင်းလည်း နည်းနည်းကိုက်ချင်သလိုလိုပဲ”

“ခေါင်းကိုက်တာတော့ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူးနော်”

တိုးတိုးက သူမဘက် မြားဦးလှည့်လာမှာစိုး၍ ဦးအောင်ပြောသည်။ ဒါတောင် မုသား မျက်စောင်းထိုးဖြစ်အောင်ထိုးရင်း အိပ်မက်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာမိသည်။

“စက်ဘီးစီးမလား မုသား၊ နင်ညောင်းနေမှာပေါ့၊ အကြော်ဆိုင်က ဝေးသေးတယ်”

အိပ်မက်က တိုးတိုးကပ်မေးသည်။ ထီရှပ်အဖြူပေါ် မစ်ကီးမောက်(စ်)ပုံအကြီးကြီးက ရင်ဘတ်တည့်တည့်မှာပါသည်။ ဒူးဖုံးစကတ် အနက်ရောင်၊ ကျောက်စီကတ္တီပါ ခြေညှပ်အနီရဲရဲလေးနှင့် မုသားဟာ ညနေဆည်းဆာအချိန်မှာ သူ့မျက်စိထဲ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလိုပင်။ နဖူးပေါ် ခပ်ပိုင်းပိုင်းဝဲကျနေသော ရှေ့တစ်ခြမ်း ဆံပင်တွေကို ဖဲပြားအဖြူရောင်ကြီးနှင့် သိမ်းတင်ထားပုံကလည်း ချစ်စဖွယ်။ မုသားကတော့ အိပ်မက်ကို မျက်ဆန်နက်နက်ကလေးရွှေ့၍ မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး...

“နင်ပဲ အခုနက ညောင်းနေတယ်ဆို”

“အဲဒါ သူတို့ကို တင်နင်းလို့ နင်ကိုတင်နင်းရင် ဘယ်ညောင်းမလဲ၊ သီချင်းတောင်ရှိသေးတာပဲ၊ မောတော့မောတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မမောဘူးဆိုတာလေ”

“အဲမယ်”

မုသား အံကြိတ်ပြီး မျက်စောင်းရွယ်တော့ အိပ်မက်က အကျယ်ကြီး ထရယ်သည်။

“ကဲ...တက်”

မုသား ကယ်ရီယာနောက်ထိုင်ပြီးမှ သူက စက်ဘီးကို စနင်းသည်။ တိုးတိုးတို့ စုံတွဲအား...

“အကြော်ဆိုင်က စောင့်မယ်”

အော်ပစ်ခဲ့သည်။ မုသားက စက်ဘီးနင်းနေသော အိပ်မက်ခါးကို လှမ်းဖက်တော့ အိပ်မက်က အကျယ်ကြီး ထပ်အော်ပြန်သည်။

“အဲဒီလို အဖက်ခံချင်လို့”

“ကောင်စုတ်”

ရှက်ရှက်နဲ့ အိပ်မက်ကျောကိုထုတော့ အော်ရယ်တာ အကျယ်ကြီး။ အကြော်ဆိုင်ရောက်ရန် အိပ်မက်က ကုန်းမို့လေးကို အားစိုက်ပြီး နင်းတက်ရသည်။ ထိုခဏ အိပ်မက်ရင်ထဲ မောလာတာက အသက်ရှူမရတော့အောင်ပင်။ ရုတ်တရက် ခေါင်းကို ဆယ်ပေါင်တူကြီးနှင့် ထုနေသလို။ တထိန်းထိန်းဖြစ်လာပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာလာသည်။ ဇောချွေးတွေ စိမ့်ထွက်လာတာက မတရား။ ကုန်းမြင့်ကို အားတင်းပြီး ကျော်ဖြတ်နိုင်ပေမယ့် စက်ဘီးအရှိန်က လမ်းမပေါ်အရောက်မှာ နှေးကျသွား၏။

“အိပ်မက် ဘာလို့နှေးသွားတာလဲဟင်”

မေးပြီးနောက်က ခုန်ဆင်းသော မုသားကြောင့် စက်ဘီးက ပေါ့သွားပေမဲ့ သူဆက်မနင်းနိုင်တော့။ အထိန်းအကွပ်မဲ့သော စက်ဘီးကို ကြိုးစားထိန်းရင်း လူက မိုက်ခနဲ။

“အိပ်မက်”

စိုးရိမ်တကြီးအော်သော မုသားအသံက စူးရှစွာနားထဲ တိုးဝင်ပြီးနောက် အမှောင်ကမ္ဘာထဲ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန်ထိုးကျသွား၏။ နောက်ဆုံး သတိလက်ကျန်လေးမှာတောင် မုသားကို သူက အားပေးချင်ဆဲ။

“ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး မုသား”

□ □ □

အခန်း (၁၂)

“သူ့ရောဂါက ရိုးတွင်းခြင်ဆီအားနည်းတာ”

သွေးရောဂါပါမောက္ခကြီးရဲ့ ရှင်းပြချက်ကို မုသားက ဒီအတိုင်းငြိမ်ထိုင်ပြီး နားထောင်ရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက အင်အားကြီးမားတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတွေလို။ တစ်လုံးလိမ့်တက်လာလို့ နှလုံးသားကို ပြေးဆောင့်လိုက်နှင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်မျက်ကျိန်းစပ်နေတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးပင်။

“ခြင်ဆီဆိုတာ လူတစ်ကိုယ်လုံးအတွက် လုံလောက်တဲ့ သွေးတွေထုတ်ပေးတဲ့ ပင်မနေရာ။ သမီးနားလည်အောင် ပြောပြရမယ်ဆိုရင် လူရဲ့သွေးမှာ အမျိုးအစား သုံးခုခွဲတယ်။ သွေးနီဥက သွေးရောင်လွှမ်းစေတာ၊ သွေးဖြူဥက ရောဂါကာကွယ်ပေးတာ၊ ပလိတ်လတ်(ထ်)အကောင့်(တ်)ဆိုတာက သွေးတိတ်စေတာ၊ အခု သမီးရဲ့လူနာက ပါဝင်တဲ့သွေးအမျိုးအစား သုံးခုစလုံးနည်းတာ၊ ဒါကြောင့် လူက ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လာတယ်၊ ခေါင်းမူးမယ်။

ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားမှာ သွေးခြေဥမယ်၊ အစိုးရိမ်ရဆုံးက ထိခိုက်
ဒဏ်ရာမရမိစေဖို့ပဲ။ သူ့မှာ သွေးတိတ်စေတဲ့ကောင်က အားနည်းစေ
တော့ သွေးမတိတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ဒါဆို သူ့ကိုကုနိုင်ဖို့ဆိုတာ”

“အရမ်းကြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သမီးရဲ့၊ ကုနိုင်ပါတယ်၊ ခြင်ဆီ
အားပြည့်နိုင်မယ့်ဆေးတွေ သောက်ရမယ်၊ ရောဂါဖြစ်စရာ
သွေးထိန်းဆေးတွေ၊ သွေးတိတ်ဆေးတွေ သွင်းပြီး သွေးပါသွင်းရ
မယ်၊ သူ့ကိုယ်ထဲက လျှော့သမျှကို ပြန်ဖြည့်ရမဲ့သဘော၊ ကုသ
လွယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးက အားနာသလိုနှင့် နှုတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ
မုသားနှင့်အတူရှိနေသော တိုးတိုးကိုပါ ဝေပုံကြည့်ကာ...

“ဒီရောဂါက နာတာရှည်သဘော၊ လူတစ်ရာမှာ
တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တဲ့ရောဂါ၊ ငွေကုန်များပြီး အချိန်ဆွဲကုရမ
ရောဂါ”

“ကုပါမယ် ဒေါက်တာ၊ သူအသက်ရှင်အောင်သာ ကုပေး
ပါ၊ အဓိကက သူအသက်ရှင်နိုင်ဖို့ပါပဲ”

ပြောရင်း မျက်ရည်စက်က ပါးပြင်ဆီ ပြောခနဲ ရှုပ်တိုက်
ပြေးဆင်းသွားသည်။ ရင်ဖွင့်ပြီး ငိုပစ်ချင်ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာသာ နာစေ
တာ။ မျက်ရည်တို့က ဒီထက်ပိုပြီး ကျမလာခဲ့။ ခေါင်းမောပြီး
သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း တွေးမိတာက ဘဝဟာ မျက်ရည်ကျရုံနှင့်
ဇာတ်သိမ်းခန်းဖြစ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ အခန်း

ထဲမှထွက်တော့ တိုးတိုးက သူမကိုမေးသည်။

“နင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ မုသား”

အိပ်မက် ဆေးရုံစရောက်ကာတည်းက ဒီရောဂါကို စစ်ဆေး
ရတဲ့အချိန်အထိ အနားမှာ ရှိနေပေးသူက တိုးတိုးနှင့် မျိုးကျော်တို့
စုံတွဲ။ ထို့ကြောင့် အတွင်းသိအစင်းသိသူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ရောဂါ
အတွက် ငွေကုန်တာမျိုး၊ သွေးအလှူရှင် ရှာရတာမျိုးနှင့် မုသားရဲ့
အကျပ်အတည်းကိုလည်း ရိပ်မိလျက်ရှိကြပြီ။

“ဆိုင်က ကြိုထုတ်လာတဲ့ လစာရော နင်ကုန်ပြီမဟုတ်
လား”

မုသား ခေါင်းညိတ်ပြတော့ တိုးတိုးက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း

“ဆရာဝန်ကြီးပြောတာ ရှင်းနေတာပဲ မုသားရယ်၊
အိပ်မက်ရောဂါက ငွေနဲ့အသက်ဆက်ရမှာမျိုးဆိုတော့ နင်လက်ကုန်
အင်အားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်မှာတဲ့တုန်း၊ ငါ အကြံပေးမယ်၊ နင် တစ်မျိုး
တော့မထင်နဲ့ဟာ၊ အိပ်မက်ကို သူ့ရောဂါအခြေအနေဖွင့်ပြောပြီး
တော့”

“ငါနဲ့အိပ်မက်ကြားမှာထားတဲ့ အရာကို ပေါ့ပျက်ပျက်
လို့ နင်ထင်တာလား တိုးတိုး”

ဆတ်ခနဲ လှည့်မေးသော မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့
ရောထွေးပြီး အရောင်လက်နေတာက ဒေါသလား၊ မာနကြောင့်လား
မသိ။ ရုတ်တရက်မို့ တိုးတိုး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ငါပြောတာက”

“အချစ်လို့ ငါ ခေါင်းစဉ်မတပ်ချင်ဘူး၊ အိပ်မက်က သိပ်ချစ်လို့ ပေးဆပ်သူအဖြစ် ခံယူပါ့မယ်လို့လည်း ဘာရာဇိမလို့ ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လဲနေသူကို ထူပေးရမှာပဲ”

“နင့်ကို မထူနဲ့လို့ ငါမတားဘူး မုသား၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ရှေ့ရေးအတွက် ပြောတာ၊ အိပ်မက်က မိဘမဲ့တစ်ကောက်ကြွက် နင့်လို မခံစားပေးနိုင်ပေမဲ့ ငါလည်း အိပ်မက်ကို ခင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ့ရောဂါထဲ စတေးပစ်ရမှာ၊ လက်ထပ် ကြပြီတဲ့ နင် အိပ်မက်ကို အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ လက်ထပ်မှာလား၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီတဲ့လား၊ ဟွန်း...သိပ်ချစ်လို့ အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်ကြတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှာ ကွာရှင်းကြသေးတာပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ ငါက အိပ်မက်ကို ဥပေက္ခာပြုပေးလိုက်ရမယ်လို့ ပါတော့”

မုသား မဲခနဲပြုံးသည်။ သို့မဲ့ပြုံးမျက်နှာကို တိုးတိုး တအံ့ တဩကြီး ငေးကြည့်သည်။ စောစောက ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ မုသား မှာ မရှိခဲ့သူလို၊ မခံချင်စိတ်တွေ၊ မာနတွေနှင့် အရောင်ထွက်နေတာ က ကြယ်ပေါင်းခတဲ့ ညကောင်းကင်လို၊ မုသားမျက်နှာဟာ အရောင်တစ်မျိုးကြောင့် ပြုံးပြက်လင်းလက်လို့။

“ငါ အိပ်မက်ကိုရအောင် ကယ်မယ်၊ ငွေဘယ်လောက် ကုန်ကုန် ငါ မနုမြော့ဘူး၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ဖူးတယ်ဆို တဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပီတိဖြစ်နေချင်လို့

နောင်တမရချင်လို့၊ ငါ့ဘဝကို အိပ်မက်အတွက် ပေးရပေမဲ့ အိပ်မက် ဘဝကိုတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ ပြန်မယူတော့ဘူး၊ အဲဒါ အခုချလိုက် တဲ့ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ငါ့ကယ်တင်ခြင်းမှာ အပေးအယူမရှိဘူး၊ ရှေ့လျှောက် နင်တို့ဆီက အကူအညီတောင်းမယ်ထင်ပြီး ငါနဲ့ အခု လမ်းခွဲလည်းရတယ်၊ ငါ စိတ်မဆိုးဘူး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးကြတဲ့သူတွေလို့ ငါ နှလုံးသွင်းပြီးသား”

ပြောပြီး ကိုယ်ကို ကျောခိုင်းပစ်သည်။ တိုးတိုးမှာ မုသား ကျောပြင်ကို ကြောင်တက်တက် ငေးရင်း အံ့ဩလွန်း၍ လက်ဖျား ခြေဖျားသာမက ခေါင်းပါခါမိသည်။ အချစ်သူရဲကောင်းဆိုရအောင် လည်း အိပ်မက်အပေါ် သည်းသည်းလှုပ်မချစ်ခဲ့ဖူးတာ သူမအသိ ဆုံး။ ဝမ်းနည်းရလွန်း၍ မုသားတစ်ယောက် အသိတွေ ဖျူ(စ်)ပျက် ပြီး အတွေးမမှန်တာလား ဘာလားမသိတော့။ တိုးတိုးကတော့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်ထုပြီး ဟစ်၍သာ အော်ချင်တော့သည်။

“ဒီလိုမိန်းမမျိုး မြင်ဖူးကြရဲ့လား”

□ □ □

အခန်း (၁၃)

လေအဝေ့မှာ အေးခဲနေသွားသည်။ ပင်စည်တစ်ခုလုံး ယိမ်းထိုးသွားပြီးမှ လေသရမ်းက ပန်းတွေကို ခြွေချပေးလိုက်သလို ခရေရနံက မွှေးသွားပြီး အိပ်မက်ကိုယ်ပေါ် ခရေပန်းတွေက တဖြောဖြော ကြွေကျလာသည်။ အိပ်မက် ပေါင်ပေါ်တင်နေသော ခရေပန်းလေးကို ကောက်မယူဘဲ ဒီအတိုင်း အသာငေးနေမိ၏။ နဂါးဒီမြေပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲနေသော ခရေတွေကို တစ်ပွင့်စီကောက်ယူ မုသားကို ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက မုသားက ခရေတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး...

“ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မေးပုံက ပန်းပေးရတဲ့သူတောင် အူကြောင်ကြောင် သွားသည်။

“နင်ကြိုက်တာလုပ်ပေါ့”

“အဟွန်း...အိပ်မက် နင်ကလည်း ဗီဒီယိုတွေကြည့်

စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လာပြီထင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ပန်းကောက်ပေးတာကိုပေါ့၊ ငါက ခရေပန်းကြိုက်ပေမဲ့ အဲဒီလို ပန်းကောက်ပေးခဲ့ရတာကို မသာယာဘူး”

ပြောပြီး သူ့ဟာသူ သဘောတကျရယ်သေးသည်။

အိပ်မက်ကတော့ အဲဒီလို အရယ်ခံရတာကို မကျေနပ်။ ကိုယ်က ချစ်သူဘဝ ပီပြင်ချင်တာကို မုသားက လှောင်ပြောင်နေသလိုမျိုးကြီးနို့ စိတ်ထဲက မကျေနပ်။

“ငါကလည်း နင်သာယာအောင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ဘုဆတ်ဆတ်ပြောတော့ မုသားက သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ကျွဲမြီးတိုသွားပြီမဟုတ်လား၊ ငါက ငါ့အယူအဆကို ပြောတာပါ”

“နင့်အယူအဆက ငါ့ကို ဖီလင်အောက်စေတယ်ဟ”

“အေးပါဟယ်၊ ငါ တောင်းပန်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွား

ရင် ငါပြောချင်တာက ချစ်သူဖြစ်သွားကြရင် မိန်းကလေးတွေက အလိုလို ဦးစားပေးစနစ်ကို ရောက်သွားကြရော၊ ပြီးတော့ သူတို့ ကောင်လေးကို တိုရတာနဲ့၊ စိတ်ကောက်ရတာနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ကိုတိုးတိုးတို့စုံတွဲကိုပဲ ကြည့်လေ ဟိုက ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ စိတ်ကောက်၊ မျိုးကျော်က အမြုပ်တစ်စုံထွက်အောင် ချောနဲ့”

“အေးနော်...စိတ်ပျက်စရာကြီး”

သူကတောင် တက်ညီလက်ညီ ထောက်ခံမိသေးတာ။

“အဲမယ်...အဲဒါကို မျိုးကျော်က သာယာစရာတဲ့”

မုသား နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ကဲ့ရဲ့ပြီးမှ...

“ငါက အဲဒီလိုကိုမကြိုက်တာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဦးဆောင်သူပဲဥစ္စာ၊ အချောတော်မှမဟုတ်တာ၊ ချစ်လို့တွဲကြတာပဲ အနိုင်မယူကြေးပေါ့”

“တရားမျှတတာ ကောင်းတယ်လေ၊ အခုဆို နင်နဲ့ငါက အေးဆေးပဲ၊ သဝန်တိုစရာမရှိသလို စိတ်ကောက်စရာလည်းမရှိဘူး နော်”

“အေးလေ...ဘဝမှာ ရှေ့လျှောက် ကြိုးစားစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတာ၊ အဲဒီ ပူစိကွစိကိစ္စတွေအတွက် အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး”

အဲဒီတုန်းက ဒဿနချင်း ဖလှယ်ခဲ့တာလည်း ဒီခရေပင် အောက်မှာ။ ထိုနောက်တော့ အိပ်မက်လည်း ခရေပန်းမကောက် ဖြစ်တော့။ ဘဝဟာ အချစ်တစ်ခုတည်း ရှေ့တန်းကင်၍ နန္ဒ့နေလို့ မှ မရတာ။ တကယ်ချစ်လျှင် ချစ်သူကို မြင့်မြင့်မားမားထားနိုင်ရမည်။ ထိုအတွက် သူ ကြိုးစားမှရမည်ဆိုသည့်အတွေးက အိပ်မက် နှလုံးသား၌ အမြစ်တွယ်သွားခဲ့ပြီ။ ခရေပန်းမကောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ခရေပင်အောက်က ဒီခုံတန်းလေးမှာတော့ သူနှင့်မုသား မကြာခဏ ဆုံဖြစ်သည်။ ခရေပန်းမွှေးမွှေးကြား အနာဂတ်အရေး ဆွေးနွေးရတာ ကိုက ပျော်စရာလို့ သူထင်ထား၏။ အခုကျတော့လည်း ခရေပန်းနံ့က တက်ကြွစရာတွေမပေးဘဲ လူကို အလွမ်းစိတ်တိုးအောင်

ဖန်တီးပေးနေသည်လို့ သူ စွပ်စွဲလျှင်...

“နေကောင်းရဲ့လား အိပ်မက်”

အိပ်မက်က ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“မုသား”

အပြီးနှင့်ဆီးကြိုတော့ မုသားက ခရေပွင့်တွေကို ဖြတ်နင်းကာ သူ့အနားသို့ လျှောက်လာ၏။ အိပ်မက် ကိုယ်ကိုကျုံ့၍ ခုံတန်းတစ်ဖက်စွန်းကို ရွှေ့ပေးသည်။ လစ်လပ်သွားသော နေရာ၌ မုသားက ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဟိုတစ်ပတ်က သွေးသွင်းရတယ်ဆို”

“အေး...နင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား မုသား”

မေးရင်း ပြောင်းလဲသွားသော မုသားအသွင်ကို အကဲခတ်သည်။ ရုပ်လက်ရှည်အပြာကွက်ကျဲပေါ် ဝေ(စ်)ကုတ်အပြာရောင် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ဂျင်း(နီ)ဘောင်းဘီ၊ ဆံပင်အုပ်အုပ်နှင့် မုသားဟာ မိန်းကလေးရုပ်တောင် ပျောက်ချင်ချင်။

“ငါက အဆင်ပြေတယ်၊ နင်ကိုပဲ စိတ်ပူနေတာ၊ သွေးသွင်းတဲ့အချိန် ငါမရှိတော့ နင် အဆင်မပြေပါ့မလားဆိုပြီးလေ၊ ပြီးတော့ ငါ့နားရက်မဟုတ်တာနဲ့ ငါထွက်လာလို့မရလို့၊ နင် အခု ခေါင်းမူးတာရော ရှိသေးလား”

အိပ်မက် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ မုသားက သူ့မျက်နှာကို အပြစ်အနာအဆာရှာသလို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ပြီးမှ...

“နင့်မျက်နှာတော့ သွေးရောင်လွှမ်းလာတာပဲ၊ ငါ

ဆေးတွေဝယ်လာတယ်၊ ဈေးကြီးတယ်ဆိုပြီး မသောက်ဘဲမနေနဲ့ နော် အိပ်မက်၊ ဒါမှ ရောဂါပျောက်မှာ ရော့”

ဆေးထုပ်ကို လှမ်းမယူဘဲ အိပ်မက်က မုသားလက်က လေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆုပ်ကာ...

“ငါ နင့်ကို သိပ်သနားတာပဲ မုသားရယ်၊ နင့်မှာ ငါကြောင့်”

“မပြောနဲ့ အိပ်မက်”

မုသားက ဦးအောင်လှမ်းတားသည်။

“ငါ ဟိုမှာနေရတော့ ဒီထက်တောင်ကောင်းသေး၊ ပြည့်စုံ သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ကို မိန်းကလေးမှန်း မသိကြဘူးလား”

“ငါ့ပုံက မိန်းကလေးနဲ့ တူနေလို့လား”

အိပ်မက်က သူမကို ဝှေ့ခနဲကြည့်ပြီးမှ...

“အေး...တူတော့မတူဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရိပ်မိသွားရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဟ၊ နင် အဆင်မပြေရင် ချက်ချင်းသာထွက်ခဲ့၊ ငါက အခု ရောဂါလည်းသိပြီ၊ ပြီးတော့ လူမမာကြီးလိုနေရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆိုင်မှာတောင် အလုပ်ပြန်ဆင်းလို့ရနေပြီဥစ္စာ”

“ငါသိပါတယ်၊ တစ်လသုံးသိန်းဆိုတဲ့လစာက နည်းတာ မှမဟုတ်တာ၊ ရတဲ့ပိုက်ဆံကိုစုပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေးဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ”

“နင့်အိမ်ကို ငါလည်း ပြန်ရွေးပေးပါ့မယ်”

အဆက်အစပ်မဲ့ ထပြောသော အိပ်မက်ကြောင့် မုသား ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ အိပ်မက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့ဟန်နှင့်

“ငါ ဆေးရုံတက်ရတုန်းက ဒီအိမ်နဲ့ အပေါင်ထားတယ် ဆိုတာ”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ အိပ်မက်၊ တိုးတိုးလား၊ အဲဒီဟာမကလေး နာမည်ကို ကျယ်ကျယ်လို့ ပြောင်းပစ်သင့်ပြီ၊ ဒင်းကို အသိပေးလို့ကတော့ လျှောက်ဖွပ်မယ်ဆိုတာပဲ”

ရှူးရှူးရဲရဲ ဒေါသတွေထွက်နေသည့် မုသားလက်ကလေး ကို သူက ထပ်ညှပ်ကိုင်ထားရင်းက...

“သူမပြောလည်း ငါသိပါတယ် မုသားရယ်၊ ငါ ဆေးကုစရိတ်တွေ အများကြီးကုန်ခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ နင့်ပိုင်ဆိုင်မှု က ဒါပဲရှိတာကို၊ အခု ဂျာကြီးက ပြောနေတယ်ဟ၊ သိလား”

သူ့စကားလမ်းကြောင်းပေါ် မုသား စိတ်ဝင်တစား မျှောပါ လာတာ တွေ့ရသည်။ အိပ်မက်က ဒေါသစင်တာနှင့် ချက်ချင်း နူးညံ့သွားသော မုသားမျက်နှာကို ငေးရင်း...

“ငါတို့ဆိုင်ရှင်က အလှပြင်ဆိုင်အပြင် ဖက်ရှင်ဆိုင်ပါ တွဲဖွင့်မယ်တဲ့၊ ကိုယ့်ဧည့်သည်ကို အလှအပရော အဝတ်အစားပါ အလိုက်ဖက်ဆုံး ရှာဖွေဆင်ပေးလို့ ရတာပေါ့တဲ့၊ သူတို့လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ လေ ငါတို့အတွက် လစာရော အကျိုးအမြတ်ပါ ခံစားခွင့်ရှိမှာ၊ ငါ ကြိုးစားပြီး ငွေရှာမယ်၊ နင့်အိမ်ကို ငါလုပ်အားနဲ့ပါ ပြန်ရွေးပေး ပါရစေ မုသားရယ်”

မုသား ချက်ချင်း အဖြေပြန်မပေးသေး။

“ငါ ဒီခြံကြီးကို ရောင်းရင်လည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး နင့်ကို ဆေးလည်းကုနိုင်မယ်၊ ငါတို့လည်း ရပ်တည်လို့ရမယ်ဆိုရင်”

“စိတ်ချ...မုသား၊ နင်ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ခေါင်းမောရင်ကျောပြီး ကတိပေးနေသူကို ငေးရင်း မုသား သက်ပြင်းတစ်ရှိုက် ခိုးရှိုက်သည်။ အိပ်မက်ကတော့ သူ့အတွေးနှင့် သူ...

“အခုချိန် ငါ မသေချင်သေးဘူး၊ သေသွားလည်း စိတ်ဖြောင့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ နင့်အတွက် ဘာမှ ပြန်မလုပ်ပေးနိုင်လို့”

“ဟင့်အင်း...နင်မသေရဘူး၊ ငါ့မှာရှိသမျှ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေ နင်အသက်ရှင်အောင် ငါ့ကုမှာ”

ကတိအထပ်ထပ်ပေးရင်း အိပ်မက် အသက်ရှည်ရေးအတွက် စေတနာက ရေစီးကမ်းပြို။ ချစ်သူနှစ်ဦး တွေ့ဆုံသော ခြံဝင်းရှိ ထိုညနေခင်းသည် ရင်ခွန်းခြင်းငှိကာ ချစ်ရာမလိုဘဲ နောင်ရေးအတွေးတွေနှင့် စိတ်ထက်သန်ခဲ့တာဆိုလျှင်။

ဘဝဟာ တစ်ခါတလေတော့ နေပျော်စရာအကောင်းသား၊ ဘေးနား၌ အတူကြုံကြုံခိုင် ရင်ဆိုင်မည့် လက်တွဲဖော်တစ်ဦး ရှိနေလျှင်ပေါ့။

□ □ □

အခန်း (၁၄)

“ငါတို့သခင်က ညနေကတည်းက နင့်ကိုစောင့်နေတာ ကောင်လေးရဲ့”

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း သိရတဲ့သတင်းကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်က မုသားငယ်ထိပ်ဆီ ဒိုင်းခနဲ။ ကိုယ်က နဂိုကတည်းက မှ မဟုတ်တာလုပ်ထားသူမို့ တစ်ခုခုဆို လိပ်ပြာက တယ်မလုံချင်။

“ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ ဒေါ်ဒေါ်သဲ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း နောက်ကျမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲကို”

“အေးလေ...ဒါပေမဲ့ ညနေစောင်းတော့ မျှော်တာပေါ့ဟဲ့၊ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ပြန်လာမယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ သခင်ကို လက်သည်းခြေသည်း ညှပ်ပေးရမဲ့အလှည့်”

ဒေါ်ဒေါ်သဲက ထမင်းခူးပေးရင်း ဘာမှမထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ရပ် ပြောနေသလိုနှင့် မုသားကို အသိပေးသည်။ မုသား

ကတော့ လက်သည်း၊ ခြေသည်းညှပ်ပေးရန်ဆိုသော စကားကြား တာနှင့် ဟာနေသော အစာအိမ် ပြန်ပြည့်သွားသလိုလို။ ဟိုအရင် ရက်တွေက ကိုမောင် ရှိနေသေးသဖြင့် မုသားအပေါ် သူ့ဝေယျာ ဝစ္စတွေက အလုံးစုံတာဝန်မကျသေးပါ။

“ငါမရှိရင် မင်းတော့ ခက်တော့မယ် မုသား၊ သခင် က လက်သည်းညှပ်ရင် သိပ်ကပ်ကပ်ကြီး ညှပ်ပေးတာမျိုးလည်း မကြိုက်ဘူးကွ၊ ငါညှပ်ပေးနေတုန်း လာကြည့်ပါဆိုတော့လည်း မင်းက ရှောင်လင်သိုင်းနင်းနေတာနဲ့ပဲ”

“လက်သည်းညှပ်တာ အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်တာဗျာ၊ ကိုမောင် မရှိရင် ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်၊ အခုဟာက သူ့အခန်းရှင်း တာတို့ သူ့ဗီရိုရှင်းတာတို့လည်း လုပ်ရသေးတာကို”

မုသားက သခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချိန် နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် တိမ်းရှောင်ခဲ့သည်။ မရှောင်လို့လည်းမဖြစ်။ ဒီလူဟာ နဂိုကတည်းက မျက်လုံး၌ ပါဝါက ကောင်းပြီးသား။ တစ်ဖက်လူ ကို ညှို့ငင်သလို၊ စူးစမ်းသလိုနှင့် ကြည့်သောအကြည့်တွေထဲမှာ အကဲခတ်လိုမှုက အပြည့်။ ထို့ကြောင့် ကိုမောင်ရှိနေသည့် နေ့ရက် တွေမှာ မုသား သူ့ကိုရှောင်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ အခုတော့ ကိုမောင်က မရှိတော့။ ထွက်မသွားခင်အထိ မုသားကို အထပ်ထပ်မှာသွား၏။

“သခင်က တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုကို သိပ်ဂရုစိုက်တာ နော်၊ မင်း အဲဒါကိုတော့ သတိထား”

လက်သည်းခြေသည်း နည်းနည်းလေး ရှည်ထွက်လာတာ

နှင့် မနေတတ်တဲ့သူတဲ့။ ဒီလောက် မနေတတ်လည်း ဗြူတီပါလာ တွေ သွားပါလား။ သန့်ပြန်တောက်ပြောင်သွားမှာ အသေအချာလို့ စိတ်ထဲက ရွံ့မိတာသပ်သပ်။ သခင်နှင့် ရင်ဆိုင်ရန် စိုးရွံ့မိတာက သပ်သပ်နှင့် လူက ဒွိဟများစွာထဲ မျောနေတုန်း...

“ထမင်းပန်းကန်ကြီး ရှေ့ချပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ မုသား”

ဒေါ်ဒေါ်သံရဲ့ ကပ်အော်သောအသံကြောင့် လူက လန့်သွားရသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သံက ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးကို မုသားရှေ့ လာချပေးရင်း...

“စားလေ ကောင်လေးရဲ့၊ ဟင်းမကြိုက်တာလား၊ ငူငူ ကြီးထိုင်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆာလွန်သွားလို့၊ အဟဲ ကိုကြီးရော အိပ်ပြီလား၊ ကိုးနာရီထိုးပြီဆိုတော့”

အိပ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းစိတ်နှင့် မေးမိတာ။ ဒေါ်ဒေါ်သံ က တိုင်ကပ်နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“အင်တာနက်ထဲ ဝင်ကြည့်ဦးမယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ညစာ ထမင်းတောင် မစားဘူး၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ပြီး ဆီးဖု(တ်)လုပ်ပေး လိုက်ရတယ်၊ ဒီည ဘီယာသောက်မလို့နဲ့တူတယ်၊ အပေါ်ဝရန်တာ မှာ ငြိမ်တော့မှာ”

“ဒါဆို ကိုကြီးက အရက်ပါသောက်မှာပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့သခင်က ဘယ်တော့မှ

ဟန်ပျက်လောက်အောင် မမူးဘူး၊ ဒီအရွယ် တစ်ကိုယ်တည်းသမား
ဆိုတော့ အသောက်အစားနဲ့တော့ ကင်းမလားဟဲ့၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ရှင်ဆိုတော့ ယဉ်ကျေးမှုအရ သောက်စားရသေးတာပဲ”

“တော်ကြာ ကျွန်တော် အပြန်နောက်ကျလို့ဆိုပြီး လာဆူ
နေရင်ဒုက္ခ”

သာမန်အချိန် ဆူပူတာခံနိုင်ပေမဲ့ အရက်ဆိုတဲ့အသံကြား
ကတည်းက ကျောရိုးထဲ စိမ့်တက်လာသည်။ မကြောက်ပေမဲ့
လန့်သည့်စိတ်ကို ဝှေ့ပြီးပြောမိတော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲက ရယ်သည်။

“သိပ်ကြောက်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ သခင်က သောက်စားပြီး
ရင် တန်းအိပ်တာ၊ ဆူလည်း နင့်ကိုစိတ်ပူလို့ ဆူတာမျိုးပဲဖြစ်မှာ၊
ငါ သခင်နားမှာနေတာ နှစ်ပေါင်းကြာပြီ၊ စိတ်ချ ငါတို့သခင်က
ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ကဲ...စား...စား
ကိုယ်တော်၊ နင်စားပြီး ဒါတွေရှင်းပြီးမှ ငါ အိပ်ရာဝင်ရမှာ”

တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် ထမင်းလုပ်ကို ပါးစပ်ထဲထိုး
သွင်းပေမဲ့ ခံတွင်းက မလိုက်တော့။ ဟန်ပြစားပြီး ဝပြီဆိုကာ
ထမင်းဝိုင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အားလုံးရဲ့အခြင်၊ အားလုံးရဲ့အပြောမှာ
ဒီသခင်ဆိုသူက သူတော်ကောင်းကြီး။ ဒါဆို ရှေ့ဆက်မဲ့မနက်ဖြန်
မှာ မုသားက ဗီလိန်ဖြစ်သွားဖို့အကြောင်းတွေ ရှိနေတော့လဲ။ ဟူး...
ရင်မောရပါဘိ။

□ □ □

အခန်း (၁၅)

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“အင်း”

အထဲမှ ထူးသံမဟုတ်။ ညည်းသံရှည်ထွက်လာသည်။
သခင်က ဒါမျိုးဆို သိပ်စိတ်မရှည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ယစ်ရွှေ
ရည်အရှိန်ကြောင့် လူက ရီဝေဝေ။ ယစ်တစ်တစ်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ခပ်ပြင်းပြင်းထပ်ခေါက်တော့မှ...

“ဘယ်သူလဲ”

မေးတဲ့အသံက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်။ သခင်လက်မှ နာရီကို
မြှောက်ကြည့်တော့ ဆယ်နာရီ။ ဒီကောင်အိပ်တာ စောလှချည်လား
လို့ တွေးရင်း...

“မုသား တံခါးလာဖွင့်”

“ဗျာ...ကိုကြီး”

“တံခါးဖွင့်”

တစ်ခွန်းတည်း ပြောရုံနှင့် မလုံလောက်သော မုသားကို သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်သည်။ ဒီတော့မှ...

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီး တံခါးဖွင့်တော့လည်း အကျယ်ကြီးမဟုတ်၊ မုသားက ခေါင်းလေးပြုထွက်ရုံ အခန်းတံခါးကို ဟစ်လေးလုပ်ပြီး

“ကိုကြီး ခိုင်းစရာရှိရင် မနက်ကျမှပဲ”

“မင်း...ဖယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတော့ ဝိစင်္ကာနဲ့က နာမော သင်းခနဲ။ ညဝတ်ရင်ကွဲအင်္ကျီကို ခါးစည်းကြီး က လျော့ရဲရဲ။ မျက်ဝန်းရော၊ မျက်နှာတွေပါ အရောင်ရင်နေသော ကိုကြီးကြောင့် မုသား ရင်ထိတ်လာရပြီ။ ဆယ်နာရီကျော်ပြီး တစ်အိမ်လုံးလည်း အိပ်မောကျလာကပ်ပြီ။ ကိုကြီးက မုသားအခန်း ကို ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘာကြောင်းနဲ့များလို့ တွေးရင်း ထိတ်သော ရင်ဟာ ထိန်းရခက်အောင် မငြိမ်သက်ချင်တော့။ ကြောက်စိတ် ကြောင့် လက်ဖျားခြေဖျားတွေက အေးစက်ကာ ခူးတွေပါ ခွေယို လှလှ။

“မုသား”

“ဗျာ”

ထူးသောအသံရဲ့ တုန်ခါခြင်းကို ထိန်းမရ။ သခင်ကတော့ ဒါကို စိုးရိမ်ပုံမပေါ်ဘဲ တစ်ခန်းလုံးကို ဝေခနဲကြည့်ရင်း...

“ငါ့အခန်းကို ရေမတက်လို့၊ မင်းအခန်းမှာ ရေချိုးမလို့”

“ဗျာ...ကိုကြီး”

“အာ...ဒီကောင်၊ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ တဗျာဗျာဖြစ်နေတာ ကိုး၊ မင်းအခန်းမှာ ငါ ရေချိုးမလို့”

‘အိပ်ချင်စိတ်က ခပ်ဗျားကိုမြင်တာနဲ့ ပျောက်သွားတာ’လို့ ပြောပစ်ချင်ပေမယ့် ပြောခွင့်မရလို့သာ။ မုသားဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ သပ်ချရင်းက...

“အင်း...ချိုးလေ၊ ကျွန်တော် စည့်ခန်းကစောင့်”

“မစောင့်နဲ့၊ ငါ့ကို ရေနွေးနဲ့စပ်ပေး၊ နေဦး တလက်စ တည်း ဒီမှာ လက်သည်းခြေသည်းညှပ်ပေး”

အခန်းဝကိုလျှောက်ရန် ခြေလှမ်းတွေက ဒီနေရာမှာပဲ တုံ့ခနဲရပ်သည်။ ယမကာအရှိန်ကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသော ကိုကြီး မျက်နှာကို မုသား ရဲရဲမကြည့်ရဲဘဲ ကျောခိုင်းထားလျက်က

“ကိုကြီးကလည်း ညကြီးမင်းကြီးကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ညဘက်၊ နေ့ဘက်ညပ်ဖို့ကျတော့ မင်းမှ အနားမှာမရှိတာ”

ထပ်ပြောပြန်ရင်လည်း မုသားအပြစ်ကျဦးမယ်။ မုသားက သူသတ်မှတ်ထားသလို တကယ့်ယောကျ်ားလေးဆိုလည်း ခပ်ကောင်းကောင်း။ ဘာဘာညာညာတွေ မတွေးဘဲ ခိုင်းသမျှလုပ် ပေးရုံ။ အခုတော့ ညဘက်ကြီးမှာ ယမကာရန်ရနေသော ယောကျ်ား တစ်ဦးနဲ့ နီးကပ်စွာ နေရန်ဆိုတာ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို စိုးရိမ်

ထိတ်လန့်ကြမှာပင်။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ သူက ဘုရင်။ သူ့လက်
အောက်ငယ်သားအားလုံးက သခင် ဟိတ်ဆို တိတ်ပြီးသားတွေချည်း
ပင်။ မုသားဘဝက သူ့အာဏာအောက်မှာ ရေစုန်မျောရမည်ဆိုလျှင်

“ချာတိတ်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ မုသားနောက်ပါးမှာ သူရောက်လာသည်။
ကျောမလှဲသည့် ခံစားချက်ကြောင့် မုသား ချက်ချင်းလှည့်ရပ်တော့
သူနှင့်မုသား ရင်ဘတ်ချင်းက ထိကပ်လုနီးပါး။ ဝီစကီအနံ့နှင့်
ရောထွေးရတာက သူ့ရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့ဖျော့ဖျော့။ ယမ်းယိုင်ချင်လာ
သည့် ခြေထောက်တွေကို ထိန်းရင်း...

“ကိုကြီး”

ထိတ်လန့်တကြား ခေါ်သည်။ မုသား မျက်လုံးလေးတွေ
က ဝိုင်းစက်လျက် မျက်တောင်တွေပါ တစ်မျှင်စီ ဖြန့်ကားကာ
မျက်ခွံစပ်ထိ ထိကပ်နေတာကို သခင် နီးကပ်စွာ တွေ့ရ၏။
ဘာလန့်စရာရှိလဲ။ ဒီလူနဲ့ဒီလူကိုလို့ တွေးရင်း မျက်မှောင်ကျတော့
မုသားက ရင်မဆိုင်ရသလို မျက်လွှာချသည်။ သခင် စိတ်လွှာ
သလို သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှန်ရင်း ခါးမှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံး
ထောက်သည်။ မျက်နှာငုံထားသော ကောင်လေးကို သူလည်း
လိုက်ငုံပြီး...

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ချာတိတ်”

လေငွေနှေးနှေးကြောင့် နဖူးစပ်ဆီမှ မုသားဆံစစ်
လှုပ်ခတ်သွားသည်။ တုန်ခါနေသော ရင်ဘတ်ထဲက ရိုက်ပုတ်

ကြောင့် သူမနှုတ်ခမ်းတွေပါ ဖွင့်ဟတုန်ယင်ချင်တာကို အတန်တန်
ထိန်းရင်းက...

“ဟေ့...မေးနေတယ်လေ”

သူ့အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ လူက ဆတ်ခနဲတုန်
သွားပြီးမှ...

“ဟို...ညနေက အပြန်နောက်ကျတာ၊ ကိုကြီးသူမှာစိုး
လို့”

မုသားသုံးသော စကားက လျှာဖျားမှာ လျော့ခနဲထွက်
သွားသည်။ အောက်စိုက်ထားသော မျက်ဝန်းတို့သည် မတိုင်ပင်
ထားဘဲ ကိုကြီးရဲ့ ခြေချောင်းထိပ်တွေဆီ အလိုလိုငေးစိုက်မိလျက်
သား။ နီရဲနုဖတ်သော ခြေချောင်းတွေက ပါကေးခင်းထားသော
ကြမ်းပြင်ပေါ် အားစိုက်ရပ်ထားရ၍ ပို၍နီရဲအရောင်တောက်နေ
သလားမသိ။

“မဆူပါဘူးကွ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ တခြားနေရာတွေကျ
တော့ သိပ်မကြောက်ဘဲ ဒီညမှ ငါ့ကိုတွေ့ရတာ တော်တော်လန့်
နေတဲ့ပုံနဲ့”

“ကျွန်တော်က အပြစ်ရှိထားတော့”

စကားလုံးတွေက ပြေပြစ်ပေမဲ့ မျက်နှာတော့ ခပ်လွှဲလွှဲ
လုပ်ထားမိဆဲ။ အားကောင်းသော ကိုကြီးမျက်ဝန်းအောက်မှာ မုသား
ရဲ့ ခံနိုင်ရည်တွေ မကျဆုံးချင်။

“ထားပါ၊ အခု ငါ့ကို လက်သည်းညှပ်ပေး၊ ဒီကောင်

တွေက နည်းနည်းရည်ထွက်လာတာနဲ့ နည်းနည်းဒုက္ခပေးတော့တာပဲ။ ဘာကိုိုင်ကိုိုင် လက်နဲ့မထိဘဲ လက်သည်းနဲ့ထိနေတယ်လို့ ခံစားနေရတာကိုက အလုပ်မတွင်တော့တာ”

“ဟို...ညဘက်ကြီး လက်သည်းညှပ်ရင် လာဘ်တိတ်တယ် ကိုကြီးရဲ့၊ အဲဒါကြောင့်”

“မလိုပါဘူးကွာ”

ငြင်းပယ်ရန် စကားက လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် ပျက်သည်။

“လာဘ်တိတ်တယ်၊ လာဘ်ပွင့်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အယူအဆပါ။ ပြက္ခဒိန်မှာ ရက်ရာဇာ၊ ပြဿဒါးဆိုတာ ပါနေကျထုံးလိုပဲ။ ဒါကို ရွေးပြီးမှ လုပ်ငန်းလုပ်မယ်၊ ရက်ရာဇာကျသမျှ လုပ်သမျှ အောင်မြင်မယ်ဆို ပြီးပြီပေါ့၊ ဒီနိုင်ငံမှာ ဆင်းရဲတဲ့သူတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက အဲဒါတွေ အယူမရှိဘူး၊ တစ်ခုပဲ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်၊ ဒါပဲ၊ လာ...ညှပ်ပေး”

အမိန့်နှင့်အတူ သူမကို ဆွဲချသွားတာ ခုတင်ဆီ။ သန့်သော လက်ကြားမှ မုသား ရုန်းမရဘဲ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်ပါသွားသည်။

“ကိုကြီး”

“ရော...ဒီမှာ လက်သည်းညှပ်”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဆောင်လာမှန်းမသိသော လက်သည်းညှပ်ကိရိယာ တန်ဆာပလာအစုံပါတဲ့ ဘောက်(စ်)တစ်ခုကို ထုတ်ပေးတာက မုသား ခုတင်ပေါ် သူ့ကထိုင်ပြီးမှ။ ဒီအခါ

အနေရောက်မှ ထပ်မံရှောင်လွှဲနေလည်း အချိန်ကုန်ရုံသာရှိမည်။ မုသား ချက်ချင်းချပစ်လိုက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲမှာ နာခံဖို့မှ တစ်ပါး တခြားလမ်းစမမြင်။ ထို့ကြောင့် ဘောက်(စ်)ကိုဖွင့်ပြီး လက်သည်းညှပ်ကို အရင်ထုတ်သည်။

“စပရစ် ပွတ်ဦး၊ လက်သည်းညှပ်အသွားကို ဘက်တီးရီးယားဆိုတာ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ မြင်ရတာမျိုးမှမဟုတ်တာ”

ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သခင် အသန်ကြိုက်သည်ဆိုတာ ယုံတော့သည်။ ညွှန်ကြားချက်တိုင်း လိုက်နာပြီး သူ့လက်သည်းတွေကို စဖြတ်ပေးသည်။ မွေးညင်းစိမ်းတချို့က လက်ခံမှာရော လက်ချောင်းတချို့မှာပါ ကြမ်းရှုစွာ နေရာယူထားသည်။ ပန်းရောင်သမ်းသော လက်သည်းခွံတွေကို တစ်ချက်ဖိညှပ်တိုင်း သွေးရောင်တို့ လွှမ်းတက်လာတာကလည်း ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းသည်။ နုဖတ်သော လက်ဖဝါးရဲ့ အထိအတွေ့က ဒီယောကျာ်းရဲ့ ကုသိုလ်ထူးပုံကို ဖော်ပြနေသယောင်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် လက်သည်းတွေကို ပုံသွင်းပေးပြီးမှ...

“ခြေသည်းက သိပ်တော့မရှည်သေးဘူး ကိုကြီး၊ ညှပ်မိရင်တော့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသားနဲ့အရမ်းကပ်သွားရင် ကိုကြီး ခြေထိပ်ဖျားတွေ နာနေမှာစိုးလို့”

ခြေသည်းကို ဆေးချာကြည့်ပြောပြီးမှ အပေါ်ကို မော့ကြည့်သည်။ အထက်စီးမှာထိုင်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေသော အကြည့်တစ်ချက်ထဲမှာ အပြုံးရိပ်တွေကို တွေ့ရ၏။ ပြုံးတာမဟုတ်ဘဲ ရီစေ့စိုက်

သော အကြည့်ကြောင့် ရင်ခုန်သံက အခုမှ လှုပ်နှိုးခံရသလို ဂုန်းဒိုင်း ကြဲသွား၏။ မုသား တုန်လှုပ်စွာ ချက်ချင်းမက်တပ်ထရပ်တော့ သူက လိုက်မော့ကြည့်နေတာမို့ အသံမတုန် ရင်မခုန်အောင် ထိန်းရင်း

“အဲဒါကြောင့် မညှပ်နဲ့တော့ ကိုကြီး၊ နောက်တစ်ပတ်မှ ပဲ”

“အဟွန်း...မင်းက တကယ့်မိန်းကလေးအတိုင်းပဲကွ၊ လက်အဆစ်လေးတွေလည်း သွယ်သွယ်လေးနဲ့၊ ဟေ့ကောင် ဝါသနာပါရင် မာမီလုပ်ပါလား၊ ငါ မြေတောင်မြှောက်ပေးမယ်”

ပြောတဲ့စကားက မဆီမဆိုင်။ ဒါပေမဲ့ မုသားကို အရှိက် အား ကန်ချက်ပြင်းပြင်းနှင့် အကန်ခံရသလို အခံရခက်တာမို့...

“ကိုကြီး ရေချိုးတော့၊ ကျွန်တော် ရေခွေးစပ်ပေးမယ် သိပ်ညဉ့်နက်သွားရင် မကောင်းဘူး”

ပြောပြီး သူ့ရှေ့မှထွက်ကာ ရေချိုးခန်းခံ ဝင်ခဲ့သည်။ ဒါတောင် နောက်ကျောက သိပ်မလုံချင်။ ရေချိုးခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မှ နံရံကိုကျောမှီကာ အသက်ဝအောင် ရှူရပေမဲ့ ဖိုးသိုးဖတ်သတ် နှင့် ဒီရင်က အခုန်မြန်တုန်း။ ဒီအတိုင်းသာ ရှေ့ဆက်ကြလျှင် မုသားအတွက် မလွယ်တော့။ နှလုံးရောဂါ ရကိန်းတွေ ရှိလာနိုင် သည်။ ရင်ခုန်သံက အမြဲမြန်နေရလို့လေ။

□ □ □

အခန်း (၁၆)

“အိပ်မက်ရေ...ဧည့်သည်ပါတယ်”

“အေး...လွတ်လိုက်၊ ငါရှိတယ်”

အပြင်ကအော်သောအသံကို အိပ်မက် သီးသန့်အခန်းလေး ထဲမှ အသံပြန်ပြုရင်း စင်လေးပေါ်သို့ လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်း တွေကို စနစ်တကျ ပြန်စီတင်သည်။ ခြေသည်းပုံသွင်းကိရိယာတွေ ကို အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းအောင်ထားတာ သူ့အလေ့အထ။ မှန်စင်လေး ပေါ် သူ့နေရာတကျတင်ပြီး ဒီဘက်အလှည့်မှာ အရင်တွေ့ရတာက ကြွေပြားပေါ်က အညိုနုရောင် ဖိနပ်လေးနှင့် ခြေခုံလှလှလေး။ ခြေသည်းတွေက တိညှပ်ပေးထားတာကို လေးထောင့်ဆန်ဆန် အရှည်ထားထားသည်။ ဘာဆေးရောင်မှ မတင်ထားသည့် ခြေသည်းထိပ်ဖျားဟာ အဖြူရောင်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပန်းရောင်သမ်း သော ခြေသည်းနှင့် ခြေခုံဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှာ ကြိုးတစ်ချောင်း သာ ပတ်ထားသော ဖိနပ်ပါးလေးကြောင့် ခြေထောက်အသွင်ဟာ

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ ဖနောင့်သားတွေက နီရဲမွတ်နေပြီး အဲဒါ
ခြေထောက်ရဲ့ အထက်ပိုင်းက ခြေသလုံးသားမွတ်မွတ်လေးနှင့်။

“ခြေသည်းလက်သည်း ပြင်ချင်လို့”

အသံက နန္ဒနေသော ခပ်တောင့်တောင့်အသံ။ ကြွေပြား
ပေါ် ဒီအတိုင်း ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ အိပ်မက် မောကြည့်သည်။
အသက်ရှူရပ်သွားလောက်သည့် အလှတရားများနှင့် သူ့ရှေ့ရောက်
နေသည်က နတ်မိမယ်တစ်ပါးအလား။ ဝင်းမွတ်ကြည့်စင်သော
အသားအရေက အစက်အပြောက်ကင်းသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ပြီး
အကျယ်စရိယာတဝိုက် ဘောင်ခတ်ထားကာ မျက်တောင်ကော့ရော
ရောကြီးများ။ နှာတံက တင်ထားသည်ထင်ရအောင် စင်းပြီးလှ
သည်။ အနီရွဲ့ရွဲ့တင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းပါးနှင့် မျက်နှာကျသွယ်
သောကြောင့် မြန်မာတော့ မဆန်သည့် ချောမောခြင်းတွေက
အနောက်တိုင်းသူလိုလို။ လည်ပင်းအပြဲ တီရှပ်က ဗေဒါရောင်နှင့်
ပေါက်လယ်ခန့်ရှိသော ဂျင်း(နီ)အတိုကို ပေါ့ပါးစွာ ဝတ်ဆင်ထား
၏။

“ကိုယ့်ကို အလှပြင်ပေးဖို့ အဲဒီလောက်အထိ ကြည့်နေ
တာ လိုအပ်လို့လား”

“ဗျာ...အာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က”

ဖြေရှင်းမည့်ဟန်နှင့် အိပ်မက် ပျာပျာသလဲ ထရပ်သည်။
သို့ပေမဲ့ ဖြေရှင်းရန် ထိရောက်သောစကားက ထွက်မလာ။ ဆံပင်
တွေကို သပ်ချရင်း နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်နဲ့ ရှက်ရွံ့နေပုံရသော

ကောင်လေးကို ထိပ်ထားက တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“အင်း...မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ့်မှာ အချိန်
သိပ်မရှိဘူး၊ ဒီတော့ အခုတလော မြန်မာပြည်မှာ ခေတ်စားတဲ့
ဒီဇိုင်း ဘာရှိလဲ၊ ကိုယ် အိုမာဆီးထွက်လိုက်တာ သုံးလေးလဖြစ်
သွားတော့ ဒီမှာ အဲမဝင်မှာစိုးတာနဲ့”

“လက်သည်းခြေသည်း ဒီဇိုင်းဆိုရင်တော့ အခုပန်းချီဆွဲ
တာတွေ ခေတ်စားတယ်ခင်ဗျ၊ ဒီမှာ ကတ်တလောက်ရှိပါတယ်”

အိပ်မက်က ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် အလှဆင်ထားသော
လက်သည်းခြေသည်းစာအုပ်လေးကို ကမ်းပေးပြီးမှ...

“ဟို...ဖြစ်နိုင်မယ်၊ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
အကြံတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်”

“အင်း...ပြောကြည့်လေ”

ထိပ်ထားက အသင့်ချထားသော ဆိုဖာမှာ ခြေချင်းချိတ်
ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ အရှေ့က ကောင်လေးကို ခပ်စိုက်စိုက်
ကြည့်၏။ လိုတာထက် ပိုရှိကျိုးနေသော ကောင်လေးက ထိပ်ထား
ထက် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်တော့ ငယ်မည်ထင်သည်။ ဂျင်း(စ်)
အရောင်ဖျော့နှင့် အော်တာရှပ် အနီကွက်လေး ဝတ်ထားသော
ဒီကောင်လေးက ခေတ်လူငယ်တွေစတိုင်ပေမဲ့ သူ့မျက်နှာက
အားငယ်ရိပ်ပဲ လွမ်းနေသလိုလိုနှင့်။ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနဲ့တင်
သနာစရာကောင်းနေတာတော့အမှန်။ ကောင်လေးက ထိပ်ထားရှေ့
မှာ လက်ကလေးနောက်ပစ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ရပ်ကာ

“အစ်မရဲ့အလှက မပြင်ဆင်ဘဲနဲ့တောင် လုံလောက်နေတာပဲ”

“အဟင်း...မင်းတော်တော်အပြောကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြောဖို့တော့ ဆိုင်ရှင်က သင်ပေးထားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့ဘတ်ဂျက်ထိခိုက်မှာကိုးကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်ရှင်သိရင် အလုပ်တောင် အထုတ်ခံရမလားပဲ၊ အစ်မဆန္ဒရှိရင် လုပ်ပေးလို့ရပါတယ်၊ လှပြီးသားလှက ဘာလုပ်လုပ်လှမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှိရင်းစွဲအလှလေးကို ကျွန်တော် နှမြောလို့”

“ဪ”

ထိပ်ထားရင်ထဲမှ မချိတင်ကဲအသံက ရင်ထဲမှ နုနံပေါက်ထွက်သွား၏။ ရှိရင်းစွဲအလှလေးကို နှမြောလို့ဆိုတဲ့စကားက ထိပ်ထားနားထဲမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲထိ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။

“နင့်အလှက ပူလောင်တယ်၊ မာန်မီးတည်းညှီးတောက်နေတဲ့ အဲဒီအလှအားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုသိမ်းသွင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ထိပ်ထား၊ နင်က ငါ့ရဲ့ဘုရင်မ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ပြန်တွေးတိုင်း ထိပ်ထားရင်ထဲက ဒေါသသွေးဟာ ထိန်းချုပ်မရအောင် ရှိန်းခနဲ လှိုက်ဆူလာစမြဲ။ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာသည်။ အဲဒီအနာကြောင့် ထိပ်ထားမာနက အဖျားတက်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်။

“အစ်မ”

“ဟင်...အင်း”

ကယောင်ကတမ်းထူးသံနှင့် အတွေးကမ္ဘာထဲမှ ထိပ်ထားလန်နီးလာသည်။

“ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် အစ်မခြေသည်းကို ပုံသွင်းပြီး အသားရောင်လေးဆိုးပါလား”

“အင်း...မင်းအဆင်ပြေမယ်ထင်ရင် လုပ်ပေါ့၊ ပြီးရင် ကိုယ်က ဆံပင်လည်း ပုံသွင်းချင်သေးတာ”

“ဆံပင်ကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်”

“မင်းမလုပ်တတ်လို့လား”

ဖြတ်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့် အိပ်မက် ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ...

“လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာက ကိုယ့်အဆိုင်းနဲ့ကိုယ် ခွဲထားတော့”

“ရတယ်၊ မင်းပဲလုပ်ပေးပါ၊ ဒီကတာဝန်ရှိတဲ့သူကို ကိုယ်ပြောပေးမယ်”

မငြင်းရဲအောင် ပိတ်ပြောတတ်တာ ထိပ်ထားရဲ့ဝါသနာ။ ထိပ်ထားရှေ့သို့ ဆိုဖာခုံပုလေးဆွဲချပေးကာ ထိပ်ထားခြေချောင်းလေးတွေကို ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်နေသော ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲဆို့နှင့်သလို၊ ပျော်ရွှင်နေသလိုကြီး ခံစားနေရသည်။ မျက်တောင်ဖျားတွေ ဝိုက်ချကာ ထိပ်ထားခြေထောက်အား ကျွမ်းကျင်စွာ အလှဆင်နေသော ကောင်လေးကို ငေးရင်း ရင်ခုန်သံ

တွေက အတိတ်ကို သတိရတဲ့အခါ ကြမ်းတမ်းလိုက်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နူးညံ့လိုက်နှင့် မညီညွတ်ရင်းက မေမေအပေါ် အနိုင်ယူချင်သော ဖေဖေအားလည်းကောင်း၊ ယောက်ျားဝါဒအား အပြည့်အဝစွဲကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်အားလည်းကောင်း သတိရရင်းက။

“ထိပ်ထားခြေဖဝါးအောက် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဦးညွှတ်နေရပြီဆိုတာ ကံ ဘယ်သူငြင်းမလဲ”

□ □ □

အခန်း (၁၇)

“ဆိုးလိုက်တာမှ လက်ကိုလန်ရောပဲတဲ့၊ သူ့အဖေယူထားတဲ့ နောက်မိန်းမကိုလည်း ဒုက္ခပေးတာတအားတဲ့”

“ဪ...ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတဲ့ ဟိုမိသားစုလား၊ အဲဒါကြောင့် ထင်ပါတယ်၊ ကောင်မလေးကဖြင့် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ရှိနေပြီ၊ မွေးထားတဲ့မအေက ငယ်ငယ်လေးလို့ ကျွန်မတို့က ထင်တာ အဘိုးကြီးရဲ့ သမီးကြီးလို့ထင်တာ”

“မဟုတ်ဘူးတော်ရေ...အဲဒါ နောက်မိန်းမ၊ အခု ဗိုက်ကြီးစပြုနေပြီဆိုလားပဲ၊ အဲဒါလေးကို မ၊ နေရတော့ သူ့သမီးကလည်း မကြည်ဖြူဘူးနေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဘိုးကြီးက သွားလေရာတတန်းတန်း မိန်းမငယ်ငယ်လေးကို ခေါ်သွားရတာတဲ့”

“အဲဒီလိုလား၊ ချမ်းသာလိုက်တာတော့ ကျိုကျိတက်ပဲနော်၊ အိမ်ကြီးကလည်း သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ဟီးထနေတာပဲ”

“ချမ်းသာတာမကြည့်နဲ့၊ အဲဒီအိမ်ကဟာလေးက စရိုက်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ ကိုယ့်သမီးတွေတောင် ပြောထားရတယ်။ လမ်းတွေလို့ အကြည့်ချင်းဆုံတောင် ပြီးမပြန်စေနဲ့လို့ အကျင့်ဆိုးတွေ ကူးလာမှာစိုးလို့”

လူသတင်းလေချင်းဆောင်တာအမှန်။ ထိပ်ထားရှေ့မှ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့သွားနေသော မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပြောသမျှစကားက လေနှင့်အတူ သူမထံ ရိုက်ခတ်လိုလာသည်။ ထိပ်ထား အံ့ကိုတင်းနေအောင်ကျိတ်တော့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေပါ အေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ကြားသမျှစကားတိုင်း ထိပ်ထားအပေါ် အကောင်တစ်ခုမှမပါ။ ထိပ်ထားကို ဘယ်လိုဆိုတာ ဖေဖန်လာလျှင် ပြောစရာစကားတွေရှိသည်။ လက်တုံ့ပြန်ရန်မလေးတတ်သူက ထိပ်ထားနှုတ်ခမ်းဖျားကို လွန်ခနဲပြီးရင်း စက်ဘီးဟန်ဒယ်(လ်)ကို တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်သည်။ ခေါင်းမော၍ လေကို အဆုတ်ဆီ တဝှေ့ရှိုက်ပြီးမှ ခြေနင်းကို အားကုန်သွန်နင်းထွက်သည်။ စက်ဘီးသည် လေထုကိုခွဲ၍ အရှေ့ဆီသွားနေသော မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကြားသို့ တရကြမ်း တိုးဝင်သွားပြီးမှ

“ဟဲ့...အို၊ ဟဲ့...ဟဲ့”

“အမလေး...သေပါပြီ”

ညည်းညူအော်ဟစ်သံတွေ၊ ဗိုင်းခနဲ ပစ်လဲသံတွေက တိတ်ဆိတ်နေသော အာရုဏ်ဦးနက်ခင်းအား လှုပ်နှိုးလိုက်သလို မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က အလန့်တကြား ခုန်ရှောင်သောအရှိန်

စက်ဘီးနှင့် တမင်တကာ ဝင်တိုက်သောအရှိန် နှစ်ရပ်ပေါင်းပြီး ပေတစ်ရာလမ်းမပေါ် ပစ်လဲကျတာ ပိုးလိုးပက်လက်။ ဈေးခြင်းတောင်းထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း ကွဲစရာရှိတာတွေကွဲ၊ လိမ့်ထွက်စရာရှိတာ လိမ့်ထွက်ပြီး ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲကုန်၏။

“နင်...ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဒီလောက် လမ်းအကျယ်ကြီးကို၊ ဘေးနားကပ်သွားတဲ့လူကိုမှ ဝင်တိုက်ရသလားဟဲ့၊ ညည်းမျက်စိမမြင်ဘူးလား”

အတင်းနားထောင်သူက ထိပ်ထားကို သိဟန်မတူ။ လဲနေရာမှ ကျုံးရုန်းထကာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ရန်တွေ့သည်။ ထိပ်ထားကတော့ လမ်းဘေးမြက်ခင်း၌ အခုထိ မထနိုင်ဘဲရှိနေသည့် မိန်းမကြီးကို တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်ပြီးမှ...

“အကျင့်ဆိုးရှိတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ အကြားနဲ့တင် မလုံလောက်မှာစိုးလို့ လက်တွေ့ပြလိုက်တာ၊ နောက်တစ်ခါ သူများအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်တော့လုပ်ဦး၊ စက်ဘီးနဲ့တိုက်တာက ပွန်းပဲ့ရဲ့ပဲ၊ ဒီက စိတ်မထင်လို့ ကားနဲ့တိုက်ရင် ဘဝပါ ကူးသွားရဦးမယ်”

ဂျစ်တစ်တစ်နှင့်ပြောပြီး စက်ဘီးစီးကာ ထိပ်ထား ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပါးမှာတော့ မိန်းမကြီးက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ကျန်ရစ်၏။

“ရိုင်းလိုက်တာ၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ကိုယ်ကမွေး ကိုယ့်သမီးလောက်ရှိတဲ့ဟာက စော်ကားသွားတာ၊ မကျေနပ်ဘူးဟေ့၊ ဒီအတိုင်း

ငါက ငြိမ်ခံမနေဘူး၊ ညည်း ဖြေရှင်းဖို့သာ အသင့်ပြင်ထား”

ဘာဘာညာညာနှင့် အော်ကျန်ခဲ့သည်။ ထိပ်ထားကတော့ နောက်ကျောခိုင်းထားတာနှင့် အစောက ခံစားသမျှ ပျောက်သွား သလို။ မျက်နှာသေနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မတည်ငြိမ်ဘဲ လှုပ်ရှားနေတာ ကိုယ်သာအသိဆုံး။ စော်ကားတော့ ကိုယ့်သမီးအရွယ်မို့ မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါဆို အစော ကြီးကတည်းက သမီးလေးလို ကိုယ်ချင်းစာတရားထားခဲ့ပါလား။ တွေးမဲ့သာ တွေးရသည်။ ကိုယ့်ဖခင်အရင်းကတောင် ထိပ်ထား အပေါ် သမီးလိုသဘောထားခဲ့ရဲ့လား။ သမီးလို ကြင်နာယုယစွာ ခေါ်ခဲ့ဖူးသလား။ ပြောသမျှစကားတိုင်းဟာ ထိပ်ထားအတွက် နားဝင်ချို့စရာ တစ်ခွန်းမှမရှိ။

“ညည်းကြောင့် ဒက်ဒီ ခေါင်းကိုက်ရပေါင်းများပြီ ထိပ်ထား၊ ဒက်ဒီအပေါ် ဘာအငြိုးနဲ့များ ညည်း ဒီလောက်အထိ ဆိုးရတာလဲပြော၊ ညည်းအပေါ် ဖခင်ဝတ္တရားဘာပျက်ကွက်ခဲ့သလဲ ပြည့်စုံအောင်ထားတယ်၊ လိုတရဖြစ်အောင် အခြွေအရံတွေနဲ့၊ ဒါနဲ့ တောင် ညည်း မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား ထိပ်ထား”

ထိုအခါမျိုး၌ ထိပ်ထားက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းရင်း...

“အဲဒါတွေ မလိုဘူး၊ မာမိုကို လိုချင်တာ”

“ညည်းအမေက ဆုံးသွားပြီပဲ၊ ကျစ်...ထိပ်ထား၊ ငါ့ကို မရစ်နဲ့နော်၊ သေပြီးသားလူကို ပြန်ရှင်အောင်လုပ်ပေးဖို့က ငါက

ပုံပြင်ထဲက တန်ခိုးရှင်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်အောင်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သေသွားအောင်တော့ ဒက်ဒီလုပ်ခဲ့တာပဲလေ၊ မာမိုကိုသတ်တာ ဒက်ဒီ”

“ထိပ်ထား...ပါးစပ်ပိတ်စမ်း”

ထအော်လည်း ထိပ်ထားတို့က မမူချေ။

“မပိတ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောမှာပဲ၊ ဒက်ဒီ နောက်မိန်းမလိုချင်လို့ မာမိုကို တတ်တိနဲ့ ညည်းသတ်တာ၊ ဒက်ဒီက လူသတ်သမား၊ ဒက်ဒီမိန်းမက ကြံရာပါ”

“ထိပ်ထား”

ဒက်ဒီက အသံနက်ကြီးနှင့် ထအော်သည်။ ဒက်ဒီ နောက်မိန်းမ ဘေးနားမှာ မျက်နှာလေးငယ်ပြီး ထိုင်ပြနေတာ ထိပ်ထားအတွက်တော့ သနားစရာမကောင်း။ မာယာများနေသော ကဝေမတစ်ယောက်လို့သာ ထင်သည်။ ထိပ်ထားက ဒက်ဒီတို့ စုံတွဲကို ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကြည့်ပြီးမှ...

“မအော်နဲ့ ဒက်ဒီ၊ ထိပ်ထား ပြောချင်တာပြောပြီးသွား ပြီ၊ ထပ်ပြောဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး၊ ဒီနေ့အတွက်ပြောတာ”

အနိုင်ပိုင်းက ရန်ပွဲကို အဆုံးသတ်စမြဲ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်လိုက်လျှင် စီခနဲကြားရတာ ဒက်ဒီအသံ။ ပြီးရင်တော့ တစ်အိမ် လုံး သုဿန်တစ်ပြင်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားတတ်တာ ထုံးစံ။ ထိပ်ထား အနား အပါးတော်မြဲအဖြစ်နေသော ကြီးစုကတော့ အမြဲတရားချ ဓာတ်သူအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့တာ ထိပ်ထားတစ်သက်ပင်။

“ဖအေကို ပြန်မပြောပါနဲ့ ထိပ်ထားလေးရယ်၊ အဲဒါ ကံကြီးထိုက်တတ်တယ်ကွဲ့၊ ကြီးစု ပြောပြမယ်၊ ထိပ်ထားမေမေက မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါပါလာပြီးသား၊ ပြီးတော့ ထိပ်ထားဖေမေက မေမေက လူငယ်ချင်းချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ မိဘချင်း သဘောတူတယ်ဆိုပေမဲ့ ထိပ်ထားမေမေရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောညီ လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ၊ အဲဒီကတည်းက ထိပ်ထားဖေဖေက”

“ဘာလဲ...မေမေ့ကို မချစ်ခဲ့ဘူးတဲ့လား၊ မချစ်တာပဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဒီလိုပဲ ဥပေက္ခာပြုခဲ့လို့ရလား၊ မာမီ ဒက် ကိုချစ်လွန်းလို့ အသက်နဲ့ရင်းပြီး ထိပ်ထားကို မွေးခဲ့တာလေ ထိပ်ထားကို သမီးဆိုတဲ့မျက်နှာထောက်ပြီး ဒက်ဒီက ဒီအိမ်ထောင် ကို သာယာအောင် မဖန်တီးသင့်ဘူးလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ ထိပ်ထားရဲ့ မောင်အောင် ကောင်းမှာ အလုပ်ကြိုးစားတာကလွဲပြီး ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ၊ သူ့ မေမေကသာ ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ချိန်လုံးနေတယ် ဘာညာနဲ့ သူ့ကို ပြီး”

“နောက်ဆုံးတော့ မာမီသဝန်တိုတဲ့အတိုင်းပဲ စက္ကနတ် တော(စ်)ရဲ့ဇာတ်လမ်း ခင်းကြတာလေ၊ ထိပ်ထားကို ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ထိပ်ထားမှာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ ဦးနောက်ရှိတာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိတယ်၊ ဒက်ဒီက ထိပ်ထားကိုရော ကိုပါ မချစ်ဘူး၊ အဲဒါသေချာတယ်”

ထိပ်ထား ဇွတ်နှစ်ပြောသည်။ မာမီကျခွဲတဲ့ မျက်ရည်

ကို အခုပြန်တွေးတိုင်း ထိပ်ထားပါးမှာ စိုစွတ်လာသလို ခံစားရမြဲ။ အစဉ်သဖြင့် မာမီဟာ ထိပ်ထားနှင့် ပါးချင်းကပ်ပြီး ရင်ဖွင့်တတ် သည်။

“သမီးဒက်ဒီက မာမီကို မချစ်ဘူးလေ၊ အလုပ်အကြောင်း ပြပြီး ကုမ္ပဏီမှာ အိပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ထွက်လိုက်ရတဲ့ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်၊ ဟွန်း...ဒါပေမဲ့ မိသားစုတော့မပါဘူးလေ၊ အေးပေါ့ စကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ မ,ကိုခင်မှ ဥကိုခင်သတဲ့၊ မ,ကို မခင်မှတော့”

မျက်ရည်မြစ်ထဲ မျောပစ်တဲ့ မာမီအိပ်ပျက်ညများစွာထဲ မှာ ထိပ်ထား ဇာတ်ပို့တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုခံစားချက်ကို မြဲထား၍ ပေါက်ကွဲခွင့်မရတဲ့အခါ ထိပ်ထားက အရိုင်းအစိုင်း။ ဆိုးသွမ်းသူအဖြစ် တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ခံရသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ခြွေရံ သင်းပင်းနှင့် လိုတရဘဝရှိရုံနဲ့ လူသားတစ်ယောက်က ပြည့်စုံပြီး တဲ့လား။

ဖြစ်ရလေခြင်း ဒက်ဒီရယ်လို့ ရင်ဘတ်ထုပြီး ငိုချင်းချပစ် ချင်သည်။ အပယ်ခံဘဝမှာ လိုလားတောင့်တခြင်းက မေတ္တာတရား ဆိုလျှင်။ တော်ပါပြီ၊ ပြောပြန်ရင် ဒက်ဒီနားမလည်သော ဘာသာ စကားအသစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့။ မေတ္တာမထားတတ်တဲ့သူကို မေတ္တာတောင်းနေတာ အပိုပဲလေ။

အခန်း (၁၈)

“ဟုတ်ပြီ...ဟိုး၊ ပြီးရင် ဂိုက်လက်သီးတစ်ချက်၊ ဟုတ်ပြီ အားနည်းနည်းထည့် သား၊ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အင်အားက ဒီလက်သီးတစ်ချက်ပေါ်မှာပဲ ရှိနေရမယ်၊ ဟုတ်ပြီ ဘယ်ခြေပာက အပြောင့်ကန်”

ဖောင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ အကန်ခံရသော သဲအိတ်ကြီးက ယမ်းခါသွားသည်။ ဒါကိုပဲ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုင်နေသော လူကြီးက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကာ အားပေးလိုက်ပြီး နေရာမှ ထလာကာ...

“သားက တော်တော်တိုးတက်လာပြီပဲ၊ ကန်ချက်တွေ ပြင်းလာတာကို၊ ဖေဖေက သားကို အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်တာဟာ ယောက်ျားဆိုတာ မတတ်အပ်တဲ့ပညာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သိလည်း တတ်လွယ်ရမယ်၊ ပြီးရင် သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ ပြန်အသုံးချနိုင်မယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်လေးမှာ ဖေဖေ တတ်စေချင်တဲ့ ပညာတွေ

အတွက် ငါ့သား ပင်ပန်းပေမယ့် တစ်ချိန် လောကကြီးကို ရင်ဆိုင် ချိန်ကျတော့ သားမှာ လက်နက်ကောင်းနဲ့တူတဲ့ အတတ်ပညာတွေ ပြည့်နေတာမျိုး ဖြစ်စေချင်တာ၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မလွှမ်းမိုးနိုင် ရင်တောင် ကိုယ့်အင်ပါယာ ကိုယ်တည်ထောင်ပြီး ကိုယ်ကသခင် ဖြစ်နေရတာမျိုး”

“ဟုတ်ပါရှင်၊ ဒါကြောင့် သားကို သခင်လို့ ရှင်ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ နေ့နံမသင့်ဘဲနဲ့လေ”

အိမ်ကြီးရဲ့ ဘေးပေါက်မှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးကြီးက ဝင်ပြောရင်း အအေးဗန်းကိုင်ကာ နောက်မှ လိုက်လာသော ကောင်မလေးအား...

“ဟိုမှာ အအေးဗန်း ချလိုက်”

ညွှန်ကြားပြီး သဲအိတ်ကြီးကိုင်ထားဆဲ လက်တွေ့သင်ပေးသော သူအား...

“အမောပြေ အအေးသုံးဆောင်လိုက်ပါဦးဆရာ၊ သားလည်း လာ၊ အအေးသောက်၊ ချွေးခြောက်သွားအောင် မေမေ သုတ်ပေးမယ်၊ ခဏနေမှ ရေချိုး”

“ဂိုက်(ဒ်)ဘယ်အချိန်လဲ သား”

“ငါးနာရီမှပါ ဖေဖေ”

“ဒါဆို အချိန်ရသေးတယ်၊ မင်းအမေနား ကပ်လိုက်ဦး”

လူကြီးက တပြုံးပြီးနုပြောပြီး ဆရာဆိုသူနှင့်အတူ စကား သွားပြောနေ၏။ သခင်ဟု အမည်ရသော ကောင်လေးက ချွေးတွေ

ရွှေစိုနေသော တီရုပ်ကို ခါးစပ်မှလှန်ချွတ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူတစ်
 မွေးပွသဘက် အလတ်စားဖြင့် ချွေးတွေကိုလိုက်သုတ်ပေးရင်း
 ဘာတွေပြောမှန်းတော့ ထိပ်ထား မကြားရတော့။ သူတို့ရှိနေသော
 နေရာနှင့် ထိပ်ထား အလှမ်းဝေးသွားပြီ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခြံကျော်
 ၍ ပျံ့လွင့်လာသော ရယ်သံတချို့ကိုသာ ကြားရသည်။ ထိပ်ထား
 က ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသည့် အဲဒီမိသားစုလေးထဲမှ အကြည့်မလွှဲ
 စတမ်း ငေးမောနေမိတာ အကြာကြီး။ အဲဒီကောင်လေး
 ကျောင်းသွားရင်လည်း သူ့အမေက ခြင်းတောင်းလေးဆွဲပြီး ကား
 နောက်ခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ခြံထဲ၌ အားကစားလုပ်ချိန်
 ဆိုလည်း အဖေရောအမေပါ အနီးကပ်ရှိကာ အားပေးကြစမြဲ။
 ခြံကြီးက ကျယ်သလောက် အိမ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီးထဲမှာ
 လူတွေကလည်း အများကြီး။ ထိုလူတွေအားလုံးကလည်း သခင်ဆို
 သော ကောင်လေးကို ချစ်ပုံရသည်။ သခင် ဝေယျာဝစ္စဆို အလှ
 အယက် လုပ်ပေးချင်တာများ ဦးရာလူစနစ်နှင့် ကံစမ်းမဲဖောက်နေ
 သလားထင်ရတဲ့အထိ။ လူတွေတင်မကပါ ထိုကောင်လေး
 မွေးထားဟန်တူသော ခါးစောင်းလောက်မြင့်သည့် အယ်(လ်)ဇေး
 ရှင်းကြီးကလည်း သခင်နှင့်ဆို ခုန်ပေါက်ရယ်မြူးနေသလိုပင်။
 သခင် ကျောင်းသွားချိန်ကျရင်တော့ လှောင်အိမ်ကြီးထဲမှ အချိန်မြင်
 တာနှင့် ထိုးဟောင်တာမျိုး။ ထိပ်ထားတောင် ဒီဘက်ခြံနှင့် ဟိုဘက်
 ခြံ အခိုင်အမာမရှိသော ခြံတိုင်ကြားက ချောင်းကြည့်မိရုံရှိသော
 လှောင်အိမ်ထဲမှ ဟောင်တာ ဝက်ဝက်ကိုညံ့ရောပင်။ ထိုကတည်း

က ချွေးလှောင်အိမ်ရှိသော ခြံနောက်ဘက်သို့ ထိပ်ထား ခြေဦး
 မလှည့်ရဲတော့တာ ဒီနေ့အထိ။ အနောက်ဘက် မသွားရဲလည်း
 ဘာမှမဖြစ်ပေါင်။ ဒီသရက်ရွက်တွေကို အကာအကွယ်ယူ၊ အလူ
 မိနီယမ်လှေကားထောင်ပြီး ဟိုဘက်ခြံ ငေးနေရခြင်းသာ ထိပ်ထားရဲ့
 အပန်းဖြေစရာ။

“ထိပ်ထား...ထိပ်ထားရေ၊ ကလေး”

“ကြီးစု”

လှေခါးပေါ်ထိုင်ရင်း ထိပ်ထား အသံလှမ်းပြုမှ ကြီးစုက
 အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ကြီးစုလက်ထဲမှာ ထိပ်ထားရဲ့ မိုဘိုင်း
 ဖုန်းက ဖွင့်လျက်သားနှင့်...

“သွားချောင်းပြန်ပြီလား ကလေးရယ်၊ ဆင်းခဲ့၊ ပြုတ်ကျ
 နေမှဖြင့်”

“ပြုတ်ကျလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီရှာပေး
 တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရှိတာပဲ။ အကောင်းဆုံးဆေးခန်းမှာ တက်ပြီး
 အကောင်းဆုံး ကုသမှုခံယူရုံပေါ့၊ မစိုးစိန်ပါနဲ့ ကြီးစုရဲ့၊ ထိပ်ထားက
 သူဌေးသမီးပါ”

ရင်ကောခေါင်းမောပြီး ပြောပုံက တမင်တကာ အရွံတိုက်
 နေမှန်း သိသာသည်။ မပြောနဲ့ဆို ရအောင်ပြောမည်။ မလုပ်နဲ့ဆို
 နှိတ်တိုးမည်။ ထိပ်ထားရဲ့ ခေါင်းမာခြင်းက ငယ်ကတည်းက
 ဂရုစင်နှင့်မို့ ကြီးစု တားမြစ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ တစ်ဖက်က မကြား
 အောင် ဖုန်းခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ရင်း...

“ဆရာကြီးဆက်ထား၊ ကလေးနဲ့ပြောမလို့တဲ့”

“သာကြောင်းမာကြောင်းဆိုရင်တော့ ကြီးစုနဲ့ပြောလည်း လုံလောက်ပါတယ်၊ စိတ်ထင်သလို ထုတ်နုတ်ပစ်ပယ်ပြီးမှ အလွမ်း သယ်တာကို ခံစားနေရလောက်အောင် ထိပ်ထားအသည်းက မနဘူးလို့ ဒက်ဒိုကိုပြောလိုက် ကြီးစု”

“ထိပ်ထားရယ် လာတော့ပြောလိုက်ပါ”

ကြီးစုက တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ခေါ်သည်။ ထိပ်ထား က လှေကားထိပ်မှာထိုင်ရင်း ဆင်းလာဖို့အတွက် စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ...

“ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ အဖေကို ထိပ်ထား လေကုန်ခံပြီး စကားမပြောချင်ဘူး၊ ထိပ်ထားအသံကို နှမြောတယ်”

ကောင်းရောပဲ။ ကြီးစုက ဖုန်းကို နားနားကပ်ပြီး ဆရာကြီး အား ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် နားဝင်အောင် ရှင်းပြရသည်။ မချစ် တတ်သော ဖခင်နှင့် အချစ်ငတ်သော သမီးကြားမှာ နားလည်မှု လွဲခဲ့တာ ကြီးကြီးမားမားပင်။ ဆရာကြီး၏ ဇနီးငယ်ထွေး မီးဖွား ကတည်းက ထိပ်ထားက ကြိုးဝါးခဲ့သည်။

“ကြည့်နေ...ကြီးစု၊ မာမိုခံစားချက်ကို သူတို့ကိုယ်ချစ် စာအောင် ထိပ်ထား ပညာပေးပြမယ်”

ကိုယ်က ကြားလူမို့...

“မတော်တာတွေ မကြံစည်ပါနဲ့ ကလေးရယ်”

တောင်းပန်ရသည်။ ငယ်ထွေးမွေးလာသော ကလေးဟာ

ယောက်ျားလေးမို့ အသက်ကြီးမှ ကံပေါ်သော ဆရာကြီးဟာ သူ့သားကို အရူးအမူး၊ လက်ပေါ်ကမချတဲ့အပြင်...

“ဖေသားကြီးက ဒက်ဒိုနဲ့တူတာကွ၊ အသားဖြူတာရော၊ နှာတံပေါ်တာရော၊ ငါ့သားကြောင့် ဒက်ဒို အပါယ်တံခါးပိတ်ပြီ၊ ဒီသားကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂိုက်လိုင်းကောင်းကောင်းချပေး ရမယ်၊ သမီးဆိုတာက စဉ့်သည်၊ အချိန်တန်ရင် သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါမှာ၊ သားကမှ အိမ်ရှင်ကွ၊ ကိုယ့်အိမ်အတွက် သမီး တစ်ယောက်တောင် အစားခေါ်လာပေးဦးမှာ၊ ဟုတ်တယ်မလား သားကြီး၊ အေး...အေး ဟုတ်တယ်တဲ့ဟေ့၊ ငယ်ထွေးရေ ဒီမှာ သားက ကိုယ့်စကားကို ရယ်ပြီး ထောက်ခံနေတယ်ဟေ့”

အော်ပြောလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်နှင့် ကလေးအခန်းထဲ ဦးအောင်ကောင်းတို့ ရောက်ချိန်ဆို ဆူညံနေတတ်သည်။ ကလေးမြူ သံ၊ ကလေးရယ်သံ၊ လင်မယားကျီစယ်သံတွေက အများတကာ အတွက် သာယာကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်ပေမဲ့ ထိပ်ထားအတွက်တော့ အသည်းကို အပ်နှင့်ဆွနေသလို ခံရခက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြီးစုက ကြားက ရိပ်မိသည်။

“အဖြစ်သည်းနေတာက အမြင်ကတ်စရာပဲ၊ အမြင်ကတ် တာတွေ များလာလေလေ ထိပ်ထားမှာက ကရုဏာလက်ကျန် မရှိတော့လေလေပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ မလွမ်းလောက်တော့ဘူး ပေါ့”

ဘာကို ရေရွတ်မှန်းမသိပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မရှိပဲ

မိခွဲ။ ထို့နောက်တော့ လူလစ်ချိန်၊ နာနီမရှိချိန်၊ နာ(စ်)ထမင်းစား ချိန်တွေဆို ထိပ်ထား ကလေးအခန်းထဲ ရောက်သွားပြီ။ မကြာမီ အချိန်မှာပင် ကလေးငိုသံ တဝါးဝါးထွက်ပေါ်လာပြီဆို ထိပ်ထား လူတွေကြားထဲမှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်။ ဖွေးဖွေးဥဥကလေး က စူးစူးဝါးဝါးငိုတော့ အနီးတွေဖြည့်ကာ ရှာကြွေကြွေနှင့် အိမ်ရှိ လူကုန် မနေသာ။ လက်သည်ကို မတွေ့ပေမဲ့ ကလေးငိုရတဲ့ အကြောင်းရင်းက လက်မောင်းသားတွေ၊ ရင်ဘတ်နားတွေမှာ လက်သည်းဆိတ်ရာဗလပ္ပ။ ဒါမျိုးတွေတော့ ငယ်ထွေးက ငိုသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲဆိုတာ ငယ်ထွေးသိတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ငယ်ထွေးကို စိတ်တိုင်းကျ နှိပ်စက်၊ ရတယ်၊ ငယ်ထွေး သည်းခံနိုင်တယ်၊ အခု သားက ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး၊ ဘာမှမသိတဲ့ လသားလေးကို ဒီလိုလုပ်တာတော့ ငယ်ထွေး သည်းမခံနိုင်ဘူး အစ်ကိုကြီး”

ငိုတစ်ခါ ရှိုက်တစ်လှည့်နှင့် ပြောသူက ပြောသည်။ တရားမျှတစွာ ဆုံးမရန်ကျပြန်တော့လည်း တစ်ဖက်က မိတဆိုး သမီးမို့ ဦးအောင်ကောင်းမှာ အခက်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဒီထက်လွန် မလာရန် ထိပ်ထားကို ငယ်ထွေးကွယ်ရာ၌ ခေါ်ပြောတော့...

“တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ၊ ရှေ့တင်မေးလည်း ရတယ်၊ ထိပ်ထား မဖြေရဲစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကလေးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးမို့ ထိပ်ထား အသည်းယားပြီး ဆွဲဆိတ်တာ ဒက်ဒီ၊ မုန်းရင် အသည်းမယားပါဘူး၊ အသေသတ်ချင်သတ်မှာ၊ ထိပ်ထား

က ကလေးလေးကိုချစ်လို့ အသည်းယားတာ”

သူ့ပြောချက်နှင့်သူ ဟုတ်နေသဖြင့် ဒီထက်ပိုပြီး ဦးအောင် ကောင်းခမျာ ဘာမှမပြောနိုင်။ အခဲမကျေစွာနှင့် ငယ်ထွေးက ခံစားချက်ရှိပေမယ့် ဖွင့်ဟမပြောတော့။ ကလေးကို ရင်အုပ်မကွာ ဆောင့်ရှောက်သည်။ နည်းနည်းမှ မျက်ခြေအပြတ်မခံ။ နဂိုက မေးထူး ခေါ်ပြောအဆင့်ရှိသော ထိပ်ထားနှင့် ငယ်ထွေးရဲ့ဆက်ဆံရေးက အေးစက်လာရာကနေ အေးခဲခြင်းအဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တစ်ဦး ရှိသည့်နေရာကို ကျန်တစ်ဦးက မနေတော့။ တစ်အိမ်တည်း၊ တစ်ခြံ တည်းနေပြီး တစ်လေတည်း ရှူနေပေမဲ့ သဘောထားက တကွဲ တပြားစီ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ကလေးငယ်က တွန်းလှည်းထဲထည့်ထား ချိန်၌ လှည်းရောက်ကလေးပါ ပျောက်သွား၏။

“သားရေ...ရှာကြပါဦး၊ အစ်ကိုကြီး ငယ်ထွေးသားလေး ကို ရှာပေးပါဦး”

ငယ်ထွေးက ပဋ္ဌာမြေလူး။ တစ်အိမ်လုံး ယောက်ယက် ခတ်ပြေးလွှားနေချိန်မှာ ထိပ်ထားက သူမအခန်းထဲ၌ ကာရာအိုကေ ဆိုကောင်းတုန်း။ တစ်အိမ်လုံးနဲ့နေအောင် ရှာမတွေ့၍ ဦးအောင် ကောင်းက မနေသာ။

“ထိပ်ထား”
တံခါးကိုထုပြီး သံကုန်အော်မှ ထိပ်ထားက ထွက်လာ၏။
“ဘာကိစ္စလဲ ဒက်ဒီ”
မေးပုံက သူစိမ်းတရံကို ခပ်အေးအေးမေးတဲ့ပုံ။ ဦးအောင်

ကောင်း ဒေါသတွေ ချုပ်တည်းထားရပုံဖြင့် မေးရိုးကြီးတွေ ထောင်ထောင် အံ့ကြိတ်ကာ...

“ညည်း သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ထိပ်ထား၊ ဒီအိမ်မှာ ငရဲပွက်သလို ဖြစ်နေတာကို ညည်းကျေနပ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ထိပ်ထား”

ထိပ်ထား မွဲခနဲပြုံးတော့ မျက်နှာပေါ် ရက်စက်ခြင်း၊ မထိလေးစားခြင်းတွေက လက်ခနဲပေါ်လာသည်။ မျက်တောင်ဖျားကို စိုက်ချပြီးမှ ဖအေကို ပြန်ကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းတွေက စွေစောင်းစောင်းနှင့်။

“ပျော်တယ်၊ ကျေနပ်တယ်ဆိုတာက ကာယကံရှင်ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စပါ ဒက်ဒီ၊ ဘေးလူက ထင်ကြေးဝင်ပေးတာ အလကားပါပဲ၊ အဓိကကျတာက ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုက သူများကို မထိခိုက်ဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“ညည်း”

“အစ်ကိုကြီး သားကိုပြန်တွေ့ပြီ”

ပြောလက်စစကားကို ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ကလေးငယ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နီရဲသောအဖုကြီးတွေ အသီးသီးထလျက်။

“သား...သားလေး”

ဦးအောင်ကောင်းက ကလေးကိုချီရန် ပြင်ပေမဲ့ ငယ်ထွေးကမပေးဘဲ တင်းတင်းပွေ့ထားကာ...

“သားကို ပုရွက်အုံကြားထဲကနေ အမြန်ကောက်ခဲ့ရတာ

အစ်ကိုကြီး၊ ကံသီလို့ သား ဝေဒနာပြင်းပြင်း မခံစားရပေမဲ့”

ငယ်ထွေးက ထိပ်ထားကို စူးခနဲကြည့်ကာ...

“ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမိစ္ဆာမနဲ့ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“အောင်မယ်...သူများယောကျ်ားလုယူထားတဲ့ မိန်းမကများ”

“ထိပ်...ထား”

“မအော်နဲ့၊ ထိပ်ထားကို မအော်နဲ့ ဒက်ဒီ၊ ဒီမိန်းမက အရင်ကတည်းက ထိပ်ထားတို့မိသားစုကို ဖြိုခွဲတယ်၊ အခု ဒက်ဒီနဲ့ ထိပ်ထားကို ကလေးဖန်းပြပြီး ခွဲဦးမယ်၊ မာယာတလေ့ကြီးနဲ့မိန်းမ”

“ထိပ်ထား...တော်စမ်း”

“မတော်ဘူး၊ ထိပ်ထားမာမိ စိတ်ဆင်းရဲရသလို သူပြန်ခံစားရမယ်၊ ထိပ်ထား ပြန်လုပ်မှာ၊ ထိပ်ထား မုန်းတယ်၊ သူရော သူ့သွေးရော မုန်းတယ်”

“ထိပ်ထား”

အော်သံအဆုံးမှာ လက်တစ်ဖက် ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည်။ ဖြောင်းခနဲ အသံကျယ်ကြီးအဆုံး၌ ထိပ်ထား အခန်းထောင့်မှာ ခွေခွေလေး ပစ်လဲသွားသည်။ ပါးပြင်တစ်ဖက်က ထူပူကျိန်းစက်နေပြီးမှ ဝေဝါးသောအကြည့်တွေနှင့် ဒက်ဒီအား လှမ်းကြည့်သော မျက်ဝန်းက မီးဝင်းဝင်းတောက်ကဲ၊ စူးရဲပြင်းထန်သော အကြည့်နှစ်စုံက လမ်းခုလတ်မှာပင် ဒိုင်းခနဲတွေ့ပြီးမှ...

“ညည်းဟာ ဆုံးမပဲပြင်လို့မရတော့တဲ့ မိန်းကလေး၊ ရလှ လိုစိတ်များလွန်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ တော်လောက်ပြီ ထိပ်ထား၊ ဒီနေ့ ကစပြီး ငါ့ရင်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တဲ့ညည်းကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက် ပြီ၊ လွတ်ချလိုက်ပြီ၊ ညည်း နေခဲ့တော့”

ကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့ ဒက်ဒီကျောပြင်ကို ထိပ်ထားက ငေးရင်း အဲဒီတုန်းက မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး နှုတ်ဖျားက ရယ်မော ခဲ့တာ အူလှိုက်သည်းလှိုက်။ နာကျင်ရတာများ၍ မကြင်နာတတ်သူ ကို ပတ်ဝန်းကျင်က အမည်ပေးသည်။ ရက်စက်သူတဲ့။ ရက်စက် တတ်ခြင်းအကြောင်းအရင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ မစစ်ဆေးခဲ့ကြ။ ရှိစေတော့။ ထိပ်ထားဟာ အတိတ်နေ့ရက်ကတည်းက နာမည်ဆိုး နှင့် ကျော်စောခဲ့သူ။ ကုမ္ပဏီခွဲဖွင့်ရန် အကြောင်းပြပြီး ဒက်ဒီက သူမိသားစုနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတော့ ရက်စက်သူနောက်မှ ထပ်၍ ဒီဂရီချိတ်တာက

“ဖအေကတောင် ပြစ်ပယ်ခဲ့သူ”

နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း ထားခဲ့ပြီးမှ ဖုန်းဆက်သတင်း မေးဖော်ရသော ဒက်ဒီကို ထိပ်ထား မလွမ်းလိုတော့။ လွတ်ချထား ပြီးမှပဲ ဒက်ဒီရယ်။ တစ်ခုတော့သိအောင် ပြောပြမယ်။ ထိပ်ထားက ကျရာဘဝမှာ ပျော်အောင်နေတတ်တယ်။ အဲဒါ...ယုံ။

□ □ □

BURMESE
CLASSIC
.com

စာနင်း (၁၇)

“ဟေ့...ရွတ်...ရွတ်...ရွတ်။ ဟေ့...ဒီမှာ ဟေ့”

ထိပ်ထား နှုတ်ဖျားမှ ခေါ်ရင်း ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်လူမြင် သာအောင် ခြေဖျားကို အစွမ်းကုန်ထောက်ကာ ခြံစည်းရိုးတိုင်တွေ ကျော်အောင် မျက်နှာကိုလည်း မော့ပြထားရသည်။ ကောင်လေးက သူခေါင်းကို ပတ်ချာလည်အောင် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ထိပ်ထားကို တွေ့သွားဟန်တူသည်။

“ဪ”

မထူးဆန်းသလို မေးဆတ်ပြပေမဲ့ မျက်နှာက ဖွန်ကုပ်ကုပ်။ ထိပ်ထားကသာ ဘောလုံးပုံ ဆံပင်တိုဖောင်းဖောင်းလေးအား လက်နှံသပ်ချရင်း...

“မိတ်ဆက်ချင်လို့”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ပြန်မေးပုံက အကြောင်ကြောင်နှင့်။ အိမ်နေရင်း စွပ်ကျယ်

အနက်။ ဂျင်း(နီ)ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဘတ်စကတ်ဘောလုံးကို ကိုင်ထားသော ကောင်လေးကို ထိပ်ထား ခပ်စူးစူးလေးကြည့်ပြီး

“ဒီနားမှာ နင့်အပြင် ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ပေါ့၊ ရွယ်တူချင်းပဲဥစ္စာ၊ သူငယ်ချင်းလုပ်ကြရအောင်၊ ငါနာမည်က ထိပ်ထား၊ နင့်နာမည်”

“နင်နဲ့ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ဘာ”

ထိပ်ထားမှာ ကိုယ့်စကားမဆုံးခင် ဖြတ်အပြောခံရတာ ရော၊ အငြင်းခံရတာရောကြောင့် အံ့သြသွားရသည်။ ကောင်လေး ကတော့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားသလို ဘတ်စကတ်ဘောလုံးကို မြေပြင် ဆီ ပစ်ချလိုက်၊ ပြန်ဖမ်းယူလိုက် လုပ်နေပြီးမှ...

“ပြောစရာစကား ကုန်ပြီမဟုတ်လား၊ ငါသွားတော့ မယ်”

“နေဦး”

ထိပ်ထားရဲ့ တားမြစ်သံက အလျင်စလို။ သခင်သဘော အရတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာမှ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေလိုတော့၊ ဒီမိန်းကလေးအကြောင်းကို သခင် သိပြီးပြီ။ ဒီအိမ်စပြောင်းလာ ကတည်းက စီခနဲ ဆူသံပူသံကြားရပြီဆို ဒီဖက်ခြံက။ ဖခင်ဖြစ်ဟန် တူသော လူကြီးက အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းတာတောင် သူ့ရှေ့၌ သော မိန်းကလေးက မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်။ မျက်ရည်တစ်စက် မဝဲဘဲ အေးစက်စက် ထုံပေပေနှင့် နေတတ်လွန်းသော မိန်းကလေး။

တစ်ခါကလည်း သခင် ကြည့်နေရင်းအချိန်မှာပင် ကလေးတွန်း လှည်းလေးအား ပုရွက်အုံရှိရာနေရာ၌ ရပ်ထားတာ မြင်ဖူးသည်။ အဲဒီနောက် ထိုခြံကြီးဆီမှ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံတွေ ကြားရပြီး အခုလို တိတ်ဆိတ်သွားတာ အချိန်အားဖြင့် ဘာမှကြာသေးတာမဟုတ်။ ဝတ်လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားကလည်း ဘယ်အခါမှ လုံလုံခြုံခြုံမရှိ။ တီရှပ်ချိုင်းပြတ်လိုဟာမျိုးနှင့် ပေါင်လယ်ခန့်ရှိသော စကတ်တိုကား ကားနှင့်။ ဆံပင်ကတိုတို၊ မျက်နှာကသွယ်၍ နှာတံကျတော့ ထင်းနေအောင် ပေါ်နေပြန်ရာ သူမကို တွေ့လိုက်သည့်အခါတိုင်း ဘယ်တော့မှ အချိုးတပြေရှိမနေခဲ့ပါ။

“အောင်မလေး မိန်းကလေးတဲ့ မမရယ်၊ အံ့ဖွယ်မိန်းက လေးပါ၊ သေဝပ်ပိပြားတာဆိုလို့လည်း ဘာတစ်ခုမှမရှိ၊ တွေ့လိုက် တိုင်း ဟိုအပင်ပေါ် ဒီအပင်ပေါ် ခုန်ကူးပျံနေတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဆိုးလည်းဆိုးသတဲ့၊ ဖအေနဲ့ နောက်ယူထားတဲ့မိန်းမကတောင် သူ့ဒဏ်မခံနိုင်လို့ နိုင်ငံခြားပြောင်းပြေးရတာတဲ့၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်ဖော် မှန်သမျှလည်း သူ့ကြောင့် ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်လွန်းတာနဲ့ အိမ်ဖော်တောင်မမြဲဘူးတဲ့၊ ဟိုတစ်လောက ဓာတ်ဗူးပျံစာမိသွားလို့ ခေါင်းပေါက်သွားတာနဲ့ ပွဲစားကို ဆေးဖိုးတွေဘာတွေပါ လျော်ပေး လိုက်ရတာတဲ့”

ကြားရသမျှ ဒေါ်ဒေါ်သံ ဖောက်သည်ချတာ မေမေ့ကို။ ဒါပေမဲ့ သခင်ကပါ ဘေးမှာရှိနေသူဦး အတိုင်းသားကြားရသည်။ မေမေကတော့ တစ်ဖက်သားအပေါ် အမြဲတမ်း စာနာစွာ တွေးတတ်

သူပီပီ...

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူတော့ ရှိမှာပါ သဲသဲရယ်၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဆိုးတာက ဝမ်းတွင်းပါလိုတော့ ပြောလို့မရဘူးလေ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အနေအထားကလည်း ရှိသေးတာကိုး”

မျှမျှတတ ဖြေသိမ့်ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ သခင်ကျတော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း၊ တစ်လေသံတည်း။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သူက လက်သိပ်သွက်တာ၊ နိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို လက်ထဲရှိတာနဲ့ ကောက်ပေါက်ပစ်တာမျိုး၊ ဟိုတစ်ခါလည်း မြေဆွတဲ့ခက်ရင်းခွကြီးနဲ့ ပေါက်တာ၊ ကံကောင်းလို့ ကောင်မလေးက ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ သိသိလေး လွှတ်သွားတာ၊ သူ့ပုံစံက ဘယ်သူ့ကိုမှ သည်းမခံဘူး၊ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို လုပ်မဲ့ပုံ မေမေရ”

သခင်ဝင်ပြောမှ မေမေက ရင်ဘတ်တွေ ဘာတွေပဲ...

“အဲဒီလောက်အထိတောင်လား သားရယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဝေးဝေးက ရှောင်နော်၊ သူနဲ့ကိုယ်က မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး၊ ပြိုင်ပြီးဖက်ဖြစ်လို့ ကောင်းတဲ့အရွယ်တွေလည်းမဟုတ်ဘူး”

မေမေ မပြောခင်ကတည်းက သခင် အဲဒီကောင်မလေးကို မျက်စိထဲမှာ အံဝင်လှသည်မဟုတ်။ အခုတော့ သူမဘက်က ပြီး မိတ်ဖွဲ့လာပြီ။ သခင်က သူမ မမြင်အောင် မျက်နှာကို ခွဲရင်း ဝေးပါသေးလို့ စိတ်ထဲက တွေးနေတုန်းမှာပဲ...

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့မခင်ချင်ရတာလဲ”

ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ထိမထင်ရိပ်တွေ လွှမ်းတက်လာသည်။ အကြည့်ကအစ မိုက်တိမိုက်ကန်းနှင့်။ မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြုပြင်ထားပေမဲ့ ဒေါသဖြစ်သွားသည့် ရာသီဥတုက အနီရောင်ငွေ့ငွေ့ဖြင့် ထင်ကျန်ရစ်၏။ သခင်ကလည်း ဒါမျိုးဆိုမမူ။ နဂိုကတည်းက အခံရှိပြီးသား အမြင်ကတ်ပုဒ်မသည် အဲဒီကဲ့သို့တစ်ခုရပ်ကြောင့် ပို၍ ဒီဂရီမြင့်သွားပြီး...

“မခင်ချင်တာပဲ အကြောင်းပြချက် ရှိဦးမလား၊ နင့်ပုံလည်း နင်ပြန်ကြည့်ဦး”

ပြောပြီး ဆက်မကြည့်ချင်သလို မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲလုပ်ကာ “မျက်စိနောက်စရာ”

မကြားတကြား ရေရွတ်သည်။ ထိပ်ထားကလည်း အဲဒီစကားကို ကြားဖြစ်အောင် ကြား၏။ ထိပ်ထားကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တိုင်းဟာ ရွံသလို ရှာသလို၊ ဒါမှမဟုတ် မတူမတန်သလိုမျိုးနို့စိတ်က ချုပ်ထိန်းထားလို့မရတော့ဘဲ...

“အဟွန်း...သိပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါက နင့်လက်တွေလေးဘာလေးတတ်တော့ ဘော်ဒီဂတ်လေးဘာလေး ငှားမလားလို့”

“နင်က ဘော်ဒီဂတ်ငှားရအောင် ဒေါ်နယ်ထရပ်(ပ်)ဗိုလို့လား၊ ရာရာစစ”

“ငါလည်း ဒေါ်နယ်ထရပ်(ပ်)လောက်နီးနီး ချမ်းသာတာပဲ”

“သွားစမ်းပါ...ယုံတမ်းတွေ”

ကောင်လေးက ဆံပင်တွေကို ခါထုတ်ကာ ရက်ရက်စက်စက်ပြောပြီးမှ...

“လူလူချင်းပေါင်းတယ်ဆိုတာ လူစိတ်ရှိတဲ့သူတွေနဲ့ပဲ ပေါင်းလို့ရတာ၊ အဲဒါ မှတ်ထား”

“နင်...နင်က”

ထိပ်ထား ဆွေဆွေခနဲသွားသည်။ ကိုယ်က သဘောရိုးနှင့် မိတ်ဖွဲ့သည်။ ဒါကို ပုတ်ချသွားရုံမက လူကိုချီးနှိမ်ပြီး ပြောသွားတာ ထိပ်ထားအတွက် ရစရာတောင်မရှိ။ ဒေါသကြောင့် သွေးက ဆူပွက်လာသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး လောင်မီးချသလို ထူပူနေကာ ဘေးအနီးဝန်းကျင်အား မျက်စိကစားတော့ အုတ်ခဲအကျိုးကအသားထိပ်ထား ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး ကျောခိုင်းသွားသော ကောင်လေးထံ ပစ်ပေါက်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ်...

“ဝေါင်း”

“အမေ့”

သူမမျက်နှာနား ကပ်ပေါ်လာသည့် အမွှေးစုတ်ဖွားကောက်ကြီး။

လူကလန့်ပြီး ဟန်ချက်ပျက်ကာ နောက်ပြန်လဲကျသည်။

“ဝေါင်း...ဝုတ်...ဝုတ်...ဝေါင်း...ဂီး”

အသံမျိုးစုံပေးကာ လူခါးစောင်းလောက်ရှိသည့် အယ်(လ်)ဇေးရှင်းခွေးကြီးသည် ယိုင်နဲ့နဲ့ ခြံစည်းရိုးပေး

လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ ပတပ်ရပ်၍ ထိပ်ထားကို မာန်ဖီနေသည်။ ထိပ်ထားမှာ လဲနေရာမှလည်း ပြန်မထရဲ။ ခွေးကြီးကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ပေမဲ့ လက်ထဲမှာ အုတ်ခဲကျိုးအပိုင်းကို ကိုင်းထားတာကို မလွှတ်သေး။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရှိခနဲ လေချွန်သံနှင့်အတူ...

“ချမ်းရေ...လာ...လာ၊ ဟေ့ကောင် လာ”

ကောင်လေးခေါ်သံ၊ ခွေးကြီးဘေးနားမှာ သခင်မျက်နှာက ထပ်ပေါ်လာပြီး...

“တွေ့လား၊ ငါ့ချမ်းတောင် နင့်ကိုကြည့်မရတာ၊ ငါသာဆို တွေးမနေနဲ့တော့၊ မိတ်ဆက်ချင်တဲ့ နင့်စိတ်ကူးကို ဖျက်လိုက်တော့”

သခင်က ခနဲတုံ့တဲ့ပြောပြီးမှ ခွေးကြီးရဲ့ လည်ဆံမွှေးကို တစ်ချက်သပ်ရင်း...

“သွားမယ် ချမ်း”

ခွေးကြီးက သူ့အမိန့်တော့ နာခံသည်။ လှစ်ခနဲ ခုန်ချပြီး ဆင်းသွားတာနှင့် ခွေးရောလူပါ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွား၏။ ထိပ်ထားကသာ လှိုက်ဖိုနေသောရင်ကို ထိန်းရင်း မြေပြင်မှာ ဒီအတိုင်း ပက်လက်လှဲချသည်။ မျက်စိထဲ တန်းဝင်လာတာက မိုးကောင်းကင်ပြာပြာကြီးထဲ အစုအဖွဲ့လိုက် ပျံသန်းသွားသော ငှက်တစ်အုပ်ကို ငေးကြည့်ရင်းမှ...

ကိုယ့်ကျမှ ဘာကြောင့် သင်းကွဲဖြစ်နေတာလဲ။

□ □ □

အနီး (၂၈)

“အန်တီ”

ခြံအနောက်သို့ ဇောက်ကော လှမ်းမျှော်ကြည့်နေချိန်မှာ ကိုယ့်ထံပါး ဘယ်သူရောက်နေမှန်း ဒေါ်သီဂီ သတိမထားမိဘဲ ခေါ်သံက နီးနီးလေးမှ ကပ်ထွက်လာတာကြောင့် နောက်သို့ ဖျတ်သန် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်”

ဒေါ်သီဂီ နှုတ်ခမ်းတို့နှင့်ဟပြီး အာမေခိုက်ထွက်သွားတာ ဘိုမရပ်ကလေးလို လည်တိုင်ရှည်ရှည်၊ အသားဖွေးဖွေးနှင့် အရံ မြင့်သော မိန်းကလေး။ ပခုံးချိတ်ရုံ ကြိုးတစ်ချောင်းဂါဝန်က ခါးအောက်ပိုင်းမှာ ကားထွက်သွားကာ ဒူးဖုံးတယ်ဆိုရုံ ဘဲလေး ဂါဝန်ပန်းရောင်လေးနှင့်။ ကြည်လင်သော အသားအရေရှိသူ အသားနှင့် အဝတ်အစားရောင်က ဟပ်သည်။ ဆံပင်လုံးတိုတိုလေး အား ဆတ်ခနဲ လှုပ်ခါသွားအောင် ဦးညွှတ်ပြီးပြတဲ့အထိ ဒေါ်သီဂီ

က မှင်တက်မိတုန်း။

“သမီးက”

“ဟိုဘက်ခြံကပါ အန်တီ”

“ဪ”

တုံ့ပြန်ပြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပေမဲ့ ရင်ထဲ မှတ်မှတ်ထင် ထင်ဖြစ်သွားတာက အများပြောသော မိန်းမဆိုးလေးဆိုတာ။ သူမ လေးကတော့ ဒေါ်သီဂီအား ချစ်စဖွယ်လေးရယ်ပြရင်း...

“ထိပ်ထားပါ အန်တီ၊ မာမိဆုံးတာ လေးနှစ်ပြည့်ပြီလေ၊ အဲဒါ ကြာဇံချက် ချက်စားလို့ အန်တီတို့အိမ်ကို လာပို့ပေးတာပါ”

ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကို ထိပ်ထား မြှောက်ကာပြမှ ဒေါ်သီဂီ က တွေ့ရတဲ့အဖြစ်။ ထိပ်ထားရဲ့ ချစ်စဖွယ်အပြုအမူလေးထဲမှာပဲ တွေ့တွေ့ချင်း မျောပါသွားတာမို့ပါ။ နဂိုကတည်းက ဒေါ်သီဂီက သမီးလေးတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး လိုချင်တဲ့သူ။ ရအောင်လည်း အမျိုးမျိုးကြိုးစားသည်။ သို့ပေမဲ့ အဖတ်မတင်ခဲ့။ သားသမီးရတာမှာ ဆိုတာကလည်း ကံပေးမှရတာမျိုးမို့ သားနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေး ဆိုတာမျိုး တွေ့ခဲ့လျှင် သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခင်ရင်းနှီးပြီးသားပင်။ အခုလို ရပ်ရည်ကလည်း ချစ်စဖွယ်၊ ယဉ်ကျေးပျူငှာပုံလေးနှင့် မိန်းကလေးကို မြင်ရသောအခါ သဲသဲတို့သားတို့ရဲ့ သတိပေးစကား တွေက မကြားဖူးမသိဖူးသလို မေ့ပျောက်ကုန်ပြီ။

“ဒီလောက်အများကြီးကို သမီးရယ်”

“မများပါဘူး အန်တီရဲ့၊ ကြာဇံချက်က နှစ်ချိုင့်တည်း

ပါ။ ဟို နံနံပင်တို့ အဆာပလာတို့က တစ်ချို့ငါ့ ငုံးဥနဲ့ ဘဲဥပြုတ် အကွင်းတွေက တစ်ချို့ငါ့ ကြက်သားနဲ့ ငါးဖယ်လုံးက တစ်ချို့ငါ့ သပ်သပ်ခွဲထည့်လာတာပါ။”

“ဪ...အဲဒါမှ ပိုများသွားတာသမီးရဲ့၊ အန်တီအိမ်ကို တကူးတကကြီး”

ဒေါ်သီဂီမျက်နှာမှာ အားနာရိပ်ကြောင့် ကောက်ကြောင်း တချို့ ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ ဒါကို ဖတ်လိုက်မိသော ထိပ်ထားက ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဒေါ်သီဂီလက်ထဲ ချီငဲ့ကို လွှဲပြောင်းထည့်ပေးရင်း

“တကူးတက စားစေချင်လို့ တမင်လာပို့တာပါ အန်တီ ရဲ့၊ အားမနာပါနဲ့၊ စားပါ။ ဒါနဲ့ သခင်ရောဟင်၊ မတွေ့ပါလား”

“ဪ...သားက”

“ငါ...ဒီမှာ”

အသံက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဘေးဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာ တာပါ။ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိတော့ သခင်ရယ်။ မျက်ထောင့်နီနီနီ စိုက်ကြည့်နေတာ ထိပ်ထားထံမှ တစ်လက်မမှ မရွေ့လျားတော့ သည့် ငြိုးသူဖွဲ့အကြည့်မျိုးနှင့်။

“နင်...ငါ့ခွေးကို သတ်လိုက်တယ်၊ မငြင်းနဲ့၊ ဝန်ခံ”

“ဟဲ့...သား”

ဒေါ်သီဂီက ဝင်ဟန်ပေမဲ့ သခင်က နောက်တွန့်သွားမည့် ပုံမရှိ။ သက်ရောက်ခြင်း အမျိုးမျိုးဆောင်သော မျက်ဝန်းနှစ်ရပ်က ဆုံစည်းသွားခဲ့သည်။ သခင်ကလည်း မလွှဲသလို ထိပ်ထား

ကလည်း စူးစိုက်ကြည့်ရင်းက...

“ငါမသတ်ဘူး”

“မလိမ်နဲ့၊ ငါ့ခွေး အဆိပ်မိတယ်၊ အစာထဲ အဆိပ်ထည့် ကျွေးတာ၊ ချမ်းသေနေတာ နှင့်ရဲ့ခြံစည်းရိုးတိုင်နားမှာ”

“ဟား...ဟား ဒုက္ခပဲ၊ နှင့်ခွေးသေတာနဲ့ ခြံစည်းရိုးတိုင် နားမှာဖြစ်တာနဲ့ပဲ ငါသတ်တာ သေချာရောတဲ့လား”

“ဟုတ်သားပဲသားရယ်၊ ထင်ရာလျှောက်မစွပ်စွဲရဘူးလေ၊ ထိပ်ထားက မေမေတို့အိမ်ကို မုန့်လာပို့တာ၊ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ စည့်သည်ကိုကွယ်”

ကြားဝင်၍ မေမေက ဖျန်ဖြေသည်။ မကျေနပ်ခြင်းကြောင့် သခင်က လက်သီးကို တင်းခနဲဆုပ်သည်။ မသိစိတ်မှာ သေချာ နေတာက ဒါ တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ လုပ်ကြံမှု။ ချမ်းဟာ ကိုယ့်မျက်စိ ရှေ့မှာတင် ဝေဒနာ အပြင်းအထန်ခံစားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတာ။ သခင် ခါးထောက်ထားတာကို ဖြုတ်ချ၍ မေမေဘက် မျက်နှာမူ ရပ်သည်။ စောစောက တင်းမာထားသော သားမျက်နှာဟာ ခုတော့ ကြေကွဲခြင်းဖြင့် မှုန်မှိုင်းလို့။

“သားသိတယ် မေမေ၊ ချမ်းက အပြင်ထွက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီခြံဝင်းထဲမှာပဲနေတာ၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်စည်းရိုး ကနေ လှမ်းပြီး အဆိပ်ပစ်ရင် ချမ်းလောင်အိမ်နားထိ ရောက်နိုင် တယ် မေမေရ၊ တခြားလူ အဝင်အထွက်လည်းမရှိတဲ့ ဒီအိမ်မှာ ချမ်းကိုသတ်နိုင်တဲ့သူက သူပဲ၊ သားသိတယ် မေမေ၊ သူ ချမ်း

အပေါ် မကျေနပ်တာ သားသိတယ်၊ သူက အဲဒီလိုအကျင့်ရှိတယ်၊ သူ မကျေနပ်တဲ့သူဆို သူလက်တွဲပြန်တတ်တာ”

“သားရယ်”

ဒေါ်သီဂီက ချက်ချင်းကြီး ငိုချတော့မလိုနှင့် မျက်နှာကြီး တွေ့နီရဲ၊ မျက်ဝန်းတွေ စိုစွတ်လာတဲ့ သားကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ သနားလာရသည်။ ချမ်းကို သားလောက်မချစ်ပေမဲ့ သား ခံစားရတာမြင်တော့လည်း သားဝေဒနာက သူမထံ ကူးစက်သည်။

“သားစိတ်တွေ အပြင်းအထန် ခံစားရလို့နဲ့တူပါတယ်၊ နားလိုက်ဦး သား၊ သွား သမီးလေးကို အန်တီချိုင့်လှယ်ပေးမယ်၊ အထွေးရေ”

ကလေးနှစ်ယောက်ကို လူစုခွဲရင်း ဒေါ်သီဂီ အိမ်တွင်းကို လှမ်းအော်သည်။ ကျောကွယ်သွားသည့်ခဏမှာပင် ထိပ်ထားက လက်ဝိုက်ရပ်ကာ သခင်ထံ စွေစောင်းစောင်းလှမ်းကြည့်ပြီး...

“မဆိုးပါဘူး၊ နင်ခန့်မှန်းတာ တော်သားပဲ”

“ဘာ”

ဒေါ်သကြောင့် အရောင်ရင့်နေသော သခင်မျက်နှာကို အရသာရှိစွာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ...

“နင့်ရွေးကို ငါသတ်တယ်ဆိုတာလေ”

“နင်...နင် ယုတ်မာပါလား၊ နင် ပက်စက်လှချည်လား၊ နင့်မှာ အသည်းနှလုံးမရှိဘူးလား”

စွပ်စွဲချက် ပြင်းပြင်းကို ထိပ်ထားက မေးဖျားပင့်မော့ကာ

ခပ်ပြုံးပြုံးခံယူပြီးမှ

“နင်ပြောမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့်ရဦးမယ်၊ အသည်းနှလုံးရှိမရှိကိုလေ၊ အဟင်း...ဒါပေမဲ့ ငါသတ်တယ်လို့ နင်ပြောကြည့်၊ နင့်စကားကို ဘယ်သူမှယုံမှားမဟုတ်ဘူးသိလား၊ နင်ပဲ အရူးဖြစ်မှာ၊ ငါက ကိုယ့်ကို ငြင်းဆန်တဲ့သူဆိုရင် အဲဒီလိုပဲ၊ ထိုက်တန်တဲ့အပြစ် ပေးပြီးသား”

ပခုံးတွန့်ရယ်ပုံကအစ မြင်ရသူရင်ကို အော်ဂလီဆန်စေသည်။ သခင်က ဒင်းမျက်နှာအား ဖွဲ့အိတ်လိုသဘောထားပြီး စိတ်ကူးထဲမှာ တဒိုင်းဒိုင်းထိုးချပစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ အခံရခက်လွန်းသော ဝေဒနာကြောင့် အသက်ရှူတောင် မမှန်ချင်တော့။ ဒီမိန်းမ ဒီလိုရက်စက်တတ်မှန်း သိသိကြီးနှင့် ရှောင်တိမ်းပါမှ တည့်တည့်ကြီး ရင်ဆိုင်တိုးရတဲ့အဖြစ်။

“ရော...သမီးရေ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်နော်”

သူတို့ပြဿနာကို မသိရှာသော မေမေက ချိုင့်ကို ထိပ်ထားထံ ပြန်ကမ်းပေးရင်း ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောနေတာ ဖောင်ဖောင်ကြ။ ထိပ်ထားကလည်း အပြုံးချိုချိုနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီးမှ သူ့ထံ အပြီးသတ်လှမ်းကြည့်ကာ...

“သွားမယ် သခင်”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါတ် သခင် ဆတ်ဆိုကျောခိုင်းသည်။ မယဉ်ကျေးသော လူရိုင်းလို့ သတ်မှတ်ပါစေ ဒီမိန်းမက ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သင့်မြတ်ပေးလို့မှ မရတာ။

အခန်း (၂၁)

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျောင်းလိုက်မလို့လေ”

“ခေါ်သွားလို့ဟာပါ သားရယ်၊ တစ်ကျောင်းတည်း တစ်လမ်းတည်းကို”

“ကျစ်...ဒုက္ခပဲ”

သံရည်ဆွဲပြီး ညည်းညူကာ မျက်နှာကို စူပုပ်ထားမိသည်။ ဘယ်လိုရေစက်ဆုံနေမှန်းမသိလို့ ပြောရအောင်လည်း ဒါတိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်။ တမင်တကာကို ထိပ်ထား ကြံစည်မှန်းသိသိကြီး။ ကျောင်းသွားကားနီးကြီး အိမ်ဘက်ကူးလာသည်။ မေမေကို ပန်းပင်တွေအကြောင်းပြောကာ သစ်ခွအိုးလေးနှစ်အိုးလောက် ပေးပြီး ကျောင်းသွားကားနီးကျတော့ သခင်ကားပေါ် ရောက်လာ၏။ ဒီမိန်းမဟာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ များလွန်းနေတာ သူနှင့်ပတ်သက်ရန် အတွက်ပဲလား ဝေခွဲမရ အတွေးနှင့် လှမ်းကြည့်မိစဉ်မှာပဲ ထိပ်ထား

ကားရှေ့ခန်းဆီ တံခါးဖွင့်ပြီး စွေခနဲဝင်ထိုင်သည်။ အညှို့နှင့်အဝါ ပြောက်စပ်ထားသည့် ဂါဝန်တိုက ကျားသစ်ကွက်လိုလို ဘာလိုလို။ ရင်စည်းအဖြစ် အနက်ရောင်ခါးပတ်အကြီးကြီး ပတ်ထားပြီး ဆံပင်တိုလုံးလုံးမှာ အဝါရောင်တောက်တောက် ဖဲပြားကြီးကို တပ်ထားတာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး ကြည့်လေရာနေရာတိုင်း အပြူးအပြေ။

“မောင်းလေ...ဘာတွေလာကြည့်နေတာလဲ၊ မိန်းမ ခပ်ချောချောကို မမြင်ဖူးဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“သားရယ်...မင်းကလည်း စကားအပြောအဆိုက ကြမ်း လိုက်တာ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းကို”

ဘေးနားမှာရပ်နေသော မေမေ ဝင်ပါလာတော့ သခင် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေပြစ်ခြင်းဆီ လျော့ချသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“အံ့မယ်...ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ၊ နင် ငါ့ကို ကားပေါ် ခေါ်တင်ရတာ အမြင်မကြည်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသား၊ ငါ့ကားပျက် နေလို့ နင့်ကားလေး လာစီးတာကိုပဲ အဖြစ်က သည်းနေလိုက်တာ၊ ဟွန်း...ငါ့ကားကောင်းနေရင် နင်လာပြန်စီး၊ စိတ်ချ နင့်လို စူပုပ် ပြီး မငြိုငြင်ဘူး၊ နော် အန်တီ၊ ထိပ်ထားပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ် လားဟင်”

ထိပ်ထား ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး သူ့ကိုကျော်ကာ အန်တီကို လှမ်းမေးသည်။ အန်တီက ထိပ်ထားဘက်တော်သားလူပီပီ...

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားရတာပဲ၊ ထမ်းပိုးခေါ်သွားရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ သွားကြ၊ သွားကြ၊ ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်၊ လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်မနေနဲ့ဦးနော်၊ ထိပ်ထားကိုတော့ မှာစရာမလိုပါဘူး၊ သားက အဓိက”

သခင်မျက်နှာကြီး ပိန်လိန်ရှုံ့တွသွားတာများ ရယ်ချင်စရာ။ ထိပ်ထားက ကျေနပ်အားရစွာ အသံတိတ်ပြီးတော့ သခင်ကလည်း အသံတိတ်ဆန္ဒပြတာက ကားကို ဝေါခနဲဆောင့်ထွက်သွားတာမျိုး။ ဒါဟာ ဖြစ်နေကျမို့ ထိပ်ထားအတွက် ထူးပြီးမခံစားတော့။ သခင်ဟာ ထိပ်ထား စတွေ့ချိန်ထဲက အခုထိ ထိပ်ထားကိုဆို ကြည်ဖြူခဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ ထိပ်ထားကလည်း သူမကြည်ဖြူမှန်သိသိကြီးနှင့် ဒီအိမ်ကြီးထဲ ဇွတ်ဝင်ခဲ့တာက ဒီမိသားစုရဲ့ နွေးထွေးသောမေတ္တာဓာတ်ကို ရမလားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါ။

“အန်တီက သခင်ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကတည်းက သမီးလေးမွေးပါစေလို့ ဆန္ဒပြခဲ့တာ၊ သူများတွေလို ဘာဘာညာညာ အားကိုးရမယ်တို့၊ တိုင်ပင်ဖော်ရချင်တာတို့ မရှိပါဘူးသမီးရယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ ကလေးဘဝကတည်းက အလှအပဆင်ပေးရင် ရတယ်လေ၊ ဆံပင်လေး အရှည်ထားပေးမယ်၊ ဂါဝန်ကားကားလေးနဲ့ ဖိနပ်လှလှလေးတွေ ဆင်မယ်ဆိုပြီး အားခဲထားတာ၊ ကိုယ့်သမီးလေးကို လှအောင်ဆင်ပြီး လူအများက လှတယ်လို့ချီးမွမ်းတာကို ကြားချင်တာမျိုးပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် ထည့်မစဉ်းစားမိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားလေးမွေးလာတော့လည်း ချစ်ရတာပဲ၊ ကိုယ့်သားကိုး၊ သားက

လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နီးနီး လိမ္မာတယ်၊ စိတ်သဘောထားနူးညံ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ထိပ်ထားကိုကျတော့”

ထိပ်ထားက စူပုပုပ်လေးပြောတဲ့အခါ အန်တီက ရယ်သည်။ ပြီးမှ ထိပ်ထားဆံပင်လေးတွေကို သပ်ချပေးရင်း

“သားက သိပ်အစွဲအလမ်းကြီးတာ သမီးရဲ့၊ တယူသန်တာမျိုး၊ သူ့စိတ်ထဲ ထင်သွားရင် အဲဒါကြီးကို တစ်လျှောက်လုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားတာမျိုး၊ ချမ်းအစား သူ့အဖေက ခွေးကြီးတစ်ကောင် ထပ်မွေးပေးမယ်ဆိုတုန်းကတောင် သူ့ကို အမြင်ကတ်ပြီး ခွေးက ကြားထဲက အသက်ပေးရတဲ့ ဓားစာခံဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့လေ၊ မမွေးတော့ဘူးတဲ့၊ ပြောပုံကိုက”

အန်တီက သခင်အကြောင်း ပြန်ပြောတာတောင် သခင်အပေါ်ထားသည့် ချစ်စနိုးအရိပ်တွေက မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်နေသည်။ ဒီမိသားစုဟာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးထားသည့် မေတ္တာတရားတွေ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းတွေ၊ စာနာခြင်းတွေက သင်းကြွဖြစ်သော ထိပ်ထားအတွက် အားကျစရာ။ အန်ကယ်ဆိုလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တွေ မထွက်လိုက်နှင့် ပြန်လာတာနှင့် လက်ဆောင်က တစ်ပုံတပင်။

“သီဂီက လက်ကိုင်အိတ်မျိုးစုံ ကိုင်တတ်လို့လေ၊ ဒီမှာ လှတာလေးတွေတာနဲ့ ဝယ်လာတာ”

“ဟယ်...အနီရောင်လေး၊ ဒါပေမဲ့ သီဂီအရွယ်နဲ့ ဒီလို

အရောင်တောက်တောက်ကြီးတွေက ကလက်များနေမလားဟင်
ကို”

“ဘာဖြစ်လဲ မိန်းမရယ်၊ မော်ဒယ်(လ်)စိမ်းမှ မဟုတ်တာ
အနီဆိုပေမဲ့ ရင့်ပြီးမှိုင်းတာပဲကို၊ သီဂီနဲ့လိုက်ပါတယ်၊ အသားဖြူ
တော့ အိတ်ပါပိုပေါ်သွားတာပေါ့၊ ဒီမှာ သားအတွက် သူ့အကြိုက်
ခါးပတ်ခေါင်းကြီးတွေ ပါတဲ့ဟာ၊ သမီးအတွက် အနီတီနဲ့ဆင်တဲ့
အိတ်ပဲ၊ အရောင်တော့ ကွဲတယ်၊ ထိပ်ထားက လူငယ်ဆိုတော့
ခရမ်းဖျော့လေး ရွေးဝယ်လာတာ”

မိသားစုအတွက် တလေးတနက်ထားရုံမက ထိပ်ထား
အတွက်ပါ ဂရုတစိုက် ဝယ်လာပေးတာမျိုး။ ခရီးပြန်လက်ဆောင်
ဆိုတာ ဒီလူတစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ အလေးထား
ဂရုစိုက်ကာ သတိတရဖြစ်စေတာလဲဆိုပြီး တိုင်းတာသော ပစ္စည်း
လို့ ထိပ်ထားက သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိပ်ထားအပေါ်
အလေးထားသော ဒီမိသားစုရဲ့ မေတ္တာတရားကို သူမက တန်ဖိုး
ထားသည်။ သခင်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ပေါ့လေ။ တွေးရင်
နှုတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်းနေသော သခင်ထံ လှည့်ကြည့်မိသည်။
ဖြူဝင်းနုစိုသော မျက်နှာပေါ် အနက်ဖျော့ နေကာမျက်မှန်ကြောင့်
မျက်နှာအထက်ပိုင်းကို မမြင်ရသောအခါ ထူအမ်းသော အနီရင့်
ရောင် နှုတ်ခမ်းတွေက ပိုထင်ရှားလာသည်။ နှစ်ထပ်လက်ရှည်
တီရှပ်အနီနှင့် အနက်စပ်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ လက်တွေ့ဆွဲတင်
ထားသည်။ ဒိုင်ခွက်ကြီးကြီးနာရီတစ်လုံးနှင့် ညာဘက်လက်ကောက်

ဝတ်မှာ ဟင်း(နီ)မိတ် လက်ပတ်က အနက်ရောင်။ ဂျင်း(နီ)အနက်
နှင့် ခွာရူးဖိနပ်က အနီနှင့်အဖြူစပ်ထားတာမို့ သခင်ဟာ ကျောင်းမှာ
မိန်းကလေးတွေ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သခင်
တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။

“သခင်နဲ့ထိပ်ထားက ခွဲလို့မရဘူး”

“သူတို့ကဘာလဲ၊ ကြည်သလို မကြည်သလိုအထာတွေ
နဲ့၊ အေးအေး အိမ်နီးချင်းဆိုတော့ ရှေ့လျှောက် ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်
လာမဲ့အကြောင်းတွေ ရှိသလား ထိပ်ထား”

“အကြောင်းရှိရင် ကြိုကြေညာ၊ ငါတို့ လက်ရှောင်ရ
အောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သခင်က ပန်းပွင့်ဘုရင်ဖြစ်နေတာနော်၊
သူဆွတ်ရင် ညွတ်မဲ့သူချည်းပဲဆို”

“ဟီ...ဟီ၊ ငါက မဆွတ်ခင်ကတည်းက ညွတ်ပစ်မှာ၊
သူရင်ခွင်ထဲ တို့တစ်ဘဝလုံး”

ထိပ်ထားကို စနောက်ကြတာရှိသည်။ အတည်ပြောကြ
သလိုနှင့် ထိပ်ထားသဘောထားကို တီးခေါက်ကြတာရှိသည်။
ထိုအခါမျိုးမှာ ထိပ်ထားက မတုန်လှုပ်သော အပြုံးမျိုးနှင့်...

“ဘာဘာညာညာ ကြော်ငြာတော့ တံဆိပ်ကပ်ထားသလို
ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကြော်ငြာတယ်၊ လူသိများအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်လို့ လုပ်တယ်ထင်တာပဲလေ၊ သိသင့်
သိထိုက်တဲ့ သတင်းမှန်သမျှ အချိန်တန်ရင် အဖြေထွက်မယ်၊ နင်တို့

ရင်မပြီးစောင့်”

ခပ်ကြားကြားလေး ပြောထားခဲ့တာ။ အခုလို ကားတစ်စီး တည်း နှစ်ယောက်တွဲပြီးသာ ကျောင်းထဲဝင်သွားလျှင်တော့...

“အဟွန်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တာကြောင့် သခင် ခပ်တည်တည် နှင့် လှည့်မေးသည်။ မေးကာမှ ပိုဆိုးသည်။ ထိပ်ထားက ခေါင်း မော့ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထပ်ရယ်ပြီး...

“နင်နဲ့တော့ ကျွိုင်းပဲသခင်၊ ငါရယ်တာ တည်တာကအစ လိုက်ဂရုစိုက်နေတော့လည်း အေးလေ နောက်တစ်ခါရယ်ချင်ရင် ငါ နင်ဆီ လျှောက်လွှာတင် အကြောင်းကြားပါ့မယ်၊ ငါ ရယ်ချင်မှ ပြီလို့၊ အဟင်း”

ပြောပုံက ကိုယ်ကပဲ သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် လိုက်တာ ပြီး ဂရုစိုက်နေတဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးနှင့်။ သခင်က ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကားချိုးကျွေ့ဝင်သည်။ စီတန်းရပ်ထားနေသော ကားတွေကြားထဲ ရအောင် ပါ(ခံ)ကင်ထိုးရပ်ရင်း...

“ငါဂရုစိုက်ရမဲ့ စာရင်းထဲမှာ နင်မပါဘူး ထိပ်ထား ဒါပေမဲ့ မေမေမျက်နှာ ရှိနေသေးလို့၊ ရှေ့တင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာ တစ်မျိုးနဲ့ ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေနဲ့ အမျိုးစုံဖြစ်နေတာ နင်က၊ မေမေ မျက်နှာသာ မရှိခဲ့ရင် နင်နဲ့ငါ လေတင်လေအောက်တောင် ထိုင် မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ တကယ်”

“နင်စကားကို အကုန်မပြောနဲ့သခင်၊ အန်တီကြောင့်ပဲ နင်နဲ့ငါ ဒီထက်ပိုတဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေနဲ့ ဘဝကို အတူလျှောက်ရမဲ့သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရင်”

“မဖြစ်ဘူး”

သခင် အံ့ကြိတ်ပြီး သွားကြားထဲက ထွက်လာသော လေသံမျှင်မျှင်လေးနှင့် ပြောသည်။ ထိုအသံက တိုးရှပေမဲ့ ထိရောက် ပါသည်။ ထိုအသံလေးထဲမှာ မုန်းတီးခြင်းတွေ၊ မလိုလားခြင်းနဲ့ ပြိုင်ခြင်းတို့က အချိုးကျ ရောစပ်ထားသလို၊ ထိပ်ထားက ပြောချင် ရာပြောပါစေဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် ခပ်အေးအေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သခင်ကတော့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားသော လေသံမျိုးနှင့်...

“ငါ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး”

“မနက်ဖြန်ကို ဘယ်သူမှမပိုင်ဘူး သခင်၊ အဲဒါကို နင် သတိရရင် တော်ပြီ”

ထိပ်ထားက အနိုင်နှင့်ပိုင်းပြောကာ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း သည်။ ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်မှာ သခင်က ဟူးခနဲလေပူကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ကားပေါ်မှ သူပါဆင်း၏။ မလှမ်း မကမ်းသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော ထိပ်ထားကို ကင်(နံ)တင်းထဲမှ သူငယ်ချင်းတစ်စုက လှမ်းခေါ်သံ၊ နှုတ်ဆက်သံတွေပါ သူထံ ပို့လွှင့်လာပြီးမှ...

“နှစ်ယောက်သား စုံတွဲခုတ်ပြီး ကျောင်းလာကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“စုံတွဲခုတ်ရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ကားရပ်ထားပြီးတာတောင် ချက်ချင်းဆင်းမလာနိုင်ဘူး၊ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်တာလား”

ကျောပိုးအိတ်ကို ပြီးစလွယ် ပခုံးတစ်ဖက်မှာ ချိတ်ရင်း ကားသော့ပိတ်ကာ လျှောက်လာသော သူ့ကိုတွေ့မှ မေးမြန်းသံတွေ က ပို၍ကျယ်လာသည်။ စပ်စုချင်စိတ်သည် မိန်းမရယ်လို့ ဖြစ်လာ ကတည်းက ပူးတွဲပါဗီလေးပင် မသိတော့။ သခင် မိန်းမတွေနှင့် မပတ်သက်ချင်တာ အဲဒါတွေပဲဖြစ်သည်။ တမင်မှုန်ကုတ်ပြီး အနား က ဖြတ်လျှောက်တော့ အချိုးမပြေသည့် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သံက နား၌ စွဲငြိပါလာပြီး...

“ဒီလိုပါပဲ၊ ရှေ့ရေးနောက်ရေး ဆွေးနွေးနေတာ”

ဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်တော့ ခြေလှမ်းတွေပါ ဘန်တို အုပ်ပစ်လိုက်သလို ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရယ်သံခိုးခိုးခပ်ခပ်ကြောင့် နောက်ကို မလှည့်ဖြစ်တော့။ ထိပ်ထားနှုတ်ဖျားမှ ထွက်သမျှစကား တိုင်းဟာ သခင်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ကျကျနန စီမံကိန်းဆွဲခဲ့လေ သလား။ သခင် မတွေးချင်တော့။ ဒင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ အတွေးထဲ တောင် အကုသိုလ်များရသည်။ သေချာတာတစ်ခုက ထိပ်ထားဟာ သခင် မကြည်ဖြူတာမှန်သမျှ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ သူမအကျင့်ဆိုတော့ လည်း သခင်ရင်ထဲမှာ ကာလအလိုက် တန်ဖိုးမြင့်တက်လာတာက သူမအပေါ် မုန်းတီးခြင်းများသာ။

□ □ □

အခန်း (၂၂)

“အဓိကကျတာက သမီးအပေါ် မိသားစုတစ်ခုရဲ့ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာမျိုး ပေးနိုင်မဲ့လူကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်တာပါ။ ဒီကလေးက ဆိုးတယ်လို့ ကျော်စောခဲ့ပေမယ့် ကလေးဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ တရားခံထဲမှာ ကျွန်တော်လည်းပါပါတယ်၊ ထိပ်ထားရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် မကြင်နာခဲ့လို့ သူ့အမေ ဆုံးရတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးက ဝင်သွားတော့ ဒီကလေးက ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်မပြေတာချည်း ရွေးလုပ်သလို ဖြစ်သွားတာမျိုးပါ။ သူဟာနဲ့သူ သဟဇာတဖြစ်နေ ပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့တော့ မကိုက်ညီတော့ဘူး ဖြစ်သွားတာမျိုးပါ”

သန့်ပြန့်ရည်မွန်သော လူကြီးက ‘ကျွန်တော် ထိပ်ထားရဲ့ အဖေပါ’လို့ မိတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာခဲ့တာပါ။ လှပစွင့်ကားသော ပန်းခိုင်ကြီးတွေ ထည့်ထားသော တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကြီးက လူတစ်ရပ်အမြင့်စာလောက်ရှိသည်။ ဒါကို လက်ဆောင်အဖြစ် လက်ခံပေးပါဆိုပြီး ပေးတာ ပန်းအိုးကြီးနှစ်လုံးတောင်။ ဦးဝဏ္ဏ

ခင်လည်း ရှိသည့်အချိန် ရောက်လာတာမို့ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး အကြောင်းတွေ ဖလှယ်ကြ၊ ဝါသနာပါရာ ဂျေ(မ်)ရိုက်နည်း အားကစားအကြောင်းတွေ ပြောကြဆိုကြရင်း ဦးအောင်ကောင်း မြန်မာပြည်ကိုရောက်သည့် အခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ မိတ်ဆွေရင်းချာ ကြီးလို ဖြစ်သွားတာ တရင်းတနှီးကြီး။ အခု ဦးအောင်ကောင်း ပြန်မည်ဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည့်အထဲ မိသားစုအရေးတွေ၊ သားရေးသမီးရေးတွေက ပါလာပြီဖြစ်သည်။

“ဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ ဒီစကားမျိုးဆိုတာ သားရှင်တွေ ဘက်က စပြီး ကြောင်းလမ်းရတာမျိုးဆိုပေမယ့် အစဉ်အလာကို ကျွန်တော်ကပဲ ချိုးဖျက်ပါရစေ၊ ဟိုမှာ စီးပွားရေးအခြေကျနေပြီ၊ ပြီးတော့ လူမမယ်သားနဲ့ ငယ်ထွေးကို အကြာကြီးခွဲထားခဲ့ဖူးကလည်း စိတ်မချလေတော့ နောက်ပိုင်း တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်ဖို့က သိပ်မလွယ်တော့ဘူးလေ၊ အဲဒီအတွက်”

အပြောရခက်နေသော ဦးအောင်ကောင်းကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်သီဂီတို့လင်မယားချင်းက မျက်လုံးဒိုင်းခနဲဆိုသည်။ ရည်ရွယ် ဖုန်းကို သိသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာလည်း သိ၏။ ဒီပြောမှာ ဦးဝဏ္ဏ ခင်က ရုပ်သေးရုပ်။ သားရေးသမီးရေးကိစ္စမှာ မိခင်များကသာ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားတတ်တာမျိုးမဟုတ်လား။ အကြည့်ချင်းဆိုကာမှ ဒေါ်သီဂီခင်က ခင်ပွန်းသည်အား ခေါင်းမသိမသာညီတိပြရင်း...

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ဦးအောင်ကောင်း၊ ကျွန်မတို့ က မိသားစုလိုဖြစ်နေပြီပဲ၊ အားနာစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

“ဟို... ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ဒေါ်သီဂီတို့ရဲ့သားကို”

“နေရာချထားပေးချင်တာ၊ ဒီသဘောမဟုတ်လား”

ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အပြောရခက်မည်ဆိုတာ ဒေါ်သီဂီသိသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အနေများပါစေ မြန်မာလူမျိုးရဲ့ အရက်အကြောက်ကြီးသောစိတ်ဓာတ်က ဖျောက်ဖျက်လို့မှ မရတာ။ ဦးအောင်ကောင်းကတော့ မျက်နှာနီနီ ကြီးနှင့် ရယ်ရင်း...

“ဒေါ်သီဂီဝင်ပြောလို့သာပေါ့၊ နို့မို့ ကျွန်တော် ဘယ်လို စကားဆက်ရမှန်းမသိလို့၊ သမီးရှင်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် သမီးကလည်း မလိမ္မာတဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ဆိုတော့”

“ကျွန်မလည်း ထိပ်ထားလေးကို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ မျိုးရိုးရော စာရိတ္တပါ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမလို တဲ့ကလေးမို့ ဦးအောင်ကောင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ပါပဲ”

ဒေါ်သီဂီက သဘောတူခဲ့တာ ထိပ်ထားကို သံယောဇဉ် ရှိရင်းစွဲနဲ့မို့ပါ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးထဲ ဝင်လာခဲ့သူက တခြားသူစိမ်း ထက်စာလျှင် ထိပ်ထားသာ မျက်စိထဲ အသင့်တော်ဆုံးလူလို့ ထင်သည်။ သားအဖေကတော့ ပြောရာသား။

“သားသဘောကို မေးသင့်တယ် သီဂီ၊ တက္ကသိုလ် တောင် ရောက်နေပြီပဲ၊ မင်းသားမှာ ချစ်သူလေးဘာလေး”

“ဟင့်အင်း...မရှိပါဘူး ကိုရဲ့၊ ထိပ်ထားမှာ အပြစ်ပြော

စရာဆိုလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတိုက်အခံဖြစ်တာလေးပဲရှိတာ၊ သံယောဇဉ်ရှိပြီးသား၊ သီဂီသဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးက ခေတ်ဟောင်းမိန်းကလေးမျိုးလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ အဆင်းက အချင်းရော ပြောစရာမရှိဘူး၊ အဲ...သားနဲ့မတည့်တာလေးပဲ”

“အေး...အဲဒါကပဲ အရေးကြီးတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါက ညှိယူလို့ရပါတယ် ကိုရယ်၊ သားကလည်း တယူသန်သန်နဲ့၊ မိဘက သင့်တော်လို့ ဒါချမှတ်ရင် လိုက်နာရမှာ သားသမီးတာဝန်ပဲ၊ သီဂီက မတရားလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို သားလည်း သဘောပေါက်မှာပါ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အကွက်ချခဲ့တဲ့ ဒေါ်သီဂီ သားကိုဖွင့်ပြောပြီးချိန်မှာတော့ အခက်တွေ့ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိဘကပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တဲ့ သခင်က ဒီကိစ္စမှာတော့ ခေါင်းခါငြင်းဆန်တာ ခါးခါးသီးသီး။

“မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ သူနဲ့သားက ဘယ်တုန်းကမှ အေးကပ်ခဲ့တာမရှိဘူး၊ ရှေ့လျှောက် သင့်မြတ်ကြဖို့ဆိုတာကလဲ”

“ဒီလိုတော့ စကားကို အပြတ်ကြီးမပြောနဲ့သားရယ်၊ မေမေမျက်စိထဲမှာတော့ သားအတွက် ထိပ်ထားက အသင့်တော်ဆုံးပဲ သား”

“သားကတော့ ဘဝတစ်ခုကို သူနဲ့အတူ ဖြတ်သန်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ”

“ဒါဆို သားမှာ ရွေးချယ်ထားတဲ့ချစ်သူတွေဘာတွေများရှိနေပြီလား၊ အဲဒါကြောင့် ငြင်းတာလား”

စကားဝိုင်းထဲ ဖေဖေပါ ဝင်ပါလာတော့ သခင်အတွက် ဒီအရေးတော်ပုံက ပေါ့သေးသေးမဟုတ်တော့။ သခင်က စကားလုံးတွေကို ပြေပြစ်အောင် ရွေးနေပေမဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ အလိုမကျခြင်းတွေနှင့် မညီမညွတ်ဖြစ်နေသည်။ ဒီနေရာမှာ မိဘသာမဟုတ်ခဲ့လျှင် သူ့ဘက်က ပြောစရာစကားက ရင်ဘတ်နှင့်အပြည့်။ သခင်က တွေးဆနေဟန်ရှိသော ဖေဖေကို ခေါင်းခါပြရင်း...

“ချစ်သူတွေဘာတွေတော့ မရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာကို ခံစားလို့မရပါဘူးဆိုနေမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အပြောခံနေရတာဆိုတော့”

“ဒါဆို...သားက ထိပ်ထားကို ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“အပြစ်ရှိလို့ ငြင်းတာမဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူမှာ ဒါအပြစ်ပါလို့ လက်ထောက်ပြစရာရှိနေလည်း ခပ်ကောင်းကောင်း၊ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြင်ခိုင်းပါတယ်၊ အခုဟာက”

“အခုက ဘာဖြစ်လဲသား”

မျက်ခုံးတို့ကို ထိစပ်လုနီးပါး ကျုံ့ထားသည့် သားမျက်နှာ မှုန်မှုန်ကို ဒေါ်သီဂီက ကြည့်ရင်းမေးသည်။ သခင် အဖြေရခက်နေသလို နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ထက်အောက်စိပ်တံကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ကို ပွတ်ရင်း...

“သူ့ကိုကြည့်သမျှ သူလုပ်သမျှက သားအတွက် အပြစ်ဖြစ်နေတာ မေမေ”

“ဪ...သားရယ်၊ စာဆိုတောင် ရှိသေးတယ်၊ ချစ်သောမျက်စိကြည့်တော့ ချစ်စရာ၊ မုန်းသောမျက်စိကြည့်တော့ မုန်းစရာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သား၊ အခု သားဘက်က အကြောင်းပြ ချက်လည်း မယ်မယ်ရရရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေ မျက်စိထဲ မှာလည်း သားနဲ့ထိပ်ထားက သင့်တော်ပြီးသား၊ ဒီတော့ သား မငြင်းနဲ့တော့၊ ဖေဖေတို့လည်း လူကြီးချင်း ပြောဆိုပြီးကုန်ပြီ”

ဦးဝဏ္ဏခင်က စကားပိုင်းကို အဆုံးသတ်ပစ်တာဖြစ်သည်။ ဒီလိုမှ အဆုံးမသတ်လျှင် လိုရင်းမရောက်တော့။ ချစ်တာ၊ မေတ္တာ တွေ စာဖွဲ့ကာ ရူးရူးမိုက်မိုက်နှင့် မှားတတ်တာ ဒီအရွယ်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တွေတုန်းကရော လူကြီးချင်းအဆင်ပြေ၍ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ ဘဝမှာ ဘာအဖုအထစ်မှ မရှိခဲ့။ သားလည်း နောင် ဒီလိုဖြစ်သွားမှာပါလို့ တွေးရင်း စကားပိုင်းက ထွက်လာ တော့ အခန်းထောင့်မှာ ကွယ်ကာရပ်နေသော ထိပ်ထားကို ဘွားခနဲ တွေ့သည်။

“သမီး အထဲဝင်လေ”

ထိပ်ထား ခေါင်းယမ်းပြရင်း ဇက်ကလေးပုကာ...

“ဒီအချိန် သမီးကိုတွေ့သွားရင် သူ့မကျေနပ်ချက်တွေက ထိပ်ထားအပေါ် ဝဲပုံကျလာမှာ အန်ကယ်ရ၊ ဘာတဲ့လဲဟင်၊ သခင် က ထိပ်ထားတို့ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ပြီတဲ့လား”

မိန်းကလေးဘက်က မျှော်လင့်နေသလောက် ကိုယ့်သား က ပုတ်ထုတ်နေတာကို တွေးမိတော့ ဦးဝဏ္ဏခင်က ထိပ်ထားကို

မျက်နှာပူသွားရသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပေမဲ့ တွေ့မြင်ရတာ ကြာတော့ တွယ်မိတဲ့သံယောဇဉ်က မနည်းနိုင်။ မိန်းမ မဆန်တာ၊ အိမ်မှုကိစ္စ မနိုင်နင်းတာတစ်ခုလောက်ပဲ သခင် အပြစ်ရှာလို့ရမည်။ ဒါလည်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်တော့မဟုတ်။ လက်ထပ်ပေးပြီး မိဘ မျက်စိအောက်မှာပဲ ထားလို့ရသည်။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်း ပေးလို့ရသည်။ ဦးဝဏ္ဏခင်က ထိပ်ထားကို သနားလှစွာနှင့် ဘက်လိုက်စွာ တွေးပေးရင်းက...

“အဆင်ပြေမှာပါ သမီး၊ သခင်က မိဘစကားကိုလည်း နားထောင်တယ်၊ ပြီးတော့ သမီးကို သူ မငြင်းပါဘူး”

“ဟုတ်...ကျေးဇူးပါ အန်ကယ်”

ဦးဝဏ္ဏခင်က ထိပ်ထားကို ပြုံးကာ ခေါင်းတစ်ချက်ပုတ် ပြီး အနားမှ ထွက်သွားသည်။ အတွင်းခန်းဆီ ခေါင်းပြုပြီး လှမ်းကြည့်တော့ အန်တီနှင့် မာနမင်းသားကတော့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးဆဲ။ အပြီးသတ်မှာ မာနမင်းသားက ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက် ကျသွားကာ အန်တီကတော့ ချောမောပြောနေဟန်တူသည်။ ဆံပင် လေးသပ်လိုက်၊ ပခုံးလေးပုတ်လိုက်နှင့် ထိပ်ထားက မြင်ရသော မြင်ကွင်းကို သဘောကျစွာ နံရံဆီ ကျောခိုပြီး အသံတိတ်ရယ်မိ သည်။ ထိုရယ်မောခြင်းထဲမှာ သခင်အား ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာ ထက် သခင်ရှုံးသွားပြီဆိုတဲ့အသိက ထိပ်ထားကို စိတ်ချမ်းသာစေ တာလို့ပြောရင် မယုံမရှိနဲ့။ အဲဒါ အတည်။

□ □ □

အာနိ (၂၃)

“ကိုကြီး”

“အင်း”

သခင် နှုတ်ခမ်းစေပြီး ထူးပေမဲ့ အကြည့်က မုသားထဲ
ရောက်မလာ။ ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် လက်(ပ်)တော့၌သာ အာနိ
ကို စုစည်းပြီး ပို့လွှတ်ထားသည်။ ဒီည တွေ့ဆုံကျင်းပမည့် ဒင်္ဂါ
မှာ သူက နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံရှင်တွေနှင့် တွေ့ဆုံကြမည်။ သခင်
ပိုင် ကမ်းခြေမြေနေရာ၌ ဟိုတယ်တစ်လုံးဆောက်မည့်အရေးအတွက်
ဆွေးနွေးကြမည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုရဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို မှန်းဆတွက်
ချက်မည်။ ကိုယ်က မြေနေရာပေးပြီး သူတို့ထံမှ ဟိုတယ်တစ်ခု
တည်ထောင်ခြင်းရဲ့ နည်းပညာပိုင်း၊ ဝန်ဆောင်မှုအပိုင်းတွေကို
မေးမြန်းရမှာမို့ စည်ကြီးပေးထားသော သတင်းအချက်အလက်တွေကို
ထပ်တလဲလဲဖတ်ကာ သိချင်တာတွေ မေးခွန်းထုတ်ရန် စဉ်းစားထား
သည်။ တစ်ဖက်က မေးလျှင်လည်း ဖြေဆိုရန် အဖြေကို အသင့်ဖြင့်

နေမဝင်အချစ်

၁၇၃

ထား၏။ ဘယ်အလုပ်မဆို စနစ်တကျပြင်ဆင်ပြီး နည်းလမ်းတကျ
ပြောဆိုခြင်းသည်သာ ကိုယ့်ရဲ့ ပါဆယ်နယ်ပိုင်းကို မြှင့်တင်ရာရောက်
သည်ဟု သခင် ခံယူထားသည်လေ။

“ကိုကြီး”

ထိပ်ထား ထပ်ခေါ်သည်။

“အင်း...ပြော”

“ကျွန်တော်တို့နောက်ကို ကားကြီးတစ်စင်း လိုက်နေတယ်
လို့ ထင်ရလို့”

“ကားလမ်းပဲ မုသားရာ၊ ဘယ်ကားမဆို မင်းကားနောက်
က ပါလာတာ၊ အထူးအဆန်းလား၊ မင်းလည်း သူများကားနောက်
ကပဲဥစ္စာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး၊ စိတ်ထဲမှာ သမရိုးကျဆိုပြီး ထားလို့
မရဘူး၊ စိတ်ထဲထင်နေတယ်၊ ကိုကြီးမယုံရင်ကြည့်”

မုသား ပြောရင်း ကားအရှိန်ကို မြှင့်ပေးလိုက်သည်။
အင်ဂျင်အားကောင်းလှသော ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင် မာစီဒီးက
စက်သံညက်ညက်နှင့် လေထုကိုခွင်းပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။
ထိုအခါ နောက်မှ ကားကလည်း ချက်ချင်းဦးမော့၍ အရှိန်တင်
လိုက်တာက မုသားတို့ကားနားသို့ မှီလုမှီခင်။ သခင် နောက်မှန်ကို
လည်ပင်းလိမ်၍ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘယ်ကတည်းက ပါလာတာလဲ”

“အိမ်ကစထွက်ကတည်းက ကိုကြီး”

သခင် သူကားနောက်က အတင်းမောင်းပါလာသည့် ဆပ်(ဖ်)အမျိုးအစား ကားအမည်းမြင့်မြင့်ကြီးကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်သည်။ ဒီကားမျိုးပင်။ မှန်တွေ အလုပ်တိတိထားပြီး ကားမောင်းသူကိုသာ ဝေဝါးဝါးမြင်ရသော ဆပ်(ဖ်)ကြီးကြောင့် ဟိုးအရင် တစ်နှစ်တုန်းက သူကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။ သခင်မောင်သောအရှိန်က မပြင်းလို့သာ သူ ခံသာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးကို ဝင်တိုက်၍ ကားက ယမ်းခါပြီး လမ်းဘေးထိုးဆင်းသွားတာကြောင့် ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မရပေမဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အညှိုးအမည်း စွဲသည်အထိ အောင့်တက်သွားပြီး နဖူးလည်း ကွဲနေသည်။ သခင်မှာ ဒီလိုအသက်အန္တရာယ်ရှိလောက်အောင် လုပ်ကြံသူမရှိ။ ဒီလို အငြိုးဖွဲ့ပြီး လုပ်သောသူကလည်း စာရင်းစစ်ကြည့်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ သခင် ပြောင်ဖွင့်မေးသည်။

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ ထိပ်ထား”

မေးသူက မေးခဲ့သလို အဖြေပေးသည့် သူမကလည်း ရဲသည်။

“ရန်သူပါလို့ ကြေညာထားတာပဲ၊ ဘာလဲ ငါက မတိုက်ခိုက်ပဲ မဟာမိတ်ဖွဲ့နေရမှာလား၊ ငါလုပ်သမျှ ဝန်ခံတယ်၊ ကြိုက်တဲ့နေရာ ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ရှင်း၊ ရတယ်၊ ငါကတော့ နင် ဒုက္ခရောက်မယ်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပြီ၊ အဟွန်တစ်ယောက်တည်းနေတာ ကြာတော့လည်း အပျင်းပြေကစားနည်းလေးဘာလေး ရှာရတာပေါ့ဟာ၊ မဆိုးပါဘူး၊ လက်တုံ့ပြန်တာပဲ”

ဖြစ်ဖြစ် လွတ်အောင်ပြေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်ရာရွေး၊ ဒေချာတာက ငါ နင့်နောက်မှာရှိမှာ”

ထိပ်ထား အပျင်းပြေစေဖို့ သခင်က အားအားနေပဲ ဒုက္ခတွေ တသိကြီးတွေပေးရဦးမည်။ မေတ္တာထားချင်စရာမကောင်းသော ဒီမိန်းမက အခုလည်း သူ့ကို ဒုက္ခပေးရန် အကွက်ရွှေ့လိုက်ပြန်ပြန်တူသည်။ သခင်က ကြားကားတစ်စီးကို ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားနေသော ကားမည်းကြီးကိုကြည့်ရင်း...

“လွတ်အောင်မောင်း မုသား၊ ရှေ့မှာ လမ်းချိုးတစ်ခုရှိတယ်၊ ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး မျက်ခြေပြတ်”

“ကိုကြီး ဒင်နာချိန်က နီးနေပြီ”

မုသားစကားကြောင့် သူတွေဝေသွားသည်။ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ပထမဆုံး ဆက်ဆံရေးသည် သူ့ဘက်မှ လွဲချော်ရန်မဖြစ်သည့် အခြေအနေ။

“ပြီးတော့ ကားက တစ်စီးတည်း လိုက်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်စီး ကိုကြီး”

“ဘာ”

ကိုကြီးက နားရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် မုသားကို လှမ်းကြည့်သည်။ မုသား နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကိုကြီးကိုရော၊ ကားအမည်းကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ ဟိုတစ်စီးက လမ်းခွဲထွက်သွားတာ မကြာသေးဘူး၊ တစ်နေရာက တွန်တော်တို့ကို စောင့်နေမှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကားကို လမ်းဘေးဆွဲချလိုက် မုသား၊ ချဲ့လင်း(နံ)လုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲဒါမှ စိတ်ရှင်းမှာ”

သခင် အံကြိတ်ရင်းပြောတော့ မုသားက ခေါင်းခါသည်။

“မိုက်ရူးရဲဆန်လို့မရဘူး ကိုကြီး၊ သူတို့ဘက်မှာ ကိုယ့် ခန့်မှန်းလို့မရတဲ့ အရေအတွက်တွေ ရှိနိုင်တယ်၊ ဒီဘက်မှာ ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း၊ သူတို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်လည်းမသိဘဲနဲ့ ကိုကြီးကို ကျွန်တော် အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး”

မုသား တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောခြင်းပါ။ အနေကြာလာတာနှင့်အမျှ သံယောဇဉ်ဆိုတာ သစ်မြစ်တစ်ခုလို ကုပ်တွယ်စွဲမြဲလာတာမျိုး၊ စိတ်သဘောထားကောင်းပြီး လူအများက ဝိုင်းဝန်းမှီခိုနေရသော သူ့အား မုသား ကယ်တင်ခြင်းသည် လူအများကို ကူညီရာရောက်မည်။ ပြီးတော့ သခင်ကို ဘေးမသိရန်မခစေချင်သော မုသားရဲ့စေတနာကြောင့်ဆိုလျှင်။ လမ်းမီးတွေက အသီးသီးလင်းလာပြီ။ ညက အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံလာ၏။ ရှေ့လမ်းချိုးပြီးလျှင် သခင်ဒင်နာပွဲ ကျင်းပမည့် ဟိုတယ်ဆီရောက်ပြီ။ နောက်ကားနှင့် မုသားတို့ကားကြားမှာ ဘာကားမှမရှိတော့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကားက ထိကပ်မလာဘဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လိုက်တုန်း။

“အဲဒီလမ်းချိုးကနေ ကွေ့ပြီး ပြန်ပတ်သွားရင် ငါတို့ ဟိုတယ်ကိုရောက်တယ် မုသား၊ အချိန်တော့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားမယ်၊ ငါ ဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ စည်ကြီးတို့ဆီ လှမ်းဆက်လိုက်မယ်”

“မဆက်နဲ့ကိုကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သခင်က နားမလည်နိုင်လွန်း၍ မေးခြင်းပါ။ ဒီအရှိန်နှုန်းနှင့် နောက်ကားကသာ ဝင်အောင်းရင် ပထမဖြစ်သော ဒဏ်ရာထက် နှစ်ဆပိုကြီးသွားမှာ အသေအချာ။ ကြောက်စိတ်မရှိပေမဲ့ အတွေ့အကြုံကင်းသော မုသားကို သူစိုးရိမ်ပါသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် တခြားတစ်ယောက် ထပ်ပြီးစတေးသွားလျှင် သူဖြေသိမ့်နိုင်မည်မထင်။ ချမ်းတုန်းကလိုအဖြစ်မျိုး ထပ်မကြုံချင်တော့တာအမှန်။ မုသားက ဒီလိုမတွေးဘဲ ရှေ့ကိုပဲ သည်းသည်းမည်းမည်း ကြည့်ကာ...

“ဒီလမ်းက တစ်လမ်းမောင်း ကိုကြီး၊ နောက်ကားက ကျော်လည်းမတက်ဘဲ ခြောက်ရုံမောင်းနေတာကို ကျွန်တော် လမ်းချိုးထဲ ဆင်းချလိုက်ရင် နောက်တစ်စီးကစောင့်နေတာနဲ့ တိုးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မြဲမြဲကိုင်ထား၊ ကျွန်တော် လမ်းချိုးကိုဖြတ်ပြီ”

မုသား ဂီယာချိန်း၍ လီဗာနင်းကာ ဝေါခနဲ ဖြတ်ပြေးသည်။ ထိုအခိုက် လမ်းချိုးထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်လာသည့် ကားအမည်းကြီးက သူတို့ မာစီးဒီးဆီ ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်သည်။ မုသားက လွတ်ရုံလေး လမ်းဘေးကို ဆွဲချပြီးမှ အရှိန်မသတ်ဘဲ လမ်းမပေါ်မောင်းတက်၏။ လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်သလို ဖြစ်သွားသည့် ကားကြီးနှင့် နောက်မှပါလာသော ကားအမည်းက အရှိန်မထိန်းနိုင်

ဘဲ ဝင်အောင်းပစ်လိုက်သောအခါ...

“ဂျိမ်း”

အသံကျယ်ကြီး ဟိန်းထွက်လာ၏။

“အဲဒါ...ထိပ်ထားအကြံပဲ မုသား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတော်တယ်၊ လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်တယ်”

ကိုကြီးက နောက်ခန်းကနေ အပြုံးမပျက် ချီးကျူးပေမဲ့ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသော မုသားကတော့ ရင်တုန်မပြယ်နိုင်သေး။ ကြီးဖူး၍ ကျော်ဖြတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သခင်ကြောင့် အရဲစွန့်ခဲ့ရတာဆိုလျှင် မုသားက စူဠသုဘဒ္ဒါလား၊ မုသားက အသုံးချခံ မုဆိုးလား။ ဒီဖြစ်ရပ်မှာ အပြစ်သားက ဘယ်သူလဲ။

□ □ □

အခန်း (၂၇)

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို ငါက အဲဒီလောက် ထင်မထားဘူး ပြောရင်တော့ မင်းစိတ်မဆိုးနဲ့ မုသား၊ မင်းပုံစံက ဖြူဖြူညက်ညက်နဲ့ဆိုတော့ ငါက စတွေ့ခါစကတောင် အခြောက်လို့ထင်နေတာ”

“ငါလည်း အတူတူပဲကွ၊ ဒီနေရာမှာ အသက်သာကြီးတယ် လူကဲခတ်မတော်ဘူး၊ ငါတို့ မုသားက အကောင်ငယ်ပြီး အဆိပ်ပြင်းတဲ့သဘော”

ဦးဉာဏ်ရော၊ ကိုစည်သူကပါ ဝင်ပြောသည်။ နောက်ကျပြီးအထင်နှင့် တက်သုတ်ရိုက်အရှိန်တင်ပြီး မောင်းတာက ဟိုတယ်ရောက်တော့ အချိန်အတိအကျပင်။ သခင်က ဝင်ပေါက်မှာ လာကြိုနေသော ကိုစည်သူနှင့် ဦးဉာဏ်အား ဖြစ်ကြောင်းအကုန်အစင် ပြောပြတာကစ၍ ထိုသို့ အချိုးမွမ်းခံရတာဖြစ်သည်။ သခင်ကတော့ ဖိတ်ကြားသမျှ လုပ်ငန်းရှင်နှင့် ရှယ်ယာဝင်တိုင်းအား ခပ်ပြီးပြီး

နှုတ်ဆက်ရင်း နေ့ခိုင်းတာက သူ့အပါးမှာပဲ။ ဝိုင်းဝန်းအကဲခတ်ကြ သည့် မျက်လုံးများအောက် အနေကျပ်ရသည့်အထဲ သခင်က မိတ်ဆက်ပေးတော့...

“ဒါ...ကျွန်တော့်ညီ”

ပန်းဖက်လိုက်ပြီးပြောတော့ အနုမပြယ်သောရင်က ပိုတုန် လာတာများ ရင်လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ်သည့်နှယ်။

“မိန်းမချော ချောတယ်”

“ညီပေမဲ့ ရုပ်ချင်းမဆင်ဘူးနော်၊ အစ်ကိုက ယောက်ျား ပီပီသသ ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ၊ ညီကကျတော့”

စကားမဆက်ဘဲ သူတို့ဟာသူတို့ ရယ်ကြတာလည်း ရှိသည်။ သခင်အပါးမှာနေပြီး ဖိုင်တွဲတွေ ထိုးပေးရ၊ လာသမျှဖုန်း ထူးပေးရသည့်အပြင် ရေပူရေချမ်းပါ ကမ်းပေးနေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်က ဘာလဲ။ ဒီကြားထဲ နိုင်ငံခြားသားက မုသားကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“သိပ်လှတာပဲ၊ ဟိုတယ်ဆောက်ပြီးရင် သူ့ကို မော်ဒယ် အဖြစ် ကြော်ငြာဘုတ်တင်ရမယ်၊ ပါးမို့လေးတွေရော၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ပါ ရဲနေတာက တကယ့်မိန်းကလေးအတိုင်း”

အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်ပြောတော့ တစ်ဝိုင်းလုံး ရှိရှိသမျှ လူတွေ ပွဲကျသွားရသည်။ ရွှေမြင်တော့ စူးရောက်ပါပေ။ မိန်းကလေးကို မိန်းကလေးနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတာဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ ရွံ့အော်မိတာ အခါခါ။ တစ်ဝိုင်းလုံး လုပ်ငန်းကိစ္စပြောဆိုပြီး စားကြသောက်ကြ

ပြီဆိုမှ မုသားက...

“ကိုကြီး...ကျွန်တော် တျိုင်းလက်ခဏသွားမလို့”

ခွင့်တောင်းထွက်တာတောင် အမှာတော်က ပါးလိုက်သေး

တာ။

“မြန်မြန်ပြန်လာ”

ပြီးပြီးရော ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဝိုင်းအပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးတည်သော ခြေလှမ်းတွေက ဟိုတယ်ဘေးပေါက်မှ မြက်ခင်း စိမ်းဆီ။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်သောအခါ လတ် ဆတ်သည့် ညလေအေးက လူကို လန်းဆန်းသွားစေသည်။ ဟိုရှေ့ နားမှာ ထီးကျားရောင်စုံ ဝန်းရံထားသည့် ရေကူးကန်။ မုသား ရေကူးကန်ဆီ သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ နောက်ဆီ လှည့်ကြည့် သည်။ မီးပန်းဆွဲကြီးရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် မှန်ချပ်ကို ထွင်းဖောက် ပြီး သခင်တို့အား တွေ့ရ၏။ ပြန်ရန်အချိန်ကျလို့ မုသားကို ရှာမတွေ့ လျှင် သခင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ မုသား မလိုလားပါ။ ရောင်စုံထီးအောက်၌ ခင်းထားသော ခုံအဖြူလေးတွင် တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ရေပြင်က ပြာလဲ့လဲ့မှာ ကိုယ့်ရုပ်သွင်က ထင်ဟပ် လာ၏။ သေချာသည်။ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် မိန်းကလေးလို့ မသိသာနိုင်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲထားပြီးသား။ ဒီလိုတွေးတော့ လည်း လူက စိတ်သက်သာရာရသွားပြန်၏။ သို့ပေမဲ့ နှုတ်ခမ်း၊ ပါးနားတွေရဲတာ၊ လက်ချောင်းတွေ ပြည့်ဖြိုးသွယ်တန်းတာကျတော့ ပြုပြင်၍မရစေကောင်းသော အရာတွေ။ အိပ်မက်က သူမ ဒီအလုပ်

လုပ်မည်ဆိုတုန်းတ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဝေဖန်ဖူးသည်။

“နှုတ်ခမ်းအပေါ်က မွှေးညှင်းစိမ်းဟေ့ စိမ်းမြဲမြဲဖြစ်နေတာကအစ နင်က ယောက်ျားလေးနဲ့တူတာ”

သူ့ဟာသူ ထောက်ခံပြီးမှ...

“အဲဒီအလုပ်ကို ငါ့မှာ ဖျက်နိုင်တဲ့အင်အားရှိရင် ဖျက်တယ်သိလား မုသား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အိပ်ကပ်ထားရမယ့်အရေးက တွေးကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ ရင်ပေါ်စရာမရှိဘူး”

“ရင်လေးမနေနဲ့၊ ဟိုက ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေး၊ ငါ့ကို စိတ်ကူးယဉ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ စားရိတ်ငြိမ်းလစာသုံးသိန်းဆိုတဲ့ငွေဟာ ဒီခေတ်မှာ ဘယ်ကုမ္ပဏီဝင်လုပ်လုပ်မရနိုင်တဲ့လစာ”

မုသားပြောတော့ သူလက်ခံပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ညှိုးရိပ်ဆင်သော မျက်နှာက ကြည်လင်မလာဘဲ...

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငါတွေးမိသား၊ သူဌေးနဲ့နင် နီးစပ်ပြီး ရင်ခုန်သံမြန်သွားခဲ့ရင်လို့”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အိပ်မက်ရယ်”

“အေး...ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ငါ့ကိုမငဲ့နဲ့၊ နင့်ဘဝတိုးတက်ကောင်းစားအောင်သာလုပ်၊ ငါ စိတ်လည်းမဆိုးဘူး၊ အသည်း

လည်းမကွဲဘူး သိလား”

ပြီးတော့ မယုံသလို စိုက်ကြည့်နေသော မုသားအား သူကပါ သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း...

“အဲဒါ ငါ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်”

ထပ်မံအတည်ပြုပေးသေးသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တို့၊ အားလပ်ချိန်တို့ကျရင် မုသားတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ရသည်။ ငါ့ရော အိပ်မက်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့ရဲ့လားလို့လေ။

“မင်းက ဒီရောက်နေတာကိုး”

“ကိုကြီး”

အတိတ်ကို သတိရခြင်းက ရောက်ရာနေရာမှာပဲ ရပ်ကုန်၏။ မုသား ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ထရပ်ရင်း...

“ပြန်တော့မလား ကိုကြီး”

မုသား မှန်ချပ်ကြီးတွေဆီ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ဒင်နာကျင်းပခဲ့သော အခန်းကျယ်ကြီးသည် အခုတော့ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်စွာ။ သခင်လက်ထဲရှိ ဖန်ခွက်ထဲ၌ လက်ကျန်ပိုင်ကို တရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်ပြီး လက်လှမ်းပြသည်။ သစ်ပင်အကွယ်မှ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ထွက်လာပြီး ဖန်းလေးပေါ် ပိုင်ဖန်ခွက်ကို တရိုတသေ လှမ်းယူပြီး ထွက်သွား၏။

“စံညှည်သည်တွေက ဒီမှာပဲတည်းမှာလေ၊ ဦးဉာဏ်တို့

အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့ကြတယ်”

“ဪ...ကိုကြီးက ဘွတ်ကင်ကြိုလုပ်ပြီးသားလား”

သခင်က အရိုးခံမေးလာသော မုသားကို ရှည်ဝေးစွာ ရှင်းမပြချင်တော့။ ဒီဟိုတယ်က သခင်ပိုင်ဆိုင်မှုထဲက တစ်ခုဆိုတာ မုသား သိခဲ့ရင် သခင်အတွေးနဲ့ကိုယ် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးကာ...

“အင်း...အဲဒီသဘောပါပဲ၊ ထားပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ကားသွားထုတ်တော့မယ်လေ၊ ကိုကြီး စောစောနားရအောင်”

“ထိပ်ထားနဲ့ ငါ့ကြားက ပတ်သက်မှုကို မင်းမသိချင်ဘူးလား မုသား”

လည်ကပ်စွယ်တာအဖြူပေါ် ကုတ်ကအနက်၊ စတိုင်ပင်(စ်) အောက်ရှုးနှင့် ကိုကြီးပုံစံဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရပုံပေါ်သည်။

“သူက နိုင်ငံခြားမှာဆို”

“အခုပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဗျာ”

သခင်က မုသားထိုင်ခဲ့သောခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခူးပေါ်လက်နှစ်ဖက်စလုံးတင်ကာ လက်ဖဝါးချင်း ထပ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၍ ကန်ရေပြင်ကို ငေးမောရင်း...

“ညနေက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်က သူရောက်ကြောင်းသတိပေးလိုက်တာပဲ”

“ဒါဆို သူက”

သခင် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဒီထက်လေးနက်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ရှိလာနိုင်တယ် မုသား”

ပြောရင်း မုသားကို လှည့်ကြည့်သည်။ အကြည့်တွေထဲမှာ သနားခြင်းလား၊ ကရုဏာသက်ခြင်းလား မုသား စေခွဲမရ။ သူ့ကို လည်း ရဲရဲမကြည့်ရဲတာမို့ မုသား ကန်ရေပြင်ဆီသို့သာ အကြည့် ပို့ထားရင်း...

“ကိုကြီး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ထိပ်ထားက အတေးအမှတ်ကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ ငြိုးမိရင် တဆုံးတစ ခုကွပေးတတ်တဲ့မိန်းမ၊ ငါ့နားမှာ မင်းရှိနေမှန်းသိရင် ငါက မင်းကြောင့် လွတ်မြောက်သွားတာတွေသိရင် သူ မင်းဆီ မြားဦးလှည့်လာမှာပဲ မုသား၊ ပြောချင်တာက မင်း ငါ့နားကထွက်သွားရင် အချိန်မီသေးတယ်လို့”

“ကိုကြီး...ကျွန်တော်က”

မုသား သူရင်ဘတ်ကို လက်မနှင့်ညွှန်ရင်း မေးသည်။

“တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီစကားမျိုး ပြောချင်မှပြောမှာ၊ မင်းကိုကျတော့ အတ္တတွေ ငါမထားနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ် မုသား၊ ငါလွတ်ရင်ပြီးရော၊ မင်းကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ချန်ရစ်ထားဖို့ဆိုတာ အတွေးထဲမှာတင် တော်တော်ခက်ခဲနေလို့ ငါဖွင့်မေးတာ၊ မင်း ရင်းနှီးစားသောက်လောက်တဲ့ ငွေပမာဏတစ်ခု ငါထုတ်ပေးမယ်၊ မင်းဆန္ဒရှိရင် သွားပါ”

“ကျွန်တော်သွားရင် ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း”

မျက်တောင်တွေစိုက်ချပြီး ပြီးတော့ မုသား ငေးခနဲဖြစ် သွားရသည်။ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် ညှို့နှင်စွမ်းရှိသော သခင်ဟာ မုသားအတွက်တော့ ဆွဲဆောင်အားအပြင်းဆုံး ပုရိသယောက်ျား။

“ငါ့အတွက်မပူပါနဲ့၊ လူပေါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုဖြစ်ချင် မှဖြစ်မှာ”

“ကျွန်တော်မသွားပါဘူး ကိုကြီး”

သခင်က နှစ်လိုစွာပြီးတော့ မျက်ဝန်းမှာပါ ရယ်မြူးရိပ် ထင်သည်။ အဲဒီအရယ်မျက်ဝန်းနှင့်လူကို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့် တော့ မုသားမှာ ရင်တွေတာတွေ ဒိုင်းခနဲဆောင်ခနဲချက်က ပြင်းလွန်း သဖြင့် မျက်ဝန်းတွေတောင် ပြာလှလှ။ မုသား ဦးဆောင်ချုပ်ကိုင် လာသည့် နှလုံးသားရပ်ဝန်းမှာ သူ့အကြည့်တစ်ချက်အောက်မှာ ရင်ခုန်သံ ရိုင်းစိုင်းနေတာက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမကတော့ပေ။

“ကျွန်တော် ငွေကြေးကြောင့် ကိုကြီးဆီ အလုပ်ဝင်ခဲ့ပေမဲ့ ငွေကြောင့်တော့ ဥပေက္ခာမပြုရက်ဘူး၊ ဘာတွေပဲဖြစ်လာလာ အတူ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့၊ ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ စိုးရိမ်တာကလည်း ကိုကြီးအတွက်ပါ”

“ငါ မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သခင် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ မုသားပခုံးပေါ် သိုင်းဖက် ပြီး တွဲခေါ်လာတာက မြက်ခင်းစိမ်းတွေဆီ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရုန်းကန်ချင်စိတ်လည်း မရှိဘဲ ကိုကြီးရင်ခွင်ဆီ မှီနဲ့ပစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ဟာ ညရဲ့ဖြားယောင်းမှုကြောင့်လား။ ရင်ခုန်သံရဲ့ စေစားမှုလား

မသိ။ အသိကို သတိနှင့်ထိန်းချုပ်ရင်းက

“ထိပ်ထားက ငါလက်ထပ်ရမယ့် ဇနီးလောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူး တယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းကပါ”

သခင်ပြောပြသော တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ထဲမှာ မုသား စီးမျောရင်း တိတ်တခိုးဆုတောင်းမိတာ ရှိခဲ့သည်။ ဘဝဆက်တိုင်း ကိုယ်ဟာ သမုဒယကင်းသောသူ ဖြစ်ရပါစေ။ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ် ခြင်းမှ လွတ်ကင်းရပါစေ။ ပြီးတော့ အချစ်နှင့်သံယောဇဉ် ခွဲခြား တတ်သူဖြစ်ရပါစေလို့။ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်ခဲ့ပါလျှင် အကျွန် မုသားသည်။

□ □ □

အခန်း (၂၅)

“ငါ နင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ဖျက်သိမ်းတယ် ထိပ်ထား”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် သခင်”

“ထိပ်ထားက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသလောက် သခင်ကတော့ အေးတိအေးစက်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ထဲမှ ပြုံးပြနေသော ဖေဖေနှင့်မေမေပုံ လွှမ်းဆွတ်ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲက တောင်းပန်မိတာကလည်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရန်။ ထိပ်ထားကတော့ သူ့ဘေးနား ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်ရင်း...”

“အန်တီတို့ မရှိတော့တာနဲ့ နင်မိဘစကားကို နားမထောင်တော့ဘူး၊ ဒီသဘောလား သခင်၊ ဟွန်း မွေးရကျိုးတော်တော်နပ်တဲ့ သားလိမ္မာပဲနော်”

“ကြိုက်သလိုစွပ်စွဲပါ ရတယ်၊ ငါ ဖြေလည်းမဖြေရှင်းဘူး၊ ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး ထိပ်ထား”

ဓာတ်ပုံဘောင်မှ အကြည့်ကို တစ်လက်မတောင်မရွှေ့။ လောကကြီးရဲ့ ကံတရားက ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။ သားအပေါ် ချစ်သော၊ နားလည်ပေးတတ်သော မိဘနှစ်ပါးဟာ သခင်ကို ဒီဂရီချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ဒီလိုလွယ်လင့်တကူ ထားရစ်ခဲ့မယ်လို့ ဘယ်သူတွေးမိမှာတဲ့လဲ။

“ဖေဖေကုမ္ပဏီခွဲဖွင့်ဖို့ နေပြည်တော်ကို သွားရမယ်သား၊ မင်းရော ကျောင်းပိတ်ရက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်သားပဲ သားရဲ့၊ သားပါရင် ထိပ်ထားပါ ခေါ်မယ်လေ၊ မေမေက ရေပန်းဥယျာဉ်ဆိုတာ ခေတ်စားလွန်းလို့ သွားကြည့်ချင်နေတာ၊ သားဖေဖေနဲ့ ကပ်လိုက်သွားမလို့၊ သားရော ထိပ်ထားလေးပါ ပါရင် ပိုပျော်စရာကောင်းမှာ”

မေမေက ခေါ်ခဲ့သေးသည်။ မနက်ဖြန်ကိုသာ ကြိုသိခွင့်ရတဲ့ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်သာ သူဖြစ်ခဲ့လျှင် သခင် အခုလိုနေခဲ့မည်မဟုတ်။ ဒါဆို ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ နေ့ရက်တွေကိုလည်း သူ ပိုင်ဆိုင်ရမည်မထင်။ ဖေဖေတို့က ထိပ်ထားနှင့်သူ့ကို စေ့စပ်ပေးရန် စီစဉ်ပြီးကတည်းက ခရီးဆို မကြာခဏထွက်ဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်သည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် အဓိကထားတာက ထိပ်ထားနှင့်သူ သင့်မြတ်ရေး။ ဒါမျိုးက ကြံရဖန်ရများသောအခါ သခင်က တော်တန်ရုံလမ်းဆို လျော်ပစ်လိုက်တာများသည်။ ထိပ်ထားနှင့် မသင့်မြတ်ချင်တာထက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ဆို ပိုမှန်မည်။ အခု နေပြည်တော်ခရီးစဉ်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

“သားမလိုက်ဘူး မေမေ၊ ဟိုတစ်ယောက်တော့ ခေါ်ချင်တာ”

ခေါ်သွားပေါ့”

“သားမလိုက်ရင် သူလည်းဘယ်လိုက်မလဲ၊ ဒါဆိုလည်း နေရစ်ခဲ့ကြ၊ တစ်မျိုးတော့ကောင်းတယ်၊ နှစ်ယောက် ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတာပေါ့”

မျှော်လင့်ခြင်းတွေ တသိကြီး ချမှတ်သွားသော မေမေ ခဏှာ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးဆိုတာတောင် သိသွားခွင့်ရလားမသိ၊ ရန်ကုန်-နေပြည်တော် ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းလာသောကားနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ကာ နေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ကားမောင်းသူ ဒရိုင်ဘာမှာ အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသရဆဲ။ ဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ သူနှင့် သက်ဆုံးတိုင်နေရဖို့က မပါလာခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ဒီနေ့က ဖေဖေတို့ လူလောကထဲက ထွက်ခွာသွားတာ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့။ ဒီနေ့မှာပဲ ဖေဖေတို့စီမံခဲ့သည့် လက်ထပ်ခြင်းမင်္ဂလာအား သူဖျက်သိမ်းပစ်ခဲ့သည်။

“သခင်”

မော့ကြည့်တော့ အေးစက်စိမ်းကားသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ထိပ်ထားကို တွေ့ရသည်။ သခင်ကတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းရသကြောင့် နှလုံးသားဟာ ထုံပေပေ။

“နင် ငါ့ကိုငြင်းတယ်၊ ဒါ ဘယ်တော့မှမပြင်တဲ့ နင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်၍ ထရပ်တော့ ထိပ်ထားနှင့် ရင်ပေါ်

တန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“လူကြီးတွေစီစဉ်တိုင်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံရအောင် ဒါတစ်ခဏစာမဟုတ်ဘူး ထိပ်ထား၊ တစ်ဘဝအတွက်ပါ”

“ဒါဆို အန်တီတို့ ရှိစဉ်တုန်းကတည်းက နင်ငြင်းခဲ့ပါလား”

အပြင်းစားဒေါသဟာ ထိပ်ထားမျက်နှာပေါ် အနီရင့်လှိုင်းတွေအလား။ သခင်က...

“ဖေဖေတို့ရှိစဉ်ကတော့ ငါ့စိတ်ချမ်းသာမှုထက် မေမေတို့စိတ်တိုင်းကျဖို့ကို ပိုအလေးထားခဲ့တာ၊ အခု မေမေရောဖေဖေပါ မရှိတော့ဘူး၊ ငဲ့ကွက်စရာ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ”

“အတ္တကြီးတော့မယ်ဆိုပါတော့”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ပါ ဆိုင်တယ်၊ ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့မာနအတွက် နင် ငါ့ကိုလက်ထပ်မှဖြစ်မယ်”

လှမ်းထွက်တော့မည့် သခင်ခြေလှမ်းတွေရှေ့မှာ ထိပ်ထားက ပိတ်ရပ်သည်။ တမင်ကြီး ဟန်လုပ်ပြီးထားသည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေထက်မှ သံမှန်သံစတွေ လွင့်ပျံလာသလို သခင် ခံစားနေရသည်။ ဒီမိန်းမဟာ တဆိတ်တော့ လောဘကြီးလွန်းသည်။ ကိုယ်မယူဘဲ ပေးချင်တာတွေပေး၊ ကိုယ်မပေးချင်တာတော့ အကြွေးတောင်းသလို တဂျီဂျီနှင့် ပြုမူတတ်သော ထိပ်ထားကို သူ ရွံ့မုန်းလာပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ပိတ်ရပ်နေသော ထိပ်ထားကို တမင်

ခပ်စိမ်းစိမ်းပင်ကြည့်ရင်း...

“ငါတို့ဆုံစည်းဖို့ ရေစက်မပါဘူးလို့ နင်မှတ်ထားပါ။ ငါထပ်ပြောမယ်၊ နင့်ကို ငါငြင်းတယ်၊ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖြစ် မှာမဟုတ်ဘူး၊ သေချာတယ်”

“ကောင်းပြီ”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပြောတဲ့ အဲဒီစကားက အေးစက်စက်။ ခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာဟာ ရင်ဘတ်မှတစ်ဆင့် လည်ချောင်းဝအထိ ဆန့်တက်လာသလို ခံစားရသည်။ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးပေမဲ့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းသားတွေက အပြီးတစ်ပွင့်ကို သရုပ်မှန်အောင် မဖန်တီးနိုင်ဘဲ မျက်ဝန်းထဲကသာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ ပြီးပြင် လင်းလက်လာပြီး...

“နင်က ငါ့ကိုငြင်းတယ်၊ အဲဒီအတွက် နင် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေနဲ့ သခင်၊ ငါ ကျိန်ဆိုလိုက်မယ်၊ ဒီနေ့ကစလို့ အသစ် ဖြစ်တဲ့ နင့်မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ ငါက နင့်ရဲ့မာရ်နုတ် ဖြစ်နေစေရမယ်၊ နင့်ကိုပေးသမျှ ဒုက္ခတိုင်းကို သိမ်းကျုံးပွေ့ပိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစား ထား”

ကျိန်စာလား၊ သစ္စာလား မသိနိုင်ပေမဲ့ သူမပေးမည့် အရာတိုင်းဟာ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာအပြည့်နှင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ သခင်ကဲ့သို့ နှစ်ပါးသွားဟာ မညီညွတ်တော့ တေးသွားကြား ကမောက်ကမနှင့်။

□ □ □

အခန်း (၂၆)

လက တစ်စထက်တစ်စ မြင့်ပြီး ညက အမှောင်ထုထဲ တားမရအောင် တိုးဝင်သွားတာ နက်နက်နဲနဲ။ သခင်ရှေ့ မြက်ခင်း စိမ်းပေါ်မှာ ဘီယာဗူးခွဲတွေက လဲတချို့ ထောင်တချို့။ သခင်က အတိတ်ကို ဘီယာနှင့်မြည်းပြီး တကယ်မူးသွားသူက မုသား။

“ဒီည မပြန်နဲ့တော့၊ ဟိုတယ်မှာပဲ အိပ်လိုက် သခင်၊ ငါ ဒေါ်ဒေါ်သဲကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ်၊ ပြန်ရမှာက မြို့ပြင်အထိဆို တော့ ဝေးတယ် မုသား၊ တစ်ယောက်ခန်း နှစ်ခန်း စီစဉ်ပေးမယ်”

စည်သူက သခင်လူယုံတော်ပီပီ အကွက်စေ့ထောင့်စေ့ စီမံပေးသွားကာ...

“မင်းလည်း ပင်ပန်းရောပေါ့ မုသား၊ နားတော့၊ ဒီက ဝန်ထမ်းက မင်းအခန်းကို လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“ကိုကြီးကရော”

သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ မုသားက လှမ်းမေးသည်။ မျက်ကြောတွေ စင်းကာ မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေသော သခင်က

ခေါင်းပင်မထူနိုင်တော့။ ဝိုင်နှင့်ဘီယာ နှစ်ပင်လိမ်ကာ အမှူးရှိကာ ဒီကရီအမြင့်ဆုံးအထိ ရောက်ပေမဲ့ လူက သတိလက်လွှတ်တော့ မဖြစ်သေးဘဲ...

“မင်းလိုက်ခဲ့ မုသား၊ ငါ့ကို အေး”

လေတစ်ချက်တက်ကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် သတိပြန်ဝင်လာသလို ခေါင်းကို အနိုင်နိုင်ထူမတ်ရင်း...

“အဝတ်...အစား...လဲပေး”

ကိုစည်သူက သခင်လက်ကို သူ့ပခုံးပေါ်တင်၊ ခါးကို သိမ်းဖက်ရင်း...

“ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်ကွာ”

“နီး...နီး မင်းလုပ်တာ အချိုးမပြေဘူး”

“ရတယ် ကိုစည်သူ၊ ကျွန်တော် လိုက်ကူပါ့မယ် တစ်ယောက်တည်းကျတော့လည်း ကိုကြီးကို မနိုင်လို့”

ဥပါယ်တံမျှင်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကာကွယ်ရသေးသည်။ တစ်ခါတလေတော့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေ အကြည့်မျှတကာ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ပြနေကျ ပြကွက်တွေထဲမှာ မှားယွင်းခြင်းခေါင်းစဉ်အောက်မှာ မင်းသားက အရက်မူး၊ မင်းသမီးက တွဲပို့ရင်းပင် ဖန်တစ်ရာတေသော ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်လာကြတယ်ပင်။ ထိုဇာတ်ကွက်မျိုးအား ခဏခဏရိုက်ပြတော့ မုသားတို့နှစ်ယောက်မှာ ခဏခဏမှတ်မိပြီး ရှောင်ရန်တိမ်းရန်အတွက် ဗဟုသုတကြွယ်ဝလာတာမျိုး။ သခင်အခန်းသို့ ကိုစည်သူအပြင် ဟိုတစ်မန်နေဂျာရော၊ ဝန်ထမ်းကောင်လေးပါ လိုက်ပို့ကြသည်။ အဝတ်

အစားလဲတာတောင် မုသား အရန်လောက်ပင် ကူညီပေးတာက သခင် စိတ်ကျေနပ်စေရန်။

“မုသား ဒီလောက်ဆို မင်းလိမ့်လို့ရပြီ၊ အင်္ကျီလောက်ပဲ လဲပေးထားမှာ၊ မင်းအခန်းက ဟိုဘက်အခန်း၊ နံပါတ်က ၂၀၁”

ကိုစည်သူက နားနားကပ်ပြောသည်။ မုသား စိတ်မဖြောင့်သလို သခင်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ သူက ကန့်လန့်ဖြတ် ခုတင်ကြီးပေါ် လှဲနေရာမှ အာလေးလျှာလေးဖြင့်...

“ဝွတ်နိုက် မုသား၊ ဟောကောင် မင်းပြောတဲ့စကား မမေ့နဲ့နော်၊ ငါ့အနားမှာ မင်းပဲအမြဲနေရမှာ၊ အို...ခေ”

ရှက်ရွံ့စိတ်က နားထင်နားရင်းတွေ ရုတ်တရက်ထူပူသွားသည်။ ပျက်ကျမသွားအောင် ထိန်းလိုက်သည့် မျက်နှာမှာ ကောက်ကြောင်းတွေတော့ ထင်ဟပ်သွားမှာအမှန်။ ဘယ်လိုပဲ မိန်းကလေးစိတ်ကို ပျောက်အောင်ပျောက်ပေမဲ့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်အသိဆုံးမို့

“ဝွတ်နိုက်...ကိုကြီး”

တစ်ခွန်းပဲ နှုတ်ဆက်ကာ အကဲခတ်မျက်ဝန်းတွေကြားမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့သည်။ အားလုံးအမြင်မှာ ယောက်ျားလေး။ ထို့ကြောင့် ဒီစကားကြားတာနှင့် ခြေလှမ်းမှားချင်သည့်အဖြစ်အား ထူးဆန်းနေမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့။

“ငါ့အနားမှာ မင်းပဲ အမြဲနေရမှာ”

သခင်က ရိုးရိုးသားသားပြောပေမဲ့ မုသားရင်ထဲ ဆန်းပြားနေခဲ့တာ ဘယ်သူသိမှာတဲ့လဲ။

□ □ □

အခန်း (၂၇)

သံစုံမြည်လာသော ဖုန်းကြောင့် ထိပ်ထား ကားကို လမ်းဘေးဆွဲချကာ ရပ်ပြီး အလျင်စလို ဖုန်းကို ကောက်ဂိုလ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းမဖွင့်ထူးဖြစ်သေး။ သူမလက်ထဲရှိ ဖုန်းက သံစုံ အော်မြည်လျက်။ တစ်ဖက်က ခေါ်ဆိုသူရဲ့ နံပါတ်က ထိပ်ထား စခရင်(မ်)မှာ တန်းပေါ်သည်။ မလာခင်က ဒီဖုန်းကိုမျှော်သည်။ လာပြန်တော့လည်း မကိုင်ရဲ။ စိုးရိမ်စိတ်က ရင်ကို အခုန်မြန်စေလိုက်။ မာနစိတ်က နှလုံးသားကို ဖိနှိပ်လိုက်နှင့် ကိုယ်ချမှတ်ခဲ့သော စည်းကမ်းက...

“ပြင်းထန်စေချင်တယ်၊ သူ့ရှောင်တိမ်းလို့မရတာမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ်တော့ မထိခိုက်စေနဲ့၊ သူ့ကို ပေးစရာ သင်ခန်းစာတွေ ရှိသေးတယ်”

ထိပ်ထားကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားထားခဲ့သည်။ အခု ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချထားတော့ အစဉ်သဖြင့် မမြေ့

ဖြစ်သော သခင်မျက်နှာက အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာ၏။

“နင့်ကို ငါငြင်းတယ်”

ကြားခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်တွေးတိုင်း ထိပ်ထား စိတ်မှာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကြားရသလို။ စကားသံတွေက လတ်ဆတ်ဆဲ။ ထိပ်ထားမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ပင့်မောရင်း အဆုတ်ထဲ လေတဝကြီး ရှိုက်သွင်းကာ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်သည်။

“ဟဲလို”

“မမထိပ်ထား”

“ပြော...ငါစောင့်နေတာ အစောကြီးကတည်းက”

“ဒီမှာ အခက်အခဲထဲရောက်နေလို့”

“ဘာ”

“အဆင်မချောဘူး မမထိပ်ထား”

“ဟိုတစ်ယောက်ရော”

“လွတ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းပဲ တိုက်မိကုန်

ပြီ”

“တော်တော့”

သတိလက်လွှတ်နဲ့ ထိပ်ထား အော်သည်။ မျက်လုံးတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားအောင် အတွေးနက်ပြီးမှ တစ်ခုခုပြောရန် နှုတ်ခမ်း ပြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာစကားမှ ထွက်မလာနိုင်အောင် ဒေါသ လှိုင်းတံပိုးက အပြင်းစားသံစဉ်နှင့် လူကို နှိပ်စက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မမထိပ်ထား”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ မနက်ဖြန် ကိုယ့်ဆီလာတွေ့”

အမိန့်ပေးပြီး စတီယာရင်ကို လက်သုံးနှစ်နှင့် တတောက်တောက်ခေါက်သည်။ လစ်ဟာကွက်မရှိအောင် စီစဉ်ထားပေးတာထိပ်ထားပါ။ သခင်သွားမည့်လမ်းကြောင်းရော လိုက်ရမည့်လမ်းကြောင်းအပြင်...

“နောက်ကားက ခြောက်ရုံပဲခြောက်၊ လမ်းချိုးထဲကွေ့ဝင်လာရင်လည်း ဒီထဲကကားနဲ့ ခေါင်းချင်းတည်ပေးရုံပဲ၊ ကွေ့မဝင်ရင်တော့ လမ်းထဲကထွက်ပြီး ဖြတ်တိုက်”

အစီအစဉ်ဆွဲပေးတာတောင် သင်းကလွတ်ထွက်သွားသည်။ ဒီလိုလွတ်လမ်းကို ရှာဖွေနိုင်တာ သခင်ပဲလား။ ထိပ်ထားက ဆံပင်တိုလုံးလုံးတွေကို လက်ချောင်းများနှင့် ရှေ့နောက် မွသွားအောင် ဆွဲဖွဲသည်။

“သခင်နားမှာ နောက်ထပ်ဘော်ဒီဂတ်ရောက်နေတယ်၊ မောင်မောင့်လို မအူမလည် မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီကောင်လည်း စွဲမယ်မထင်ပါဘူး၊ လူဗလဲလေး၊ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ထိပ်ထားရဲ့၊ သခင်ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဘော်ဒီဂတ်ခန့်ထားလဲမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်လေးမှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ထိပ်ထား လွတ်ထားသော သတင်းပေးသူက အတိအကျ ပြောလာသည်။

“ဘာထူးခြားချက်လဲ”

“ယောက်ျားချင်း ပြစ်မှားချင်စရာကောင်းအောင် ချော

တယ်”

ဒါဆို ဒီကောင်သစ်လေးရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်များလား။ ထိပ်ထား ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါသည်။ ဘာမှမသိသေးဘဲ ဘာပုစ္ဆာမှ မထွက်တာကောင်းမည်။ နို့မို့ ထင်ကြေးနှင့် အဖြေမှားတွေ ထွက်လာနိုင်သည်လေ။ ထိပ်ထား ကားစက်နှိုးပြီး ဂီယာချိန်းကာ ကားကို လမ်းမပေါ်တင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဖောင်းခနဲ အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ ကားက ယမ်းခါသွားပြီး ဘီးထဲမှ လေတွေ ဂျူးခနဲထွက်သွားသံပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက်...သွားပြီ၊ ဘီးပေါက်သွားပြီ၊ အရေးထဲအရာပေါ်ကွာ”

ထိပ်ထား မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြီး ချက်ချင်းကားအောက်ပြန်ဆင်းသည်။ ကားဘီးကို ငုံ့ကြည့်တော့ နောက်ဘီးတစ်ဘီးက ပေါက်သွားတာဖြစ်သည်။

“ကျစ်...ဒုက္ခပဲ”

လက်မှနာရီကို ကြည့်တော့ ညကိုးနာရီကျော်။ ထိပ်ထား အကူအညီ ရလိုရငြား ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်သည်။ သူမရောက်နေသော နေရာက ကားအသွားအလာမရှိသည့် လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ။ တစ်ဖက်မှာ ဂိုထောင်လိုလို အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ဒီဘက်တစ်ဖက်မှာက မြေနီလမ်းလေးကို လှမ်းတွေ့ပေမဲ့ အိမ်ခြေယာခြေတော့မရှိ။ သူမရောက်နေရာမှ အနောက်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ သွားရဲရင်တော့ နောက်ပြန်လျှောက်လျှင်

လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်ရောက်မည်။ သို့ပေမဲ့ ဘာမီးတိုင်မှမရှိသည့် မှောင်မည်းမည်းကြီး။ ထိပ်ထား ကိုယ့်ဆံပင်တွေကြား လက်ငါး ချောင်းနှင့် ဆွဲဖွရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်သည်။

“အိမ်ကလူတွေကိုပဲ လှမ်းခေါ်တော့မယ်”

အတွေးနှင့် ဖုန်းခလုတ်ကို အနှိပ်...

“ကျစ်...သွားပြန်ပြီ၊ ဘက်ထရီဒေါင်းသွားပြီ”

စိတ်တိုတိုနှင့် ကားထဲကို ဖုန်းကိုပစ်ထည့်သည်။ ရောက်ချင်ရာရောက်ပါစေဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့။ ဘယ်နှယ် စကားပုံကပဲ မှန်နေပြီလားမသိတော့။ သူများမကောင်းကြဲ ဘေးဒဏ်ထိဆိုတာမျိုးလေး ဒေါသကြောင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီးမှ စိတ်ကိုလျော့ကာ ကားဘော်ဒီကို မှီထားရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာ ထိုအခါမှ ထိပ်ထား သတိထားမိသွား၏။ မာကျူရီမီးတိုင်တွေ လင်းသော ကားလမ်းမပေါ် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါနေသည့် အတိုင်း ကားမောင်းနေရတုန်းက ကြောက်လန့်စိတ်တော့ မရှိခဲ့တာ အမှန်။ အခုတော့ ထိပ်ထားရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ ရှေ့မှာ ဂိုထောင်ပျက်ကြီးကလည်း မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ တစ္ဆေကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့အတိုင်း။ လေတိုးတိုင်း မြက်ရိုင်းပင်တွေ တရံရှဲနှင့် ဘာသံမှန်းမပြောတတ်သော ပိုးကောင်လေးတွေရဲ့ အော်မြည်သံဟာ ထိပ်ထားစိတ်ကို ပို၍ခြောက်လှန့်စေသည်။ ထိပ်ထား ဟိုဟိုဒီဒီ အကြည့်ကစားရင်းက ကားတံခါးကို နောက်ပြန်စမ်း၍ ဆွဲဖွင့်ရန် ကြိုးစားသည်။ ရှေ့မှမြင်နေရသော ဂိုထောင်ကြီးဆီမှ အကြည့်မလွှဲ

ရဲ့။ ဒီအောက်မှာ ရပ်နေတာထက်စာလျှင် ကားပေါ်တက်ပြီး တံခါးတွေ လော့(ခ်)ချထားတာကမှ ထိပ်ထားအတွက် ပိုလုံခြုံစေမည်။

“ကလစ်”

တံခါးလော့(ခ်)ပွင့်သွားသည်။ ထိပ်ထား ချက်ချင်း ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး တံခါးအဖွင့်...

“ဘာကူညီရမလဲခင်ဗျာ”

“အမလေး”

ရုတ်တရက်မို့ လူက လန့်သွားသည်။ လန့်အော်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ထိပ်ထားနောက်ပါးမှာ ရပ်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်။

“အမလေး...လန့်လိုက်တာ”

ရင်ဘတ်ဖိုပြီး ထိပ်ထားအော်တော့ ကောင်လေးက လက်တကာကာနှင့်...

“ဆောရီး...ဆောရီးပါ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ကားတစ်စီးရပ်ထားတာတွေလို့ လျှောက်လာတာ၊ အရမ်းလန့်သွားလားအစ်မ၊ ကျွန်တော်က ဟင်”

အခုမှ ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာသော မျက်နှာကို လမ်းမီး မှန်မွှားမွှားအောက်မှာ အိပ်မက် အထင်အရှားတွေလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ဆံပင်အတို မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် အနောက်တိုင်းသူဆန်သော ဆွဲဆောင်အားနှင့် ထိုအမျိုးသမီးက အိပ်မက်ပြောလက်စ စကားတွေ လေထဲပျောက်ကုန်ပြီ။ အမည်မသိ ထိုအမျိုးသမီးအား

လက်ညှိုးထိုးကာ...

“အစ်မ...အစ်မ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျွန်တော်က ဗျူဟာစပါးကလေး၊ ဟိုတစ်ခါ အစ်မလာတုန်းက ခြေသည်းလက်သည်း ပြင်ပေးတဲ့ အိပ်မက်လေ”

ကောင်လေးက သူ့မျက်နှာသူ လက်ညှိုးထိုးပြီး မိတ်ဆက်သည်။ စကားအဆုံးကျမှ ရယ်ပြတော့ သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးတွေ လှစ်ခနဲပေါ်လာတာကို တွေ့ပြီးမှ ထိပ်ထား မှတ်မိသွားကာ...

“ဪ...အင်း မှတ်မိပြီ၊ အိပ်မက်”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်မရဲ့၊ အစ်မက”

“ကိုယ်က ထိပ်ထား”

“ဪ...အဲဒီနေ့က အစ်မပြန်သွားတော့ ဆိုင်ကလူတွေက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပိုင်းတင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အလန်ပြောဟန်မတူသေးသော ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး မျက်နှာလေးငဲ့ကာ မေးပုံက တစ်မျိုးလေး စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ချစ်မွေးပါတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ တမင်တကာ လုပ်ယူတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုပြုမူမှု ဟန်ပန်လေးကိုက ချစ်စရာကောင်းနေတာမျိုး။

“အစ်မနာမည် မေးမထားလို့တဲ့”

“အင်း...ကိုယ်ကလည်း မပြောခဲ့မိဘူးလေ”

“အစ်မ...အဲဒီနေ့က ပြင်ဆင်သွားတာရော သဘောက

ရဲ့လား”

လက်ကလေး နောက်ပစ်ကာ ခေါင်းလေးညှော်ပြီး မေးပုံကိုက သဘောကျစရာ။ ဒီကောင်လေးဟာ တာဝန်ချိန်ပြင်ပမှာ တောင် ရိုကျိုးစွာဆက်ဆံတတ်တာက သူ့ရဲ့မူပိုင်စတိုင်လေးလားမသိ။ ခေါင်းစွပ်ပါ ဂျာကင်အညိုရောင်နှင့် ဂျင်း(နံ)တစ်ထည်ကို ရိုးရိုးပဲ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပေမဲ့ သူ့အသွင်က ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတာအမှန်။ ဆက်ဆံရေးကောင်းခြင်းဆိုတာလည်း သူလိုလူမျိုးကို ပြောတာနဲ့တူရဲ့။ လူတွေတာနဲ့ ပြီးခဲ့သောအတိတ်ကို သတိတရမေးတတ်တာကိုက ထိပ်ထားအပေါ် အလေးတယူရှိခြင်းအား ဖော်ပြနေသလို။

“သဘောကျပါတယ်၊ ဆံပင်ရော၊ လက်သည်းခြေသည်းရောလေ၊ အဲဒါကြောင့် ထပ်လာမယ် စိတ်ကူးနေတာ၊ ဒီရက်ပိုင်းကိုယ်မအားသေးတာနဲ့၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“လမ်းထွက်လျှောက်တာပါ”

အိပ်မက်က ပြောရင်း ရင်ထဲ မှိုင်းခနဲညှို့သွားရသည်။ အထီးကျန်ခြင်းဆိုတဲ့ဘဝမှာ ဒီလိုအိပ်မက်ပျော်သော ညတွေက အဆိုးဆုံး။ အိပ်မက် အနာဂတ်အကြောင်း တွေးမိလျှင် ရောဂါက မဖြစ်မနေ ပေါ်လာသည့် အကြောင်းတရား။ အသက်ရှင်ရန် ဘယ်လောက်ကြိုးစားနေရမည်မသိသော နေ့ရက်တွေထဲမှာ သူ့ဘဝက မှောင်ရိဗိုးတဝါး။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲမွန်းကြပ်လာတိုင်း အိပ်မက်

လမ်းထွက်လျှောက်တတ်ပါသည်။

“နင် သက်တမ်းစေ့ နေရမှာပါ အိပ်မက်ရဲ့၊ နင့်ရောက်က သွေးသွင်းပေးရင် ကောင်းနေတာပဲ၊ အံ့မယ် ပိုတောင်နုပျိုသေးသွေးသစ်လောင်းပေးနေတာလေ၊ အဲဒါကြောင့်ထင်တယ် မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေထဲမှာ နင့်အသားတွေ ပိုပြီး ဝင်းဝါစိုပြေနေသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ပိုလည်းချောလာတယ်၊ သိလား အိပ်မက်”

ဒီတစ်ခေါက် မုသား လာတွေ့တုန်းကတောင် အရွှန်းဖောက်သွားသေးတာ။ မုသား စိတ်ချမ်းသာအောင် သူမနဲ့အတူလိုက်ရယ်မောနေရပေမဲ့ သူများသွေးနဲ့ အသက်ဆက်နေရသူရဲ့ရင်ထဲမှာ အပျော်ဆိုတာ နတ္ထိ။

“ဟိတ်...ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားလား”

“ဗျာ...အစ်မ”

“ကိုယ့်ကိုရှေ့ထားပြီး မင်းက တွေးချင်ရာတွေးနေတာကိုး၊ ညဘက်ကြီး တစ်ယောက်တည်း လမ်းထွက်လျှောက်တာဘာလို့ လူသူမနီးတဲ့နေရာကို လာတာလဲလို့”

“အိပ်မပျော်လို့ပါ အစ်မရ၊ အဟင်း လူသံတိတ်တော့ လေညှင်းလေးခံပြီး အိပ်ချင်စိတ်ကိုခေါ်တဲ့ သဘောပေါ့၊ လမ်းလျှောက်လို့ ညောင်းတာနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ထိုးအိပ်ရုံပဲလေ၊ အိမ်ကလည်း နီးနီးလေး၊ အဲဒီမြေခိုလမ်းဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော်နေတဲ့ရပ်ကွက်ကို ရောက်ပြီ၊ အစ်မကရော ဒီနားကို ဘာကိစ္စကြောင့်”

“ကိုယ့်ကားဘီးပေါက်နေလို့၊ လူလှမ်းခေါ်ဖို့ ဖုန်းက

လည်း ပါဝါဒေါင်းသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ကားပေါ်တက်နေမလို့ဥစ္စာမင်းရောက်လာတာပဲ”

“ဘီးအပိုပါလား အစ်မ၊ ကျွန်တော်လဲတတ်တယ်လေ၊ လဲပေးပါ့မယ်”

“အဲဒါဆို ကျေးဇူး၊ ဘီးက ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်ထားနေကျ”

ထိပ်ထားက နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးရင်း ဘီးတွေရော ဗစ္စည်းကိရိယာတွေ ထည့်ထားသော သေတ္တာပါ ထုတ်ပေးသည်။ ဗစ္စည်းတစ်ခုကိုင်တိုင်း သွေးရောင်လွမ်းသွားသည့် လက်ထိပ်၊ ခြေထိပ်တွေကို အိပ်မက်က သတိထားမိသည်။ အိပ်မက် ယဉ်ကျေးမှုအရရော ရိုသေမှုနဲ့ပါ အစ်မလိုခေါ်နေပေမဲ့ ထိပ်ထားဟာ ရှိလှမှသူနှင့်ရွယ်တူပေါ့။ ဒီကြားထဲ နုဖတ်နေပုံက အကြောင်းမသိသူဆိုသူထက်ငယ်မည်တောင် ထင်ရသည်။ အဝတ်အစားကလည်း လူရဲ့ရှိရင်းစွဲအသက်ကို ပိုင်နုသွားစေအောင် ဖန်တီးတတ်တာမျိုးလေ။ ထိပ်ထားကို သူမြင်ဖူးတဲ့ နှစ်ချိန်စလုံး ဂျင်း(နီ)ဘောင်းဘီတိုကပ်ကပ်နှင့် တီရှပ်တစ်ထည်ကို တွဲဖက်ဝတ်ထားသည်သာ။ ဖိနပ်က ဟပ်(ဖ်)ရှူးအပါးသားက ကျားသစ်ပြောက်မို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် အလှတရားတွေက တစ်ချက်ကြည့်ရုံဖြင့် သိသာထင်ရှားစေတာမျိုး။ အိပ်မက် ကားဘီးကို ခွန်စိုက်အားစိုက် ဖြုတ်တပ်လုပ်ရင်း လူက ရုတ်တရက်ကြီး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဟန်ချက်မပျက်အောင် ထိန်းရင်း ကားဘော်ဒီကို လှမ်းကိုင်တော့...

“ဘာဖြစ်တာလဲ အိပ်မက်၊ အရမ်းမောသွားတာလား၊ ရေရှိတယ်၊ သောက်မလား”

“ရတယ် အစ်မ၊ ခဏနားလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“မင်းကြည့်ရတာ ဒီလိုပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ပူးဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

စိုးရိမ်ကြီးနေသော မျက်ဝန်းတွေကို အိပ်မက်က စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြကာ...

“အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်က ခေါင်းမူးတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလို့ပါ”

“မင်းမောရင် ဆက်မလုပ်နဲ့တော့လေ”

အဲဒီကရုဏာဟာ ဘယ်အချိန်က ရင်ထဲ လှစ်ခနဲဝင်ရောက်လာလဲမသိ။ သူမ အဆင်ပြေရေးကလွဲ၍ တခြားရှုထောင့်က ပြောင်းလဲမခံစားတတ်သော ထိပ်ထားက အိပ်မက်ကို တားမြစ်မှ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်းဖြစ်သွားကာ...

“မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ အများသုံးဖုန်းတော့ ရှိမှာပေါ့၊ အိမ်ကို လှမ်းဆက်မယ်လေ၊ ဒါက သိပ်အရေးမကြီးဘူး”

“ရပါတယ် အစ်မရဲ့၊ ပြီးတော့မှာပါ၊ အစ်မအိမ်က စိတ်နေမှာပေါ့၊ တော်ကြာ အိမ်အပြန်နောက်ကျတယ်ဆိုပြီး အဆူခံထိမှ”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ပူမယ့်လူမရှိဘူး၊ အဟင်း...ရှင်းရှင်းလေးရရင် ထပ်တူခံစားပေးမဲ့ မိသားစုမရှိဘူး”

“ဗျာ”

ထိပ်ထားက လက်ပိုက်ပြီး ကားဘော်ဒီကို မှီရပ်သည်။ နှုတ်ခမ်းများမှာ ပြီးရိပ်ထင်ပေမဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းကြောင့် အပြုံးဖြစ်တာမဟုတ်မှန်း သေချာ၏။ မတည်မပြုံးမျက်နှာနှင့် အိပ်မက်အား ထပ်မံစိုက်ကြည့်ပြီးမှ...

“ကိုယ်က တစ်ကောင်ကြွက်ပါ၊ ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ပေါ့၊ ဝေဖန်မဲ့လူ ဆွဲမဲ့လူ မရှိဘူး၊ အဲဒီလူတွေရှိတော့ရော ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံရတာလေ၊ သူတို့က ဆူပူပြီး ကြားဝင်ခံတာမှ မဟုတ်တာ”

ထိပ်ထားက သူမဒဿနကို ကျကျနန ဖြန့်ခင်းပြပြီးမှ အိပ်မက်ကို မျက်လွှာစင်းကြည့်ရင်း...

“မင်းရော...အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ အဆူခံထိနေဦးမယ်”

“မပူပါနဲ့ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပါ”

“ဪ”

ထိပ်ထားရဲ့ အာမေဌိတ်ကြားမှာ ညက တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရင်းနှီးသူတွေ အနားက ထွက်ခွာသွားပြီး မရင်းနှီးသူချင်း ကျောချင်းကပ်ရတဲ့ ညတစ်ညမှာ ခံစားချက်တူသူချင်းရဲ့ သမိုင်းကြောင်းဟာ အနုတ်လက္ခဏာမဆောင်တာတော့ အသေအချာ။

အခန်း (၂၈)

“အစ်မ...အဲ...ထိပ်ထား”

အကျင့်ပါသွားသော အိပ်မက် နှုတ်ခမ်းဖျားက အစ်မဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကို အမြန်ဘရိတ်အုပ်ပစ်ရသည်။

“အစ်မလို့မခေါ်ပါနဲ့၊ ထိပ်ထားပဲခေါ်၊ ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့က အသက်ချင်းရွယ်တူဥစ္စာ”

မဖုရားက အမိန့်တော်ချသည်။ အမိန့်ချပြီးကတည်းက အစ်မလို့ တစ်ခါယောင်ခေါ်လျှင် တစ်ခါ ဒဏ်ကြေးကောက်မည်ဟု သူမပဲ ကြေညာသည်။

“ဒဏ်ကြေးက လက်သည်း၊ ခြေသည်း အခမဲ့ပြုဖြိုခွင့်လေ၊ ပြီးတော့ မင်းဆိုင်မှာ ကိုယ်လာမလုပ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ဝန်ဆောင်မှုပေးရမှာ”

အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့် တစ်ချက်လွှတ် ရာဇသံအတွက် အိပ်မက် နာခံရန်အသင့်ဖြစ်နေခဲ့တာက ဘယ်ဘဝရေစက်ဟောင်းလဲ။ အ

နေမဝင်အချစ်

၂၀၉

မသိနိုင်ခဲ့။ အခုလည်း ရုပ်ရှင်ပိုစတာတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် ငေးမောနေသော သူမက အိပ်မက်အမှားကို သတိမထားမိဘဲ...

“အင်း...ပြောလေ အိပ်မက်”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်မလားလို့ မေးတာ”

“ရုပ်ရှင်”

ထိပ်ထား သံယောင်လိုက်ရွတ်ပြီးမှ ပိုစတာတွေဆီမှ အိပ်မက်ထဲ အကြည့်ရွှေ့သည်။ သူမဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများစုဟာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့အတွက် တက်တက်ကြွကြွ ပုံစံတွေနှင့်။ လက်ထဲမှာလည်း မုန့်ထုပ်တွေ၊ အအေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိုင်ထားကြသည်။ သူ့အသင်းအဖွဲ့နှင့်သူ မကြာမီကြည့်ရမည့် သရုပ်ဆောင်တွေကို အားတက်သရော စောင့်မျှော်နေဟန်တူ၏။ ထိပ်ထားကတော့ အလုပ်ပိတ်အခန်းကြီးထဲမှာ မှောင်မည်းမည်း အေးစက်စက်နှင့် ပိတ်ကားကြီးတစ်ခုတည်းပေါ် အာရုံစိုက်ထားရ မည့်အရသာကို မကြိုက်၍လားမသိ ကြည်နူးဖွယ်ရသမရှိဘူးလို့ ထင်သည်။ ထိပ်ထားဘဝမှာလည်း ကြည်နူးခြင်းဆိုတာ ရှားပါးပစ္စည်းမို့...

“မင်းပြောမှပဲ ကိုယ်သတိရတယ်၊ ကိုယ် ရုပ်ရှင်မကြည့်တာ တော်တော်ကြာပြီ၊ ရုပ်ရှင်ကားတွေကလည်း အချစ်ကားတွေများတော့လေ”

“ဒါ...အချစ်ကားမဟုတ်ဘူး ထိပ်ထားရဲ့”

အိပ်မက်က ထိပ်ထားရှေ့မှ ပိုစတာကို လက်ညှိုးထိုးပြ

ရင်း...

“ဒါ...ဟာသကား၊ ထိပ်ထားက အချစ်ကားဆို မကြိုက်လို့လားဟင်”

“မကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မကြည့်တာ”

“ဗျာ”

ကြောင်တက်တက်လေး ဖြစ်သွားသော အိပ်မက်ကို ကြည့်ကာ ထိပ်ထားက ရယ်ရင်း...

“အချစ်ဆိုတာ ခံစားလို့ရမှ၊ ဒါမှမဟုတ် တွေ့ကြုံရမှ လက်ခံလို့ရတဲ့ အရာဆိုတာ အိပ်မက် လက်ခံသလား”

အိပ်မက် တွေဝေသွားပြီးမှ...

“အင်း...ဟုတ်မှာပါ”

“လူတွေက ပြောကြတယ်လေ၊ အဟင်း လူတိုင်း အချစ်နဲ့မကင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အချစ်မျိုး မတွေ့ကြဘူး၊ ရှေးဘဝကုသိုလ်ကောင်းလို့ သူချစ်ကိုယ်ချစ် ထပ်တူကတည်း ခံတွဲတော့ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှားမှာပဲ၊ ထီထိုးသလိုပေါ့၊ ထီတစ်စောင်ကို ပေးဝယ်ရတဲ့ ငွေကြေးတန်ဖိုးက အတူတူပဲ၊ သူလည်း တစ်စောင်၊ ကိုယ်လည်းတစ်စောင် ဝယ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အစောင့်က ဆုအကြီးဆုံးပေါက်သွားပေမဲ့ ကိုယ့်ထိက ဆုအသေးလည်း ဖြစ်နိုင်သလို လုံးဝမပေါက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က ထီထိုးပြီး ကံမစမ်းသလို အချစ်ကိုလည်း မဝယ်ကြည့်ဘူး၊ ကိုယ်က လောဘကြီးတယ် အိပ်မက်ရဲ့ ဘယ်အရာ

မဆို ကိုယ်ပေးသလောက် ပြန်ရမှကြိုက်တာ”

ထိပ်ထားရဲ့စကားက ရင်ကိုထိသော မြားချက်နှယ်။ အိပ်မက်ကရော ဘယ်ထီမျိုး ထိုးခဲ့တာလဲ။ သေချာတာက ရှိခဲ့သော ချစ်သူသက်တမ်းသည် အမှတ်တရအဖြစ် နှလုံးသားမှာ ထင်ကျန်မနေခြင်းပင်။ ဒါဆို ထိပ်ထားနဲ့ကျတော့ရော။ မေးခွန်းသာ ရှိပြီး မဖြေနိုင်သော ပုစ္ဆာလို့။ ထိပ်ထားဟာ အိပ်မက်အထွက် မသိခြင်းညွှန်းကိန်းဆိုလျှင်...

“ဟာသကားဆိုရင်တော့ ကြည့်ကြတာပေါ့၊ အိပ်မက်၊ လက်မှတ်သွားဖြတ်လိုက်လေ၊ အချိန်လိုသေးတာပဲ၊ ကိုယ်က ရှေ့ပင်(နံ)ထွက်ချင်သေးတာ”

“ဒါဆို ထိပ်ထား ခဏစောင့်”

ပြောပြီး အနားမှ ပြေးထွက်သွားတာ လုပ်ခနဲ။ ထိပ်ထားကတော့ နေရာမှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်စောင့်နေသည်။ အိပ်မက်က လက်မှတ်အရောင်းဌာနဘက်မှ ပြန်ထွက်လာကာ...

“နောက်ပွဲစဉ်ပဲ ရတော့မယ် ထိပ်ထား၊ ဝယ်လိုက်ရမလား”

“ဝယ်လေ၊ မင်းပဲ အဓိက၊ ဒီနေ့အားလပ်ရက်ဆိုပြီး သွားစရာရှိနေမှဖြင့်”

“မရှိပါဘူး ထိပ်ထားရဲ့”

ရယ်ကဲ့ကျဲဖြေပြီး လက်မှတ်ဝယ်ရန် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာမှ လက်မှတ်နှစ်စောင်ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသော

အိပ်မက်ကို...

“အကြွေးမှတ်ထားနော်၊ ပြီးမှ ကိုယ် ဘီ(လ်)ပေါင်းရှင်းမယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“လက်မှတ်ဖိုးလေ”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ထိပ်ထားလောက် မချမ်းသာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်ပြ၊ မုန့်ကျွေးတာလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါသေးတယ်ဗျ”

ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲပညာကလည်း တော်လွန်းပါသည်။ ချက်ချင်းကြီး စုပုပ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားသော အိပ်မက်ကို သူမက ပခုံးချင်းပစ်တိုက်ကာ...

“ဟိတ်...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ အဲဒါက”

“စိတ်ဆိုးသွားတာလေ၊ ကျွန်တော့်ပုံက ဒီလောက်တောင် အထင်သေးစရာဖြစ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အိပ်မက်ရယ်၊ မင်းကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အထအန ကောက်တာလွန်ပါရော”

“ယောက်ျားတွေက အထအန မကောက်ရဘူးလား”

“ဟော...ကြည့်”

စုပုပ်ပုပ် ပေစောင်းစောင်းဖြစ်နေသော အိပ်မက်ကို ထိပ်ထားက ခြေစုံရပ်ကာ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကလေးဆီ တစ်ယောက်လို သဘောတကျဖြစ်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်လို

တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း...

“ထားပါတော့၊ ကိုယ်တောင်းပန်တယ်၊ ဆောရီး၊ မင်းပြတဲ့ ရုပ်ရှင်တင်မကဘူး၊ မင်းကျွေးတဲ့မုန့်ပါ စားမယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“ထိပ်ထားက အကောင်းစားကြီးတွေတော့ မကျွေးခိုင်းနဲ့ပေါ့”

ထိပ်ထား ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“မင်းက အညံ့စားကျွေးရင်တောင် ကိုယ်မငြင်းဘူး၊ အိုခေ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း စိတ်ပြေပျောက်တော့ လွယ်သားပင်။ ချက်ချင်း ပြုံးရွှင်လာပြီး ထိပ်ထားဆားမှာ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ထိပ်ထားဝယ်သမျှ တနင့်တပိုးကို သယ်ပေးတာ မငြီးငြူစတမ်း။ ထိပ်ထား ရွေးသမျှ ပစ္စည်းတိုင်းကိုလည်း သူက အကဲဖြတ်ပေးသေးသည်။

“ဟိုမှာချိတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်လေးတွေ ဝတ်ပါလား ထိပ်ထား”

ဆိုတာမျိုး။

“ဒီဘက်က လက်ကိုင်အိတ်ဆို ထိပ်ထားနဲ့လိုက်တယ်”

“နှုတ်ခမ်းနီက အဲဒီအရောင်ကြီး ရင့်ပါတယ်၊ အနုလေးပဲ ဆိုးလေ”

အိပ်မက် တိုက်တွန်းသမျှဆို ထိပ်ထားက ကောင်တာ

ပေါ်တင်ပြီး သူကန့်ကွက်သမျှ ပြန်လွှတ်ချခဲ့တာ ဘာကြောင့်များလဲ။ ထိုနေ့က ရှော့ပင်း(န်)မောကြီးတစ်ခုလုံး စိတ်တိုင်းကျပတ်နေပြီးမှ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ရုပ်ရှင်က ချစ်ခန်း၊ ကြိုက်ခန်း အနည်းငယ်ပဲပါကာ တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်ရသည့် အတည်ပေါက်နှင့်နောက်တွဲလူဇာတ်ကား။ လူအများရယ်သံကြားထဲ ထိပ်ထားကပါ လိုက်လံစီးမျောကာ အိပ်မက်ခွာပေးသော နေကြာစေ့တွေ၊ လိမ္မော်သီးအမွှာလေးတွေစားရင်း အချိန်ဖြုန်းမိတာ ဘဝမှာ ဒါပထမဆုံး။ ထိုအခိုက် သံစုံမြည်လာသော ထိပ်ထားလက်ကိုင် အိတ်ထဲက ဖုန်းသံကြောင့်...

“ဆောရီး...ကိုယ် ဖုန်းမပိတ်ထားမိဘူး”

“ရပါတယ် ထိပ်ထားရဲ့”

“ဟဲ့လို”

“မမထိပ်ထား”

တစ်ဖက်က ခေါ်သံကြားတာနှင့် ထိပ်ထား သိလိုက်ပြီး အိပ်မက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ သူက ထိပ်ထားထံ အာရုံရှိပုံမပေါ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်သာ သည်းကြီးမည်းကြီး ကြည့်နေ၏။

“အင်း...ပြော”

“သခင်နေတဲ့ လိပ်စာအတိအကျ သိရပြီ၊ မမထိပ်ထား သွားမယ်ဆို အခုပဲလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာချိန်းမလဲ၊ မမထိပ်ထားကို ဘယ်မှာစောင့်နေရမလဲ”

“နေဦး...ခဏ”

အိပ်မက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အမှောင်ချထားသည့် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ပိတ်ကားမှ ရောင်ပြန်ဟပ်သော အလင်းရောင်ကြားထဲ မှာ အိပ်မက်မျက်နှာဟာ နီသွားလိုက်၊ စိမ်းသွားလိုက်။ လက်က နှုတ်ခမ်းဖျားနားဆီ ရောက်သွားပြီးမှ နေကြာစေ့ကို ပျောက်ခန်းကိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဘက်နှင့် အခွံကို ဖျစ်ထုတ်၍ အဆန်းလေးယူထားတာက လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ။ ဒါဟာ ထိပ်ထားအတွက် ဆိုတာ သိသည်။ အခုနေ ထိပ်ထား ထွက်သွားလျှင်လည်း သူကန့်ကွက်မှာမဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကို ချန်ရစ်ရန်အင်အားမဲ့သော နှလုံးသားသည်။

“မမထိပ်ထား”

“ကိုယ် အခုမလာနိုင်ဘူး၊ လိပ်စာကို အိမ်မှာပဲပေးထားခဲ့လိုက်၊ အိုခေ”

ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ အိပ်မက်က သူမလက်ထဲ နေကြာစေ့အဆန်လေးတွေ ထည့်ပေးပြီး ပိတ်ကားထဲ မေးဆတ်ပြကာ...

“ရယ်နေရပြီ ထိပ်ထား၊ ဇာတ်လမ်းရဲ့ ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ”

ထိပ်ထားက လိုက်သာကြည့်ရပေမဲ့ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေတာက သခင်နဲ့ အိပ်မက်မျက်နှာက တစ်လှည့်စီ။ နှစ်ရှည်လများ ချမှတ်ခဲ့သော အမုန်းစိမ်းကိန်းသည် အိပ်မက်နဲ့ကြမ္မာ ပျက်ပြယ်တော့

မည်လားလို့ တွေးရင်း...

သူ့ဘေးနားရှိနေခြင်းသည် ဖျော်ရွှင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ
ငြိမ်းချမ်းနေတာကိုတော့ ထိပ်ထား ဝန်ခံရမည်။ တကယ်ဆို အိပ်မက်
ဟာ ကိုယ့်ရဲ့။

□ □ □

အခန်း (၂၉)

“သခင်...သံပရာရည် သောက်မလား၊ အမောပြေပေါ့”

ကားပေါ်က ပေါ်တီကိုအောက် ခြေချမိတာနှင့် ဒေါဒေါ
သဲက အလိုက်တသိမ်းမေးသည်။ သခင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အပေါ်
ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်တော့ ကိုမောင်က လာကူပြီး ဆွဲချွတ်ပေး၏။
အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီ တက်ရင်း မုသားအခန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။
အခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်သား။ မုသား ပြန်ရောက်ခြင်း၊ မရောက်
ခြင်းအပေါ်မှာ အခန်းတံခါးပိတ်ခြင်း၊ ဖွင့်ခြင်းက မူတည်မှတ်ထား
လို့မရ။

“ဒီကောင်ရှိလည်း အခန်းတံခါးက ပိတ်ထားတာပဲ”

“သခင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုပြောလိုက်သလား”

မုသားကိုယ်စား ဒီနေ့ကျူတီဝင်ပေးသော ကိုမောင်က
လာမေးနေသည်။ သခင်က အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိသော ကိုမောင်
အား မှုန်တောတောကြည့်ရင်း...

“မင်းကို မပြောဘူး”

ဘုတောပစ်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်လှေကားဆီ ခြေလှမ်း
ပြင်တော့ ထမင်းစားခန်းဘက်မှာ ထွက်လာသော ဒေါ်ဒေါ်သဲက

“သခင်...ဒီမှာ သံပရာရည်”

ကမ်းပေးသော ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျွက်မော့ချသည်။
လည်ချောင်းထဲ ဝင်သွားသော အရသာကို ခံစားပြီးမှ မျက်နှာကို
ရှုံ့မဲ့ပစ်ကာ...

“ချဉ်လိုက်တာ စုတ်နေတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖျော်တာလဲ
ဒေါ်ဒေါ်သဲရာ”

ပြောရင်း ခွက်ကို ပန်းကန်ပြားပေါ် ပြန်ချတာ ဆောင့်
ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့်။ ပြီးတော့ ပြောသွားသည်။

“မုသားဖျော်သလို မဖျော်ဘူး”

အယ်ခနဲဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းကို အမြန်ပိတ်ကာ
ဒေါ်ဒေါ်သဲက လှေကားပေါ်တက်သွားသော သခင်ကျောပြင်အား
ငေးရင်း...

“အခါတိုင်းလည်း ကျုပ်ပဲဖျော်ပေးတာပါတော်၊ သူ
မုသားက ခွက်ကိုင်ပေးရုံလေးကို”

“သွားမပြောနဲ့၊ ဟိုက ဒေါသကို စနက်တံဖြုတ်လိုက်မှ
ထပေါက်ကွဲနေဦးမယ်”

ကိုမောင်က သတိပေးရင်း...

“ဒီနေ့ အပြင်မှာလည်း တစ်ချိန်လုံး အဆင်မပြေပါဘူး”

ဟိုလူ့ဆူ၊ ဒီလူ့ဆူနဲ့၊ စည်ကြီးနဲ့တောင် ကျိုင်ပူးသွားသေးတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဒေါ်ဒေါ်သဲ ဖန်ခွက်ကိုင်ရင်း အခုထိ နေရာက မရွေ့သေး
ဘဲ မေးခွန်းထုတ်သည်။ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသော သခင်ပုံစံကြောင့်
သူတို့အားလုံး ဧဝံဧဝါဖြစ်ရတာ အမှန်။ ကိုမောင်ကတော့ ရိပ်မိ
သည်။ အားလုံးရဲ့တရားခံက မုသားကြောင့်။ ဒါပေမဲ့ မုသားအပြစ်
ကြီးရယ်လို့ သွားပြီးတော့ပြောမရ။ နဂိုကတည်းက စာချုပ်မှာ
တစ်ပတ်တစ်ရက် နားခွင့်ဆိုတာ ပါပြီးသား။ ဒါကို သခင်ကလည်း
သဘောတူထားရက်သားနဲ့။

“အရင်လတုန်းက ကျွန်တော် နားရက်မယူဘူးလေ၊ ဒီလ
ထဲမှာ နှစ်ရက်ဆက်တိုက်တော့ ခွင့်ပေးပါ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်အစ်ကို
နေမကောင်းလို့ သွားကြည့်ချင်လို့ပါ”

ခွင့်တောင်းတာ ကိုယ့်ရှေ့တင်။ အဲဒီကတည်းက သခင်
က အင်တင်တင်နှင့် နှစ်ရက်ခွင့်တောင်းတာကို မပေးချင်သောပုံစံ
ဖြင့်...

“ည ဒီမှာပြန်အိပ်”

“အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူး ကိုကြီး၊ သွားရလာရ အရမ်းဝေး
တော့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းမရှိရင် ငါလည်း အဆင်မပြေဘူးကွ”

အောင်မာ...ရုပ်က ရုပ်တည်ကြီးနှင့်။ အလိုမကျသလို
မျက်ခုံးတွေပါ ကျုံ့ထားတာက တကယ့်ရိုက်ပေါက်။ မုသားမရှိခင်

က ဘယ်သူတွေနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့တာလဲလို့ ကိုမောင်က ကောက်ခံမေးချင်သည်။ သခင်ကို ကြောက်ရလို့သာ မမေးဘဲနေခဲ့တာပါ။ မုသားကတော့ သခင်ကိုယ်တိုင်က အဆင်မပြေဘူးဆိုတော့လည်း ညှိုးငယ်သွားတဲ့မျက်နှာနဲ့...

“အဲဒါဆိုလည်း နေပါစေ၊ ကျွန်တော် မသွားတော့ပါဘူး။”

ဒါကို ကြားက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်တဲ့ စည်ကြီးကပဲ...

“သွားပါစေ သခင်ရာ၊ အစောကြီးကတည်းက သူ့မှာ အစ်ကိုသံယောဇဉ်ရှိတာ ပြောထားရက်သားနဲ့၊ စိတ်ချ ဒီနှစ်ရက် အတွင်း မင်း ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိစေရဘူး။”

စည်ကြီး ဝင်ပြောလိုက်ကာမှ မကျေမနပ်နဲ့ ငြိမ်သွားတာ။ ဒါတောင် စိတ်အချင်က ပြေပုံမရသေးဘဲ မုသားထွက်သွားကတည်းက ဟိုလူရမ်း၊ ဒီလူရမ်းနဲ့။ ဒါကြောင့် သခင်အပါး အမြဲနေပြီး အကြောင်းသိနေတဲ့ ဦးဉာဏ်ကြီးက ပြောတာ...

“ဟိုကောင်က မိန်းမချောချောကျ မကြိုက်ဘဲ ယောက်ျားချောချောမှ ခိုက်သွားတာနေမှာ”

ဒီစကားကြားလို့ကတော့ သခင်တို့ ပေါက်ကွဲဦးမည်။ ယမ်းပုံမီးကျ။

“ကို...မောင်”

သခင်ထံမှ ဟိန်းထွက်လာတဲ့ ခေါ်သံကြောင့် လှေကားရင်းမှာ ရပ်နေတဲ့ ကိုမောင် အတွေးဦးကာထဲက ဖျတ်ခနဲ နိုးသွား

သည်။ ဒီတော့မှ နေရာမှ မခွာရသေးသော ဒေါ်ဒေါ်သဲပါ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး...

“ဒေါ်နေပြီ”

“ဒေါ်...ဒေါ်...သဲ”

“ငါ့ပါခေါ်တာဟဲ့၊ လာပြီ သခင်”

အော်ပြီး ပြိုင်တူတန်းတက်တာ သခင်အခန်းဆီ။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေတာကို အောက်က သဘက်အကြီးစားပတ်ထားတဲ့ သခင်က ခါးကြီးထောက်ပြီး နီရဲကြွပ်ဆတ်သော မျက်နှာနဲ့ အသင့်စောင့်ဆိုင်းလို့။

“သခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်သဲရာ၊ အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်းထိ ရေမတက်ပြန်ဘူး”

“အယ်...အဲဒါက”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့၊ ဟိုတစ်ခါကလည်း အဲဒီလိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော် အောက်ထပ်သွားဆင်းချိုးပြီးပြီ၊ အဲဒီကတည်းက ပြင်ခိုင်းထားတာ၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ပြင်ထားတာပဲ သခင်ရယ်၊ အခုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျက်သွားရပြန်လဲဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်သဲလည်း မသိတော့ဘူး”

“အဲဒါခက်တာပေါ့၊ မေးရင် မသိဘူး၊ မလိဘူးနဲ့ ဘာမှ သေချာတာမရှိဘူး၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မေးပြီး နှစ်ယောက်ကြားက ဖြတ်ထွက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲ

က ပျာပျာသလဲနှင့်...

“ဟို...အောက်ထပ် ရေချိုးခန်းမှာပဲ”

“နေပါစေ၊ မုသားအခန်းမှာ သွားချိုးမယ်”

ပြောပြီး ဆင်းချလာသော ခြေလှမ်းဟာ ပြင်းလွန်းလို့ တခိုင်းခိုင်းတောင် မြည်သွားသလားမသိ။ မုသားမရှိကတည်းက သူ့စိတ်တွေ တိုပြတ်နေတာလည်း ကိုယ်တိုင်သိပါသည်။ သို့မေ့ ပြင်လို့မှမရတာ။

“ကျွန်တော် နှစ်ရက်ပဲ နေမှာပါဗျာ၊ နောက်မကျစေရ ဘူး”

ကတိပေးသွားသော မုသား ရက်ချိန်းက ဒီနေ့ဆိုပြည့်ပြီ။ အဲဒီမကြာလှသော နှစ်ရက်အတွင်းမှာပဲ သူ့စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ဘာတွေဖြစ်ချင်မှန်းမသိတာတော့ အတော်ခက်လှသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ရင်း မုသားတံခါးကို တွန်းဖွင့်တော့ အလိုက်သင့် ပွင့်သွား၏။ လူမရှိပေမဲ့ မုသားအခန်းဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နေတယ်လို့ ပြောလည်း ယုံချင်စရာမရှိ။ သန့်ပြန်ရှင်းလင်းနေပြီး အိပ်ရာခင်းကအစ ပြန်ပြန်ရန်ရနိုင်က။ စာကြည့်စာပေပေါ်လည်း သူ့ပစ္စည်းနဲ့သူ သီးသီးသန့်သန့်။ သခင် ဘာရယ်မဟုတ်အခန်းတွင်း မျက်လုံးစေ့ကြည့်ရုံနှင့် စိတ်ထဲကြည့်သွားရသည်။ မုသားအခန်းက အောက်ထပ်ပေမဲ့ ခြံရှေ့ပန်းခင်းတစ်မျက်နှာလုံး တွေ့နေရတာမို့လည်း သူ့စိတ်တည့်ငြိမ်သွားတာဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ မုသားခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရေမြှုပ်မွှေယာထဲ အိပ်

ကျွတ်သွားပေမဲ့ အိပ်ရာခင်းအောက်မှာ တစ်ခုခု ခုခံနေသလို သူခံစားရ၏။ သခင်က အချိန်မဆိုင်းဘဲ အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲလှန်တော့ သတင်းစာစက္ကူအိတ်နှင့် ထုပ်ပိုးထားသော ပစ္စည်းတစ်ခု။ လူသဘာဝဆိုတာကလည်း လျှို့ဝှက်ထားသော အရာဆို ပိုသိချင်စိတ်က ပြင်းပြသည်။ ဖျတ်ခနဲ အိတ်ကိုသွန်ချတော့ ထွက်ကျလာသောအရာက...

“ဟင်”

ဒါပဲအော်နိုင်သည်။ မျက်စိထဲတွေ့ရတာက မုသားနှင့် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်တဲ့အရာ။ ပန်းနုရောင် မိန်းမဝတ် အတွင်းခံ အင်္ကျီ။ သေချာရဲ့လားဆိုပြီး သခင်က မျက်စိကို ပွတ်ကြည့်သည်။ ဒါပါပဲ။ ထပ်သေချာရန် ကြိုးစတစ်ဖက်ကို ကိုင်ကြည့်၏။ တွေ့ရတာက ဒါပါပဲ။ ဒီအင်္ကျီနှင့် ဒီကောင် ဘယ်လိုဆက်စပ်နေလဲဆိုတဲ့ အတွေးက ခေါင်းဆီ ခိုင်းခနဲပြေးဆောင့်သည်။ သခင်က ဆက်ထိုင်မနေနိုင်တော့။ ဝုန်းခနဲထပြီး မုသားဗီရိုတံခါးကို ပြေးဖွင့်သည်။ ချိတ်ထားသောအင်္ကျီတွေကို ဆွဲဖယ်ပြီး သူသိချင်တာရှာသည်။ အစီအရံထပ်ထားသော အင်္ကျီခေါက်တွေကို လှန်လှောရှာသည်။ မုသားနှင့် မအပ်စပ်သော ပစ္စည်းကို မတွေ့တော့ဘဲ သူတွေ့ရတာက မှောက်ရက်သားတွေ့ရသော ပလပ်စတစ်လောင်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ အလျှင်စလို သခင်က ယူကြည့်တော့ ကျောနောက်ဘက် စာတန်းတစ်ကြောင်း။

“ဖေဖေမဆုံးမီ ခြောက်လက မုသားနှင့်အတူ”

ရေးထားပြီး ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ တံတားလက်ရန်းပေါ်
ကျောမှီပြီး ရိုက်ထားကြတဲ့ သားအဖပုံ။ သဘောတကျ ရယ်မော
နေသော မိန်းကလေးမျက်နှာကို အနီးကပ်ဆွဲရိုက်ထားတာမို့ ပါးမို့
တွေ တက်နေပုံ၊ သွားတန်းတွေ အစီအရီပေါ်နေပုံနှင့် မိန်းကလေး
ဟာ မုသားအစစ်။ ဆံပင်တွေက ပခုံးထိရုံ ဂျပန်ဆံတောက်ပုံ
အကုတ်လေးကို ရှေ့ဆံပင်ထိပ်ဖျားအား ပန်းရင့်ရောင် ဖဲပြားကြီး
တပ်ထားသည်။ ဂါဝန်ကလည်း ပန်းဆီရောင် ခူးဖုံးရုံကို ခါးအောက်
ပိုင်းမှာ ကားထွက်သွားပြီး ဖိနပ်က ပန်းဆီသွေးမို့ တစ်ကိုယ်လုံး
ပန်းနုရောင်လွမ်းခြင်းက နုငယ်ပျိုမြစ်ခြင်းရဲ့ သင်္ကေတ။

“ဂျူဒို၊ ကရာတေးက ဖေဖေဆုံးခင် ကျွန်တော့်ကို
သင်ပေးခဲ့တာလေ၊ ဖေဖေကျေးဇူးကြောင့် ဒါတွေတတ်တာပါ
ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရည်ရွယ်ခဲ့တာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်
တတ်အောင်ပါ”

အင်တာဗျူးဖြေတုန်းက ပြောခဲ့သော စကားတွေ။ သခင်
က ရင်းနှီးမှုနှင့် ပရုံးဖက်လိုက်တိုင်း...

“ကျွန်တော်က အဲဒီလို ပူးပူးကပ်ကပ် မနေတတ်လို့”
ဆိုပြီး ရုန်းထွက်သွားတတ်တာတွေ။

“ကိုကြီး ရေချိုးလေ၊ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းကစောင့်မယ်”

သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း နေရမဲ့အရေးတိုင်း ရှောင်ထွက်
တတ်တာတွေ ပြန်တွေးတော့ သခင်ဦးနှောက်ထဲ တရေးရေးပေါ်
လာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရှောင်ဖယ်လွန်း၍ သခင်ကတောင်

အသည်းယားပြီး...

“မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုများ မဆက်ဆံချင်
သလို မပတ်သက်ချင်သလိုနဲ့”

ပြောပြီး မုသား ပရုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲခါပစ်
တော့ မျက်လုံးတွေ ပိုင်းစက်သွားကာ မျက်တောင်တွေ ကော့ရော
ဖြန့်ကားလျက် သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်သောအကြည့်ကို သခင်
က အခုထိ မှတ်မှတ်ရရ စွဲထင်တုန်းဆိုရင်။ ကိုယ်လုံးက သွယ်ပြီး
ပြည့်သည်။ အသားရောင်က အပြစ်ကင်းသည်။ ဒီပေါ်မှာ
ရှပ်လက်ရှည်တစ်ထပ်၊ ဝတ်ထားသော
မုသားသည် သူသိထားသော ကောင်ချောလေးမဟုတ်ပါလျှင်
နွေးသောသွေးက နှလုံးသားကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပုတ်သည်။ အညာခံ
ရတာ စိတ်မဆိုးဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာရှိသွားသော စိတ်အစဉ်က အံ့သြ
စရာ။ ဓာတ်ပုံကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်မိတော့ နှစ်လိုစွာ ရယ်ပြ
နေသော မုသားမျက်နှာလေးက ရင်ခုန်သံကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အခုန်မြန်
စေသည်။ သခင်နှုတ်ခမ်းပါး၌ အပြုံးသဲ့သဲ့လေးတင်၏။

အနာဂတ်ကို သူကြိုတင်မမြင်ရပေမဲ့ သူ အရည်ပျော်ကျ
တော့မည့်အဖြစ်ကိုတော့ ကြိုတင်မြင်နေရပြီ။

“မင်းဘယ်သူလဲ ချာတိတ်”

□ □ □

အခန်း (၃၈)

“လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်တဲ့နေရာမှာ စာရင်းကိုင် သဘောတရားအရ ပြောတာမဟုတ်ဘဲ လူငြိမ်းနားလည်အောင် ပြောရရင် အရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး နှစ်ပိုင်းခွဲထားလိုက်ရင် ရပြီ၊ ပွဲရ စာရင်းက လချုပ်ပေမဲ့ ရှင်းတယ် မုသားရ၊ ကုန်အဝင်စာရင်း၊ အထွက်စာရင်းရှိပြီးသား၊ အဲဒီမှာမှ ဘေးထိုင်ထွက်ရမှာက ကုန်တင် ကုန်ချ အလုပ်သမားခတို့၊ ငရုပ်လှောင်တယ်ဆိုရင် အလေအလွင့် ဆိုတာရှိတာပဲ၊ နောက်ပြီး အလေးချိန်မှာ စကားပြောပြန်ရော၊ သူများချိန်တာတစ်မျိုး၊ ကိုယ်ချိန်တာတစ်မျိုးမှာ ကွာဟချက်ကို အနီးဆုံးဖြစ်အောင် ညှိယူရတယ်၊ အဲဒါတွေက ကိုယ့်အမြတ်စာရင်း၊ ထဲက ဖဲထုတ်ပေးရမှာ၊ စာရင်းလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ၊ လုပ်ငန်း ကွာရင်တော့ လုပ်ရတာလည်း ကွာတာပေါ့၊ အခု ငရုပ်ပွဲရုံ၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလည်း ကွာတာပဲ၊ ဟိုတယ်ကျတော့ ဧည့်အသက် အထွက်၊ ခန့်ထားတဲ့ဝန်ထမ်းလစာ၊ လျှပ်စစ်ဓီးခတွေ၊ တခြား ဝန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ အရင်းကများတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြတ်ကျတော့

စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ယူရတာမျိုး၊ ငွေဖြစ်မလွယ်ပေမဲ့ ငွေအမြတ်က ကြီးတယ်”

“ဒါဆို ကိုကြီးရဲ့ တစ်လဝင်ငွေက ဘယ်နည်းမလဲ၊ ပွဲရုံတွေရော၊ ဆန်စက်၊ ဆီစက်တွေ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ ရော၊ ပြီးတော့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းပါ ရှိသေးတော့”

သခင်က မေးဖျားကို လက်သီးဆုပ်နှင့်ထောက်ပြီး မုသား ကိုကြည့်ကာ...

“နောက်အလုပ်တစ်ခုတောင် ထပ်ချဲ့မယ် စိတ်ကူးတာ”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“မင်းက စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ဪ...ကိုကြီးလုပ်ရင်တော့ ကျွန်တော် ကူလို့ရတာ ပေါ့”

“အင်း...ကူရုံမရဘူး၊ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လှုပ်ရှားရမှာ”

“ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရမှာလဲ”

“မင်းက သရုပ်ပြမော်ဒယ်(လ်)ပေါ့၊ ငါတည်ထောင်မှာ က အောင်သွယ်တော်ကုမ္ပဏီလေ”

“ဟာဗျာ...ပေါက်တတ်ကရ”

ရှက်စိတ်က လှိုက်ခနဲ ဆူပွက်တက်လာသည်။ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ဆံပင်ကို လက်နှင့်သပ်ချနေသော မုသားကို သခင်က ကြည့်ရင်း...

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းကို အောင်သွယ်ပေးပြီး ငါ့ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်၊ ပြီးတော့ ငါဆောက်ပြီးတဲ့ အိမ်ရာ

စီမံကိန်းမှာ ငါတိုက်ခန်းပါ အရစ်ကျနဲ့ ရောင်းဦးမှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာ”

“အောင်မာ...အိမ်ထောင်ပြုတဲ့သူတွေကို မင်းက ပူလောင်တယ် ပြောချင်တာလား၊ ဟေ့ကောင် ဒါက လူသား တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်တာကွ”

သခင်က မုသားလက်မောင်းကို မနာအောင် လက်သီး နှင့် ဖွဖွပိတ်ထိုးရင်း မတ်တပ်ထရပ်ကာ...

“စဉ်းစားထား မုသား”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ ကိုကြီး”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး မေးပုံစာ အိမ်ထောင်ပြုရမယ်ဆိုတာနှင့် အခုပင် ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် ထွက်ပြေး တော့မည့်အတိုင်း။ သခင်က ကြည်မွေ့စွာပြုံးတော့ မျက်ဝန်းမှာပါ ရယ်မြူးရိပ်တွေ သမ်းသွားကာ...

“ငါ့ရဲ့စာရင်းကိုင် လုပ်ဖို့ပြောတာပါ”

“ဪ”

အပူလုံးကြီး ရင်ထဲမှ ကျသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဖြစ် လာတာ အခုမှ။

“မင်းကို ရှင်းပြရတာ မောသွားပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်သဲကို တစ်ခု သွားလုပ်ခိုင်းမှ”

သခင် လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်တော့ မုသားက ကမန်းကတန် ထသည်။

“ကိုကြီး နေပါ၊ ကျွန်တော် သွားမှာပေးမယ်၊ ဘာစား ချင်လဲပြော”

“မင်းကို စာရင်းတွေလေ့လာဖို့ အလုပ်ပေးထားတယ် လေ၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေခဲ့”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း မုသားက သခင်အိမ်နဲ့ကို မလွန် ဆန်နိုင်ပါ။ အခုတလော မုသားက သခင်ရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်မဟုတ် တော့ဘဲ သခင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးရာထူးဆီ ရောက်သွားလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးယူရတဲ့အထိ။ အရင်ကလောက် မုသားက ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရတာတော့ အမှန်ပင်။ အလုပ်စဝင်ခါစက သခင်ဝေယျာဝစ္စအပြင် ကားမောင်းလည်းကိုယ်၊ ဖုန်းပြောလည်းကိုယ် ဒီကြားထဲ သခင်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းကစ၍ အင်္ကျီထုတ်၊ ဖိနပ်ပြင်ပေးလည်း ကိုယ်၊ အစားအသောက် စီမံတာတောင် သခင် စားချင်သည့် ဟင်းလျာကို ဒေါ်ဒေါ်သဲထံ သတင်းပို့ပေးရတာမျိုး၊ လူမပင်ပန်းပေမယ့် လွဲချော်မှုမရှိအောင် သတိထားနေရသဖြင့် စိတ်ကတော့ ပင်ပန်းသည်။

“မင်း ဝါရီပွားမနေနဲ့ မုသား၊ ရာထူးတိုးသွားတာ”

ကိုမောင်ကတော့ ထိုသို့ မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

“မင်း သတိထားကြည့်လေ၊ အခု ငါ ကားပြန်မောင်း ပေးရတယ်၊ မင်းက သခင်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ လုပ်စရာကိစ္စတွေ ကို မှတ်စုလေးနဲ့မှတ်၊ သတိပေးရုံပဲ၊ ဟွန်း ကားစီးတာတောင် မင်းက သခင်နဲ့ နောက်ခန်းမှာ ကျော့ကျော့မော့မော့ပဲ၊ ငါ ဒီရိုင်ဘာ လုပ်ပေးရလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်

က ကောင်းစားနေတာကို မနာလိုဖြစ်တာ”

ကိုမောင်တို့က ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပင် ပြောတော့ မုသားက ရယ်ပြီးရင်းရယ်ကာ...

“မှတ်ထား၊ အဲဒါ ကုသိုလ်ကံချင်း ကွာတယ်လို့ခေါ်တယ်”

မုသား ဘာမှမပြောနိုင်။ ဘေးလူအမြင်ကတ်လည်း ကတ်ချင်စရာ။ အခုနောက်ပိုင်း မုသားက သခင်အပါးတော်မြရာထူးမှတစ်ပါး အခြားတာဝန်မှမရှိတာ။ ဒါမျိုးပေါ့ စေတနာအကျိုးမေးသင့်တယ်ဆိုတယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တွေးပြီး မေးထောက်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့ပြီးမိသည်။ အကြည့်ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်။ ဘေးဂီတိတံခါးဆီအရောက် အနီရဲရောင် ကားအလုံးလေးက ခြံတံခါးမှတစ်ဆင့် ပေါ်တီကိုအောက်ဆီ တိုးဝင်လာတာ တရကြမ်း။ မုသားက ပေါ်တီကိုဘေးဘက်ရှိ ကြိမ်ခုံအဝိုင်းကြီးမှာ ထိုင်နေတာကို ကားက ကိုယ့်ဘေးမှ ဝိုက်ကွေ့သွားကာ ပေါ်တီကိုအောက်တည့်တည့်မှာ တိခန့် ရပ်သွားသည်။ ကားမှန်အားလုံးက အမည်းရောင်မို့ မောင်းလာသူက ဖြူသလား၊ မည်းသလားမသိရသေးတဲ့ အခြေအနေမှာ မုသားကလည်း ကားနားလျှောက်သွားပြီးဖြစ်သည်။ အမောင်းကြမ်းသော ယာဉ်မောင်းသူအား သတိပေးစကားပြောရန် ဖြစ်ပေမဲ့ မုသား အနားမရောက်ခင်မှာပဲ မောင်းသူဘက်က ကားတံခါးပွင့်၍ ဆင်းလာသူကြောင့် သူမမှာ အံ့သြမှင်သက်ခြင်းက ခြေလှမ်းကို တုံ့ဆွဲခံရသလို။ အနီရင့်ရောင် လည်ဟိုက်တီရှပ်က လက်ပြတ်ပေမဲ့ ချိုင်းအောက်နားမှာ အတွန့်တွေနှင့် ဖရိုဖရဲကြ

ဝဲကျနေသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီကလည်း အတိုကို အနီရဲရဲ။ လည်ရှည်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလည်း အနီ၊ နားဆွဲတွေ၊ လည်ဆွဲတွေကလည်း အနီနှင့် မျက်မှန်တစ်ခုတည်းသာ ကွက်၍ အညိုဖျော့ဆိုပေမဲ့ သူမဟာ မွန်းတည့်နေနှင့်အပြိုင် စူးရဲနေတာတော့ အမှန်။ အနီရောင် မမဟာ မုသားအနားသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာပြီးမှ မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်တော့ စူးရှသောအကြည့်က မုသားထံ ဝင်ဆောင့်လိုက်သလို ခံစားရသည်။ မုသားက တုန်ရင်သောရင်ကို ထိန်း၍ ဟန်မပျက် မျက်နှာကို တင်းထားရ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ ရင်ခုန်သံဟာ တဒိန်းဒိန်းတဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည့်အလား။

“မင်းက မုသားဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ...ဟော်”

ထိပ်ထားက လူကောင်သေးသလောက် မိန်းမချောချောသော ကောင်လေးအား ဆံစကနေ ခြေဖျားထိ ကြည့်သည်။ ဒါနဲ့ တင် အားမရသေးဘဲ ရှေ့နောက်ဘေးဘက်ကို စိတ်တိုင်းကျ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးမှ...

“မဆိုးဘူးပဲ၊ မင်းသတင်းက သခင်ထက်ကျော်ပြီးတောင် မွေးလွန်းလို့ ကိုယ်ကလာကြည့်တာ၊ မိန်းမချောချောတဲ့ပုံက ယောက်ျားလေးလို့တောင် မထင်ရဘူး၊ တကယ်”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝေဖန်ပြီးမှ ထိပ်ထားက ရင်ဘတ်ဆီ မျက်မှန်ကိုင်းနဲ့ ထောက်ပြပြီး...

“ကိုယ့်ကို သိသလား”

“ကိုကြီး ပြောပြထားပါတယ်၊ ထိပ်ထားဆိုတာ”

“အင်း...ဒက်(စ်)ရိုက်၊ မဆိုးဘူးပဲ၊ သခင်က ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး မိတ်ဆက်ပေးထားသားပဲ”

ကောင်းသော အသိအမှတ်ပြုခြင်းမဟုတ်ဘူးလို့ မုသား စိတ်ထဲက ပက်ခနဲ ပြောချပစ်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့ရဲ့ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်ဟာ အခုမှ အသက်သွင်းရန် အကြောင်း ဖန်လာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မုသားက ထိပ်ထားဆိုသူရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မကြိုက်တာက သပ်သပ်၊ ရင်မဆိုင်ဘဲ ရှောင်ထွက် ပြေးချင်တာက သီးသန့်ဖြစ်သည်။ ကြောက်ရွံ့၍ မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်အလိမ်အညာဇာတ်ထုပ်ဟာ အဲဒီစူးစမ်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပေါ်ပေါက်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်လေ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးအပေါ် လိမ်ညာခဲ့သမျှ သိသွား၍ ပေးလာမည့် ဥပေက္ခာအား မုသားက ကြောက်ရွံ့ပါသည်။

“သခင်ရော”

“ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ကိုယ်ဝင်သွားမယ်”

ဇွတ်အတင်း ရှေ့တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ မုသားက လည်း ရှေ့မှိတ်ရပ်ထားလိုက်ပြီး...

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် အကြောင်း ကြားပေးပါ့မယ်၊ ကိုကြီးက”

“ဒီမှာ”

လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ထားသော မုသားလက်အား

ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်သောအသံထဲမှာ ဒေါသ နှင့်မာနက အချိုးတူပူးပေါင်းလျက်။

“ကိုယ်က သခင်ရဲ့ဇနီးလောင်း၊ ကိုယ်လာတာကို ဘယ်သူမှ တားခွင့်မရှိဘူး၊ ရိုင်းရိုင်းပဲပြောမယ်၊ သခင်အိပ်နေရင် တောင် ကိုယ်တိုင်ဝင်နှိုးခွင့်ရှိတယ်၊ နားလည်တယ်နော်၊ မင်း ယဉ်ကျေးမှုသီတတ်ရင် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်”

“ထိပ်...ထား”

ခေါ်သံက မုသားကျောနောက်က။ ထိပ်ထားက မုသားရဲ့ ပခုံးကို ကျော်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ မဲ့ပြီးတစ်ချက်ကို တည်စေလျက်

“နောက်ဆုံးတော့လည်း ပုန်းတဲ့သူက ရှာတောင်မရှာရ သေးဘဲ ထွက်လာရတာပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်ပြောသားပဲ သခင်ရဲ့၊ နင် မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတောင် ငါက ရှာတွေ့ပါ တယ်လို့၊ အဟွန်း မလိုအပ်ဘဲ အင်အားမသုံးနဲ့ဟာ၊ နင်ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပြောတာ”

“ငါ...နင့်ကို ပုန်းစရာအကြောင်းမရှိဘူး ထိပ်ထား၊ မပတ်သက်ချင်လို့သာ”

“ငါကတော့ နင်နဲ့ ပတ်သက်ချင်တယ်”

ခေါင်းအင့် မျက်ဝန်းအလက်နှင့် နှုတ်ခမ်းအမဲ့မှာတင် ထိပ်ထားရင်ထဲက ပြင်ဆင်ပြီးသားလက်နက်တွေကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသလို၊ ဒီနေရာမှာ မုသားရှိနေရန် မလိုအပ်တော့။ မပတ်သက်ချင် ဘူး ကြွေးကြော်တဲ့သူထဲမှာလည်း မပြတ်သားခြင်းတွေ တွေ့ရတဲ့ အခါ နှစ်ယောက်ကြားမှ ရှောင်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်က အလိုလို

ကျလာသည်။ ပြောကြပါစေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်။ ရင်ထဲရှိသမျှ
မေတ္တာတို့တွေလိုတော့ နှလုံးသားက ဆစ်ခနဲနာသည်။ အရာ
ခပ်သိမ်း ဟန်ဆောင်သဘောထားကြီး၍ ရပေမဲ့ နှလုံးသားကတော့
ထိုမျှအထိ မကြီးမြတ်နိုင်တာ မုသား သိသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ခွာ
ရန် ခြေလှမ်းပြင်တော့...

“ပတ်သက်ချင်လို့လည်း ဒီမှာအနားယူဖို့ ငါရောက်လာ
တာပေါ့”

“မုသား”

“ဗျာ”

အကျင့်ပါသော နှုတ်ဖျားက ထူးသံထွက်တော့ ထိပ်ထား
က ကျေနပ်သလို ပြုံးသည်။ ပြီးမှ ကားဆီ မေးဆတ်ပြကာ...

“အဝတ်သေတ္တာပါတယ်၊ အဲဒါချပြီး ကိုယ့်အတွက်
အခန်းတစ်ခန်း ပြင်ထားပေးစမ်းပါ၊ လေဝင်လေထွက်ကောင်းပြီး”

“ထိပ်ထား”

ပြောဆိုတဲ့ဟန်နှင့် ထိပ်ထားက မျက်ခုံးပင့်ရင်း သခင်ထံ
လှမ်းကြည့်သည်။ သခင်က အံ့ကြိတ်ထားတာများ မေးကြောကြီး
တွေ ထောင်ထလာတဲ့အထိ သိသာစေကာ...

“မုသားကို မခိုင်းနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်သဲ”

တစ်ဆက်တည်း အော်ခေါ်လိုက်သည့် သခင်အသံကြောင့်
အသင့်စောင့်နေသော ဒေါ်ဒေါ်သဲက အနားသို့ ဝုန်းခနဲရောက်လာ
တာက လျှပ်စီးလက်သလို။

“ပြော...သခင်၊ ဒေါ်ဒေါ်သဲ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သူလိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

သခင်က အမိန့်ပေးပြီး မုသားတို့အနားသို့ လျှောက်လာ
ကာ မုသားလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“မင်းကို ငါခိုင်းတာကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူဘာပြော
ပြော မလုပ်ပေးရဘူး”

ပြောလည်းပြော မုသားလက်ကို ဆွဲခေါ်ချသွားတာ
ထိပ်ထားမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့။ ကိုယ်ခိုင်းတာ မလုပ်နဲ့လို့ မပြောရုံ
တမည်။ ထိပ်ထားက ဆွဲခေါ်သူနှင့် လိုက်ပါသူရဲ့ မြင်ကွင်းကို
အကျအနာကြည့်ပြီးမှ...

“အံ့ဩတယ် သခင်၊ နင်က ဘော်ဒီဂတ်ငှားပြီး
လက်ဖဝါးပေါ်တင် တစ်မိုစီမိုကြည့်မလို့နဲ့တူတယ်၊ နင့်သက်တော်
စောင့်ကို ထပ်မှာထား၊ အသက်တောင်ပြင်းပြင်းမရှူနဲ့၊ မောနေမှာ
စိုးလို့”

ကိုယ့်ကို မမူသလို အထာပြသွားပေမဲ့ လှမ်းနေကျသခင်
ခြေလှမ်းအရှိန်ကတော့ ကျသွားသား။ မှတ်ထား သခင်။ မဆိုင်
သလို နင်နေပြပေမဲ့ ငါ့အမုန်းတရားထဲက ရုန်းထွက်ခွင့်တော့မပြု
နိုင်။ အဲဒါ နင်ဖန်တီးတဲ့ နင့်ကြမ္မာ။

□ □ □

အခန်း (၃၁)

ဘေးဆွဲမှန်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မိုးငွေ့ပါသော လေက ဖျန်းခနဲ ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်။ မုသားက အပေါ်ထပ်ဝတ် လာသော ဂျက်ကက်ကို ရင်ဘတ်နှစ်စဆွဲစေပြီး လက်တင်းတင်း ပိုက်ရင်း ခြံထဲဆင်းလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်မှောင် နေပေမဲ့ ဒီခြံကတော့ မီးတိုင်ရဲ့အကူအညီနှင့် ညကို အံတုထား သည်။ ခြံထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထွန်းထားသော မီးချောင်းအရောင် ကြောင့် နှင်းဆီပန်းဖူးတွေ၊ အပွင့်ကားကြီးတွေ၊ အပွင့်လတ်တွေ ကို နံနက်ခင်းအတိုင်း အရောင်အသွေးစုံစုံ တွေ့ရ၏။ မုသားက နှင်းဆီခင်းဘေးနားသို့ ကွေ့ပတ်လျှောက်သည်။ ဒီဘက်နား၌ ကျောက်ဖြူသားနှင့် လုပ်ထားသော ခုံတန်းရှည်လေးရှိ၏။ ဒီခုံတန်း လေးပေါ်မှာ နံနက်ခင်းနေရောင်ကို ခံယူရင်း သခင်ကို မုသား လက်သည်း၊ ခြေသည်း ညှပ်ပေးဖူးသည်။ သူမညှပ်ပေးသော လက်သည်းတွေကို သခင်က နေရောင်အောက်၌ ထောင်ကြည့်ကာ

“မင်းမဆိုးဘူး မုသား၊ မင်းက ကိုမောင်ထက် အများ ကြီးသာတယ်၊ ကိုမောင်တို့ ငါ့ကို လက်သည်းညှပ်ပေးရင်လေ လက်သည်းတွေက လွှာတွန့်တောင်နဲ့တောင် မှားရတယ်”

“လွှာတွန့်တောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီး”

မုသားက တံစဉ်းဖြင့် လက်သည်းထိပ်ကို မွှေလေးတိုက် ပေးရင်း မေးတော့ သခင်က ရယ်သည်။ မှန်တာကို မရှက်တမ်း ဝန်ခံရလျှင် သခင်ရယ်လိုက်တိုင်း မုသားက ငေးကြည့်ရပါသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက အတွန့်လေး ကော့တက်သွားပုံ၊ သွားဖြူတန်း တွေ လှစ်ခနဲပေါ်လာပုံကစပြီး မျက်ဝန်းတွေပါ တလိုက်တလဲ့ လိုက်ရယ်တာမျိုး သခင်ရယ်မောခြင်းက အသက်ပါသည်။ အဲဒီတုန်း က သူမရဲ့ အူကြောင်ကြောင်မေးပုံကို သခင်က အားမရဟန်ဖြင့်

“မင်းက တော်တော်ခုံးဝေးတာကိုး၊ အတွန့်အခေါက်တွေ နဲ့ ညှပ်တာကို ပြောတာပေါ့၊ လက်သည်းက အပေါ်ထောင်တက် သွားလိုက်၊ အောက်ဝိုက်ကျသွားလိုက်နဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ညီအောင်တိရင်း အသားပါထည့်ညှပ်တာရှိသေး”

တစ်ပတ်တစ်ခါ ခေါင်းလျှော်ပေးတိုင်းလည်း သခင်က အပေါ်စီးမှ ငုံ့မိုးနေရသော မုသားမျက်နှာကိုကြည့်ကာ...

“မင်းသာမိန်းကလေးဆိုရင် တကယ် ငါလက်ထပ်မိ မလားပဲ”

သခင်ထံ မုသား စအလုပ်ဝင်ခါစက အဲဒီလိုပြောသံကြား လျှင် လူက ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းနှင့် မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်ဖြစ်ရ

အောင် လူက တုန်လှုပ်ပေမဲ့ ကြာတော့လည်း တုန်လှုပ်ပါများ၍ ရိုးသွားဟန်တူသည်။ မုသားက တည်ငြိမ်စွာပင်...

“ကိုကြီး လူပျိုဘဝက ကျွတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က မိန်းကလေးအဖြစ်တောင် ပြောင်းပေးချင်သေးတာ”

“မင်းတောင် တော်တော်တိုးတက်လာပြီပဲ”

“ဘာကိုလဲ ကိုကြီး”

“အဟွန်း...လူတစ်ဖက်သားအကြိုက် လိုက်ပြောတတ် လို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝနဲ့ခန္ဓာကို အပိုင်ရပြီး အချစ်မပါတော့လည်း အဲဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်းစည်းမှုက သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးကွ၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ သိပ်ကြီးမားတဲ့ စိတ်အင်အားပဲ၊ မဖြစ် သေးတာကို ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်၊ မရသေးတာကို ပိုင်ဆိုင်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင်ဟာ အချစ်ပဲ”

“ကိုကြီးညွှန်းတာနဲ့ အချစ်ကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ ခံစားကြည့် ချင်သား”

မုသားက ပြောတော့ ကိုကြီးက ပြုံးတယ်ဆိုရုံလေး နှုတ်ခမ်းတို့ကို လှုပ်ရှားစေပြီးမှ...

“မင်းက ငယ်ပါသေးတယ် ချာတ်တိရ၊ ငါတောင် အချစ်ကိုတွေ့တာ သိပ်မှမကြာသေးတာ”

အဲဒီနောက် စူးစိုက်ခြင်းမမည်သော ရီဝေခြင်းမျက်ဝန်းတွေ နှင့် မုသားကို ကြည့်နေခဲ့တာ အကြာကြီး။ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို မုသားက မသိသလို ရှောင်လွှဲနေခဲ့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရ

ခွံကျန်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်များလဲ။ မေ့ပစ်ချင်သော်လည်း မတွေး ဘဲ သတိရတတ်သော မုသားစိတ်အစဉ်မှာ သခင်အပြုံး၊ သခင် အကြည့်က လွှမ်းမိုးလျက်။ မုသားက သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်ဖြင့် မွန်းကြပ်သော ရင်ကို ပေါ့ပါးအောင် ဖန်တီးသည်။ ကျောက်ခုံလေး မှာ ဝင်ထိုင်တော့ အေးစက်စက် အထိအတွေ့က ရင်ထိတိုင်တိုးစေ့ စ၏။

“မလိုတော့ဘူး၊ သခင်ဘေးနားမှာ ကိုယ်ရှိနေပြီပဲ၊ သခင် ဝေယျာဝစ္စက ကိုယ့်တာဝန်”

အတင်းကြီး တာဝန်လွှဲပြောင်းယူသော ထိပ်ထားကြောင့် မုသားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာရာထူးနှင့် ဒီအိမ်ရောက်လာသလဲ ပင် မေ့ပျောက်လာရတဲ့အထိ။

“ရှိသမျှ စာရင်းတွေ ကိုယ်စစ်မယ်၊ မင်းမလိုဘူး မုသား၊ ကိုယ့်ကို ဆင်ခြေမပေးနဲ့”

ပြောမည့်နှုတ်ခမ်းတို့က ဒီစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပိတ်သွား တာ အခါခါ။

“ကိုယ် သခင်ဇနီးလောင်း၊ သခင် စီးပွားပျက်အောင် မလုပ်ဘူး”

သခင်ကတော့ အရာခပ်သိမ်း မကြားသလို၊ မမြင်သလို နေသည်။ သို့ပေမဲ့ မုသားကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုမကားဘဲ...

“ဒီအိမ်က ငါ့အိမ်၊ ငါက ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်၊ ငါ့စကား တစ်ခွန်းပဲ မင်းအပေါ် တည်စေရမယ်၊ ထိပ်ထားကို သည်းခံလို့

ငါ မတောင်းဆိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မတိုက်ခိုက်နဲ့ မုသား၊ သူထင်ရာလုပ်ပါစေ၊ ငါတို့ ကြံကြံနိုင်ထားရင် သူဟာ လွင့်ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါ သူ့ရဲ့နေရာမှန်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသိအောင် ပြောထားတာ”

ဒီအိမ်ကလည်း မုသား ထွက်မသွားရ၊ ထိပ်ထားတိုက်ခိုက်သမျှ ငြိမ်ခံရမည်။ ကြောက်ရွံ့ရှိသောခြင်းမထားရန် သခင်က ရည်ရွယ်ခဲ့သည်လား။ ဒါပေမဲ့ မုသားဟာ ကိုယ့်ရပ်တည်ရာဟာ သေချာသိခွင့်မရှိသည့်ဘဝမို့...

“ဝေါ”

မိုးစက်တို့က အသံပေးပြီး မြေပြင်ပေါ် အလှူအယက် ခုန်ဆင်းလာသည်။ ဒီတော့မှ အတိတ်ကမ္ဘာထဲ လည်ပတ်နေသည့် မုသားက လက်ရှိအခြေအနေထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကိုယ့်အဖြစ်က အတိတ်ထဲသွားပြီး မိုးခါးရေသောက်နေရသောသူ။

“ဝေါ...ဝရော...ဒိန်း”

မိုးနှင့်အတူ လေပါ ပါလာသည်။ လျှပ်စီးကြောင်းတွေဟာ ပြုံးခနဲပြက်ခနဲ။ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။ မုသားက ထိုင်ရာမှထသည်။ တံခါးဆီ ပြေးအသွား နား၊နားကပ်၍ မိုးကြိုးက အတွဲလိုက်ပစ်ချလိုက်သလို...

“ဂျိမ်း...ဒိန်း”

“အမလေး”

နားတွေအူထွက်သွား၏။ အိမ်ဆီအပြေးဝင်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်တော့....

“ဟင်”

တံခါးက ဖွင့်မရတော့။ အထဲမှ လော့(ခံ)ကျရအောင်လည်း မုသား လော့(ခံ)မှ မချခဲ့တာ။ ဧည့်ခန်းဆီ လှမ်းမျှော်အကြည့်...

“အယ်...မီးပျက်သွားပြီ”

လေရောမီးပါ ထန်နေသည့်အချိန်မှာပင် ဧည့်ခန်းမီးရော၊ ခြံထဲမီးတိုင်တွေပါ ငြိမ်းကျသွားတာ တစ်ပြိုင်တည်း။

“ဝေါ...ဂျိမ်း...ဒိန်း”

မိုးကြိုးက ထပ်မံပစ်ချသည်။ မုသားက ကားဂိုထောင်ဘက် တံခါးဆီပြေးသည်။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမို့ ပန်းအိုးတွေနှင့် ခလုတ်တိုက်မိတာလည်း ရှိသည်။ ချော်လဲသွားရာမှ ချက်ချင်း ပြန်ကျူးထပြီး ပြေးရတာလည်းရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုလျက် ခြေထောက်တွေ နာကျင်တာလည်း သတိမရတော့။ အရေးကြီးတာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း မိုးသည်းညကြီးမှာ အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ဘေးဘက်တံခါးဆီ ရောက်လာတော့လည်း ပေါ်တီကိုအောက် ပြေးဝင်သဖြင့် မိုးဒဏ်ကတော့ လွတ်ကင်းသွားသား။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမွှေတိုက်နေသော လေဒဏ်နှင့် အတူတော့ မိုးစက်က ပါလာဆဲ။ မုသားက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေမယ့် ပွင့်မလာ။ တံခါးချပ်ကြီးတွေကို အားရှိသလောက် ထုနှက်ပစ်ရင်း...

“ကိုကြီး...ဒေါ်ဒေါ်သဲ၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

အသံတွေ ပြာအက်နေအောင် အော်ပေမဲ့ အငြိုးတကြီး စစ်ခင်းနေသော မိုးနှင့် မိုးကြိုးတို့အကြား သူမအသံက ထွင်းမဟောက် နိုင်။

“ကိုကြီး”

အသံတွေပြာရာမှ တိမ်ဝင်သွားတဲ့အထိ အော်သည်။
ထိုအခိုက် ခြံထဲဆီ ဖွေးခနဲကျလာသော လျှပ်စီးတန်း။

“ဖြောင်း...ဝုန်း”

ကျိုးကျသွားသော သစ်ကိုင်းနှင့်...

“ဂျိမ်း”

အသံအကျယ်ဆုံး မိုးကြိုးပစ်သံက မြေပြင်တောင် သိန်ခနဲ တုန်သွားပြီးနောက်...

“အား...ကိုကြီး”

သံကုန်ခြစ်အော်ရင်း မုသားက ခေါက်ခနဲ လဲကျသွား တော့တာဖြစ်သည်။

□ □ □

အခန်း (၃၂)

“ကိုကြီး”

နားနားကပ် အခေါ်ခံရသလို အိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲနိုး သွားသည်။ ယောင်ယမ်းပြီး မွေယာပေါ်တွေ လိုက်စမ်းသည်အထိ ခေါ်သံက သခင့်အား ပြုစားထားတုန်း။ မျက်ဝန်းတို့ကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်တော့ အရင်တန်းမြင်ရတာ အမှောင်ထုကြီး။ ဘာဖြစ်လို့ မှောင်နေ ရတာလဲ။ အတွေးနှင့်အတူ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း ခေါင်းအုံးဘေးနား ၌ လိုလိုပိုပို ထားတဲ့ ဓာတ်မီးကို ယူဖွင့်သည်။ အခန်းဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဖွေးခနဲ အလင်းရောင်ထိန်သွားမှ အပြင်မှာ မိုးတွေထန် နေမှန်း သခင် သတိထားမိ၏။

“ကိုထိန်...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မီးပျက်သွားတာတောင် မီးစက်မနွိုးဘူးလား”

စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းရှိတာက ခြံစောင့်ကိုထိန်ရဲ့ လွဲချော် ခြင်း။ သူ့ခြံသို့ မီးပျက်ခြင်းဆိုတာ ရှားရှားပါးပါး အလည်ရောက်

လာသော ဧည့်သည်။ မီးပျက်တိုင်းလည်း ကိုထိန်က ဝိရိယကောင်
စွာ မီးစက်နှိုးစမြဲ။ သခင်က အမှောင်ကိုမကြိုက်မှန်း သိနေတာကို
အတွေးထဲမှာတင် ဘဝင်ကမကျတော့။ သခင်က ညဝတ်အင်္ကျီ
ခါးစည်းကြိုးကို တင်းနေအောင် ဆွဲပတ်ပြီး အဝတ်ဖိနပ်ကို
ပြီးစလွယ်ကွင်းထိုးစီးကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မှောင်မည်း
တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲသို့ မိုးသံမှတစ်ပါး တခြားဘာအသံ
မှ ဝင်ရောက်လာခြင်းမရှိ။ ဒါဆို သူ အိပ်ရာက လန့်နိုးသည်အထိ
ကိုကြီးလို့ အားကိုးတကြီး ခေါ်သောအသံကရော။ မုသား အိပ်မော
နေသလား။ တောင်စဉ်ရေမရ ပူပင်ခြင်းရဲ့ ဦးတည်ရာက မုသားထံ
သို့သာ။ လှေကားထစ်တွေကို ဖြတ်ကျော်ဆင်း၍ ဧည့်ခန်းဆီ
ဓာတ်မီးရောင်က ဝင်းခနဲ ဖြာကျသွားသည်နှင့်...

“ထိပ်ထား”

ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေချိတ်ထိုင်နေသူ ထိပ်ထားက မှောင်ကြီး
မည်းမည်းထဲမှ ဓာတ်မီးရောင်ထံ လှမ်းကြည့်သည်။

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ ထိပ်ထား”

မေးရင်း ခြေလှမ်းကို သွက်ပစ်တော့ ထိပ်ထားနား
ရပ်နေသော ကိုထိန်ပါ တွေ့ရသည်။

“ဒါ...ဘာလုပ်တာလဲ ကိုထိန်၊ ခင်ဗျားတာဝန်က
ဘာလဲ၊ မီးစက်နှိုးလေ၊ မှောင်ကြီးထဲမှာ”

သခင်အမိန့်သံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ကိုထိန်က
သခင်ရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ ဒီတော့မှ ထိပ်ထားက

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး...

“ကိုထိန်ကို ငါ မီးစက်မနှိုးခိုင်းထားတာ”

“ဘာ...နင် ဦးနှောက်ရော ကောင်းသေးရဲ့လား
ထိပ်ထား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းလွန်းလို့ နင့်အနားနေမဲ့
နင့်ဘော်ဒီဂတ်ရဲ့ သတ္တိကို ငါစမ်းသပ်ပေးလိုက်တာ၊ ဟိုမှာကြည့်
လိုက်”

ဖွေးခနဲ ထိန်လင်းသွားသော မီးရောင်ကြောင့် ဧည့်ခန်းက
လင်းချင်းသွားသည်။ ခြံထဲ လှမ်းမြင်နေရသော မှန်ပြတင်းပေါက်
နားမှတစ်ဆင့် ဟိုဘက်တံခါးမကြီးဆီ ထောင့်မှန်ကျကျ မြင်နေရ
သည်။ အိမ်မကြီးရဲ့ ဘေးတံခါးပေါက်ဝမှာ ခွေခွေလေးလဲကျနေသူ
က...

“မုသား”

သခင်က အော်လည်းအော်ရင်း မနီးသော အကွာအဝေး
ကို ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ဖြတ်လျှောက်တာ မပြေးရုံတမယ။
သစ်သားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်တော့ မိုးသက်လေက အလုံးအရင်း လိုက်
ဖြတ်ဝင်လာသည်။ ဒါတွေကို သခင် သတိထားမနေနိုင်။ တံခါး
ဘောင်ကိုမှီ၍ ပျော့ခွေနေသော မုသားကို ဆွဲထူသည်။ သူဆွဲခေါ်
ရာသို့ မုသားက ပျော့ပျော့လေးပါလာပေမဲ့ မျက်ဝန်းတို့က မှေးမှိတ်
လျက်။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေစိုရွှဲနေပြီး မျက်နှာက သွေးဆုတ်
ထားသလို ဖြူဖတ်ဖြူရော်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေက အပြာရင့်ရောင်

ဘက်သို့ ကူးနေပြီ။

“မုသား...ဟေ့ကောင် မုသား”

သခင်ခေါ်၍ မထူးတော့။ မုသားကိုယ်လေးကို ဆွဲပွေ့၍ အိမ်ထဲသွင်းသည်။ ဒီတော့မှ အိမ်ရှိလူကုန် နီးလာဟန်တူသည်။

“မုသား...ဘာဖြစ်တာလဲ သခင်”

ဒေါ်ဒေါ်သဲရဲ့ မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ...

“ဒေါက်တာနိုင်ကျော်ဆီ ဖုန်းဆက် ဒေါ်ဒေါ်သဲ”

“ဟုတ်...သခင်”

“နေဦး...သူမိန်းမ ဒေါက်တာရီကိုပဲ လွှတ်ပေးလို့”

ရေတွေတောက်တောက်ကျအောင် စို၍နေသော မုသားကိုယ်လေးကို ပွေ့ပြီး သူ့အပေါ်ထပ်အခန်းဆီ သယ်ဟန်ပြင်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်သဲက ဖုန်းနှိပ်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ...

“သခင်...ယောက်ျားလေးချင်း ဆေးကုတာ မကောင်းဘူးလား၊ ဟိုက မိန်းမဆရာဝန်ဆိုတော့”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်သဲကိုထိန် ကားထုတ်ပြီး ဆရာဝန်ကို သွားပင့်ဖို့လုပ်၊ ဖုန်းဆက်ပြီးတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သဲ ကျွန်တော့်အခန်းကို လိုက်ခဲ့”

မျက်နှာပေါ် သွေးတွေပေါက်ထွက်တော့မတတ် နီရဲညိုမောင်းနေသော သခင်က ထိပ်ထားကို ခပ်စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး လှေကားထစ်တွေဆီ သွက်သွက်နင်းဖြတ်တက်သွားသည်။ အကြည့်ထဲမှာ မုသားတစ်ခုခုဖြစ်ရင် နင်မလွယ်ဘူးလို့ ကြိမ်းဝါးခြင်း အား

အသက်တွေတောင် ပါနေသလို။ ဒါပေမဲ့ ထိပ်ထားအတွက် မူလောက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ ထိပ်ထားက ပခုံးတွန့်လက်ပိုက်ပြီး သခင်အိမ်နံ့ကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်နေသူတွေအား မျက်တောင်မခတ် ကြည့်မိသည်။ ဒီအိမ်မှာတော့ သခင်ဟာ တကယ့်ဘုရင်တစ်ပါးလို့။

“ဟွန့်”

ထိပ်ထား နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်တော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲက ထိပ်ထားကို အလိုမကျသလို ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးဆီ တက်သွားတာ သခင်ရဲကျေးကျွန်လူယုံတော် ပီသလွန်းသည်။ ထိပ်ထားကတော့ ကမ္ဘာမြေကြီး ပူတာနွေးတာကို ခေါင်းထောင်ကြည့်ဖို့ စိတ်မဝင်စားသူလို စည့်ခန်းဆိုဖာမှာထိုင်ပြီး တီဗီဖွင့်ကြည့်သည်။ အင်္ကျီအရောင်အသွေးအစုံ၊ ဒီဇိုင်းအဆန်းတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး လျှောက်လမ်းကျဉ်းကျဉ်းပေါ် လျှောက်နေသည့် ဖက်ရှင် ရှိုး။ ထိပ်ထားက အဲဒီရှိုးကိုကြည့်ရင်း...

“နင် ယောက်ယက်ခတ်နေတာ ဒီဖက်ရှင်ရှိုးလောက် တောင် ကြည့်မကောင်းဘူး သခင်”

□ □ □

အခန်း (၃၃)

“စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး”

ဆရာဝန်မက နားမှနားကြပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ပြောတဲ့အထိ သခင်က မုသားလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ မေးဖျားမှာ ကပ်ထား မိတုန်း။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့ပြီး ခြေထောက်မှာတော့ သွေးစိမ်း ရှင်ရှင်ထွက်နေသော ဒဏ်ရာဗရပွနှင့်။

“အလန့်လွန်ပြီး ရှော့(ခံ)ရသွားတာပါ။ အအေးလည်း မိသွားပုံရတယ်။ အနာမရင်းအောင်နဲ့ မဖျားအောင်တော့ ဆေးတစ်လုံး စီ ထိုးပေးခဲ့မယ်။ ဒီညမနီးလည်း စိတ်တအားမပူနဲ့ သခင်၊ ချီ ထိုးပေးမဲ့ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးပါ ပါမှာဆိုတော့ အိပ်ပျော်ပါစေ၊ သူအိပ်နေမှ ဒဏ်ရာတွေသက်သာသလိုရှိမှာ”

ဆရာဝန်မက သေချာရှင်းပြပြီး ဆေးတွေထိုးပေးသည် အထိ ဒေါ်ဒေါ်သဲက အနားမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရတုန်း။ ဒါပေမဲ့ အပေါက်အလမ်းတည့်သည်တော့ မဟုတ်။ ဒေါက်တာက ငွမ်းဆို

တစ်ရှူးဖူးကြီး ထိုးပေးသည်။ ရေနှေးဆို သွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာ ကြီး ထိုးပေးသည်အထိ လူက အယောင်ယောင်အမှားမှား။ မမှား လို့လည်းမဖြစ်။ ဒေါ်ဒေါ်သဲက တစ်လျှောက်လုံး မုသားကို ယောက်ျားလေးလို့ ထင်ခဲ့သူ။ ယောက်ျားလေးလို့ ဆက်ဆံခဲ့သူ မုသားက အခု မိန်းကလေးတဲ့။ နို့မို့ဆိုလည်း သခင်က ဒေါ်ဒေါ် သဲကိုတောင် သိခွင့်ပေးမှာမဟုတ်။ အခုတော့ အဝတ်စုံတွေ လဲပေး ရမည့်တာဝန်က ဒေါ်ဒေါ်သဲခေါင်းပေါ် ပုံလာတာမို့...

“ဒေါ်ဒေါ်သဲ...မာလီကောင်လေးကို ခေါ်လိုက်မယ်လေ သခင်”

“မခေါ်နဲ့၊ သူ့ကို ဒေါ်ဒေါ်သဲပဲ အင်္ကျီလဲပေးရမှာ”

အဲဒီအထိ အကင်းမပါးသူက ဒေါ်ဒေါ်သဲ။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သခင်၊ မုသားက ကောင်လေးဥစ္စာ၊ ဟို...ဒေါ်ဒေါ်သဲက”

“သူ မိန်းကလေး”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

“မုသားက မိန်းကလေးပါ”

“ဟင်”

ကြားစက နားတွေထူပူရှိန်းတက်သွားတာက အရှက် တရားကြောင့်မဟုတ်။ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းကြောင့်သာ။ သခင်ကိုယ် တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်ခုခုပြောတော့မည်ပြင်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ပိတ်သွားလိုက်။ မုသားကို ခါးကိုင်းပြီး နဖူးလေး

စမ်းလိုက်နှင့် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေပြီးမှ...

“ဒီသတင်းကို မပေါက်ကြားစေချင်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်သဲ၊ အဲဒါ မုသားသိက္ခာအတွက်၊ ပြီးတော့ သိပ်မကြာတဲ့အချိန်အတွင်း မှာ သူက ဒီအိမ်ရဲ့ သခင်အဖြစ် ရောက်လာတော့မှာ”

ဒေါ်ဒေါ်သဲမှာ အယ်ခန့်ဖြစ်သွားသည်။ မယုံနိုင်ခြင်းများစွာ နှင့် သခင်ကို ကြည့်မိတော့ ဖြူနေသော သခင်မျက်နှာသည်လည်း အဝတ်နီတစ်စလို့ ရဲ့ရဲ့တွတ်။

“ဒါဆို သခင်နဲ့မုသားက ချစ်နေကြပြီလား”

သခင်က ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်နှာနီနီကို ဟိုဒီလွဲပြီးမှ...

“သေချာနေတာ ကျွန်တော်ဘက်က”

ကောင်းကြပါလေရောလို့ ရင်ထုပြီး ဗို့ဟစ်ပစ်ချင်သည်။ သဘောမတူ ကန့်ကွက်ရန်အတွက်မဟုတ်ပါ။ ကျေနပ်လွန်းလို့။ သဘောတူလွန်းလို့။ မုသားဆိုတာ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် အကျွမ်း ဝင်လာတဲ့ကလေး။ ထိပ်ထားနှင့် ယှဉ်ရင်တော့ ဆီနှင့်ရေလို ကွာတာ အသိသာကြီး။ ထို့ကြောင့်လည်း အပျော်လုံးဆိုကာ အလွဲ အချော်တွေ ဖြစ်နေသည်။ သခင်ကတော့ မုသားအပေါ် ညှာတဲ့ အနေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်သဲကို နှုတ်ပိတ်သည်။

“ကျွန်တော်သိတာ သူမသိစေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သဲ”

“သခင်က မုသားကို ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလား”

သခင် ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း...

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ သူ အရမ်းရှက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့

ကျွန်တော့်အချစ်ကိုလည်း အထင်သေးသွားလိမ့်မယ်၊ သူသိအောင် တော့ ပြောပြရမှာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် အချိန်ယူရလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် သဲကတော့ သိတယ်ပဲ ဝန်ခံလိုက်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

သခင်ပေးသော အမိန့်ဆို နာခံပြီးသား။ သခင်ပေးသော တာဝန်ဆို ဦးလည်မသုန် ထမ်းရွက်ပြီးသားဖြစ်ခဲ့သော ဒေါ်ဒေါ်သဲ က ခေါင်းညိတ်ပြီး ကတိပေးတာ အခါတစ်ရာမကတော့။ ဒေါက်တာမကတောင် ဆေးကုသခြင်းပြီး ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်သွား သေးတာ။

“ဖိတ်စာဘယ်တော့ရမလဲ၊ လက်ဖွဲ့အတွက် ကြိုတင် စီစဉ်ထားချင်လို့”

ပြီးပြီးစလွယ် နောက်သွားပုံက တရင်းတနီး။

သခင် မျက်နှာနီနီနှင့်...

“လက်ဖွဲ့ခြင်း သည်းခံပါဆိုတဲ့စာတမ်း ကျွန်တော်ထည့် ရိုက်မှာပါ”

ဒေါ်ဒေါ်သဲကတော့ သခင်သာ မတားထားရင် အခုနေ ထိပ်ထားရဲ့ရှေ့မှာ လက်ခမောင်းခတ်ပြီး ထအော်ချင်တာ။

“သခင်နဲ့မုသားက နေနဲ့လ ရွှေနေမြဟေ့”

အနန်း (၃၄)

“သိပ်ချစ်တာပဲ ချာတိတ်ရယ်”

တိုးတိုးလေးပြောပြီး တမ်းတခြင်းအပြည့် ဖြန့်ခင်းသော အနမ်းနုနုဟာ မုသားပါးပြင်တစ်လျှောက် တိုးတိုက်ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ အရိုင်းဆန်သော အနမ်းများမဟုတ်။ မခူးရက် မခွေရက်သလို သိမ်မွေ့ညင်သာခြင်းများနှင့်ဖြစ်သည်။ မုသားနဖူးပြင်မှာ ကိုကြီးက နှုတ်ခမ်းသားနှင့် ဖွဖွထိကပ်ရင်း အနမ်းကို အဆုံးသတ်တော့ မုသားရင်၌ အတိုင်းအဆမရှိ ပျော်သွားသည်။ ကြည်နူးခြင်းကြောင့် လူက လေဟုန်စီးနေရသလို တလုပ်လုပ်လှိုက်ခါပြီး တသိမ့်သိမ့်နွေးနေပြီးနောက်...

“ကိုကြီးရယ်”

သခင်ရင်ခွင်ထဲ တိုးပြီး ကျောပြင်ဆီ သိုင်းဖက်ထားသည်။ ကိုကြီးရင်ခွင်၌ ပါးတစ်ခြမ်းအပ်ပြီး အသက်အသွေးအသား ခန္ဓာပါပုံနှင့်ဆက်ချင်တာ မုသားရဲ့နှလုံးသားသီးသန့်ဆန္ဒ။

“အင်း”

မုသားနှုတ်ဖျားမှ ညည်းသံထွက်သွားသည်။ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား ဝေဝါးဆဲမှာ ခြေထောက်က ပြင်းပြစွာနာနေသလို ခံစားရ၏။ ဒါ တကယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မျက်ခွံကို အားယူဖွင့်ကြည့်တော့...

“သတိရပြီလား မုသား”

“ဒေါ်ဒေါ်သဲ”

ဒေါ်ဒေါ်သဲအမည်ကို ခေါ်ရင်း မုသား သူမရောက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်သည်။ မျက်နှာကျက်ဆီ ဖန်းဆိုင်းကြီး၊ ငွေမှင်ရောင် ဖဲမွေ့ယာထက်က သူမ။ ခုတင်ဘေးမှာက သုံးခန်းတွဲ ဗီရိုမြင့်ကြီးတွေ။ မျက်လုံးအဝှေ့မှာတင် မုသားနှင့်မစိမ်းသော အခန်းပေမဲ့ မုသား မရောက်သင့်သော နေရာမှန်း သိသည်။ သိတာနှင့် ကျူးထတော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲက အနားရောက်လာကာ...

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မုသားရယ်၊ သဲခင်က သေချာမှာ သွားတာ၊ မင်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါ်ဒေါ်သဲ ခေါင်းကျိန်းမှာ”

“ကျွန်တော် ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

မေးလက်စက ရပ်သွားသည်။ မုသားက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောင်းလဲသွားသော အဝတ်အစားတွေကို တစ်လှည့်၊ ဒေါ်ဒေါ်သဲကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဒါတွေက”

မုသား ပြန်စဉ်းစားရင်း ညက မိုးမိခဲ့တာရော၊ မိုးကြိုးတွေ လျှပ်စီးတွေကို ကြောက်ခဲ့တာရော။ ပြီးတော့ တံခါးတွေ လော(ခံ) ကျကုန်တာရောထဲမှ အမှတ်အရဆုံးက မုသားတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေ တွေ ရွှဲစိုနေခြင်းပင်။ အခုပြန်ကြည့်မှ အဝတ်အစားတွေက ဆန်ကျင် ဘက်။ ခြောက်သွေ့ကာ ရနံ့တစ်မျိုးသင်းနေသော ရုပ်အင်္ကျီအပွ ကြီးနှင့် တောင်ဘီပွပွက ညအိပ်အင်္ကျီဝမ်းဆက်လိုမျိုး။ ပြီးတော့ မုသားရောက်နေတဲ့နေရာက ကိုကြီးအိပ်ခန်း။ အိပ်မက်ထဲက ကျူးကျော်အနမ်းများကြားမှာ တပ်မက်ယစ်မူးခဲ့ရသော သူမ။

“ဒေါ်ဒေါ်သဲ”

မုသားခေါ်သံက ငိုသံပါလာသည်။ ရှက်စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးထိ ပူစေနှေးစေရင်း လှည့်ပတ်ကာ သွေးခုန်နှုန်းပါ မြင့်တက်လာ၏။ ဒေါ်ဒေါ်သဲကတော့ အခုမှ မုသားမျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေကို မြင်တွေ့သွားဟန်တူသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဘယ်နှယ် ငိုရတာတုန်း၊ ဘာငိုစရာ အကြောင်းရှိလို့တုန်း မုသားရယ်၊ အခုနေ သခင် ပြန်ဝင်လာလို့ မုသား ငိုတာတွေရင် ဒေါ်ဒေါ်သဲ တရားခံဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော့်ကို ကိုကြီးက”

“သခင် ဘာမှမသိဘူး”

“ဟင်”

မမေးခင် ဒေါ်ဒေါ်သဲက ဖြေသည်။ ပြီးမှ မုသားကို အသေအချာစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မုသားက ဒါကြောင့်ငိုတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မုသားက ခေါင်းကို သွက်သွက်ညှိတ်ပြတော့ မျက်ခမ်း စပ်ဆီမှ လှုပ်လီလှုပ်လို့ရှိသော မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခနဲ ကြွေဆင်းသွားသည်။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ဒေါ်သဲက သက်ပြင်းတစ်ရှိုက် ပစ်ချရင်း...

“မုသား ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီအိမ်စရောက် ကတည်းက ဒေါ်ဒေါ်သဲ သိထားတယ် မုသား”

“ရှင်”

အံ့သြခြင်းကြောင့်သာ မျက်လွှာဝင့်ကြည့်တာ။ ထိုအကြည့် ထဲ၌ သံသယမပါ။ ဒေါ်ဒေါ်သဲက သေချာအောင်ခေါင်းညှိတ်ပြ ရင်း...

“ဒေါ်ဒေါ်သဲလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ပဲကွယ်၊ ပြီးတော့ မုသားအမေအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီး၊ ဒီတော့ ငါရိပ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မုသားက ပီရိလွန်းတော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲတောင် ဇေဝဇေဝါဖြစ် ခဲ့သေးတာ၊ နောက် တဖြည်းဖြည်း မုသားရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကို အက် ခတ်ပြီးမှ ဒေါ်ဒေါ်သဲ အထင်မှန်တယ်ဆိုတာ သိလာရတာ”

“ဒါဆို...ညက မုသားအင်္ကျီတွေကို”

အသုံးအနှုန်းကအစ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ အစောကြီး ကတည်းက ကျွန်တော်ဆိုသော နာမ်စားကို ကြိုက်နှစ်သက်လို့ ပြောင်းခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ အခြေအနေ အကြောင်းအရပ်ရပ်ကြောင့် သာ။

“ဒေါ်ဒေါ်သဲပဲ လဲပေးခဲ့တာပါ ကလေးရယ်၊ သခင်က အောက်မှာ ထိပ်ထားနဲ့ စကားတွေများ၊ ဆရာဝန်ပင့်နဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေခဲ့တာ၊ ဆရာဝန်ရောက်လာတော့လည်း ဒီအခန်းထဲမှာ ဒေါ်ဒေါ် သဲနဲ့ပဲ ပြီးသွားခဲ့တာ၊ မုသားအခန်းထဲ သခင်ကမပို့တာက ထိပ်ထား ထပ်နှောင့်ယှက်နေမှာစိုးလို့တဲ့၊ ညက တံခါးတွေ လော့(ခံ)ချတာ သူပဲ၊ တကယ့်လည်း ယုတ်မာတဲ့မိန်းမ”

ထိပ်ထားကို မေတ္တာပို့နေသည့် ဒေါ်ဒေါ်သဲအား ဂရုမထားမိဘဲ...

“သူ့ကို အာရုံမရပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်သဲရယ်၊ မုသားက ကိုကြီးရိပ်မိသွားမှာသာ စိုးတာ၊ ပြီးတော့ လိမ်ချင်ညာချင်လွန်းလို့ လည်း မုသား ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒေါ်ဒေါ်သဲ သိပါတယ် မုသားရယ်၊ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်တဲ့၊ လူတိုင်းက သူ့အခက်အခဲနဲ့သူပေါ့၊ ကဲ မုသား သတိရလာရင် စားဖို့ စွပ်ပြုတ်လုပ်ထားတာ သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ သခင် ပြန်လာရင်သာ သက်သာအောင်နေပြ၊ ဒါမှ ဟန်မပျက် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်မှာ”

ဒေါ်ဒေါ်သဲက မှာကြားပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချ၍ မုသားက အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချရန်ဟန်ပြင်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် မေ့ပျောက်စပြုနေသော ခြေမက အနာက ပြန်နာလာ၏။ စောင်ပုံအောက်မှ ခြေထောက်ကို ထုတ်ကြည့်တော့ ခြေမ၌ ပတ်တီးအဖွေးသား။ ညက ခလုတ်တိုက်မိ၍ ဘာတွေဖြစ်

သွားမှန်း မသိပေမယ့် ဒဏ်ရာကတော့ သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ် လှ။ မုသားက ကိုယ့်အနာကို ခန့်မှန်းနေစဉ်မှာပဲ အခန်းတံခါးက ရှုပ်ခနဲ ပြန်ပွင့်လာသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သဲအထင်နှင့် မော့ကြည့်လိုက် ပြီးမှ...

“ထိပ်...ထား”

ရုတ်တရက် ထိပ်ထားမျက်နှာကိုမြင်တော့ မုသားမှာ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံဘဲ လန့်သွား၏။

“ဟာ...ဟ လန့်သွားလိုက်တာ၊ ကိုယ်က တစ္ဆေသရဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညကမှ မင်းသတ္တိကို စူးစမ်းကြည့်တာ၊ ဗန္ဓုလ သွေးပါတယ်နဲ့တူတယ်၊ မိုးလည်း အခြိမ်း၊ မင်းလည်း ခေါက်ခနဲ လဲကျတော့တာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ သက်သာသွားပြီလား”

ထိပ်ထားက မုသားခုတင်ဘေးမှာ အိခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ရှန်ပိန်ရောင် ဂါဝန်တိုကို လည်ပင်းဟိုက်ချထားသည်။ အင်္ကျီက လက်ပြတ်နှင့် ခြေချိတ်ထိုင်တော့ အလှတရားတွေက ဝင်းလက်စွာ ကောက်ကြောင်းအထင်အရှားနှင့်။ မုသား သူများကို အပြစ်လည်း မဆိုချင်တော့။ မုသားကိုယ်တိုင် ဆတ်ဆော့ပြီး ခြံထဲဆင်းထိုင်မိ တာကိုက ထိပ်ထားထောင်ချောက်ထဲ သက်ဆင်းမိသလို ဖြစ်သွား တာမို့...

“သက်သာသွားပါပြီ”

“အင်း...သက်သာမှပါပဲလေ၊ နို့မို့ သခင်တို့ပျာယာခတ် နေတာကို ကိုယ်ဖြင့် မျက်စိတွေနောက်လွန်းလို့”

မုသား ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်သဲ ပြောပုံ အရတော့ သခင်က ထိပ်ထားနှင့်တောင် စကားများကြသည်ဆိုပဲ။ ထိပ်ထားကတော့ ဆံပင်လုံးလုံးလေးတွေကို လက်ချောင်းတွေနှင့် ဆွဲချလိုက်။ ဆွဲဆန့်လိုက်လုပ်နေရင်းက မျက်တောင်ကြီးတွေ စိုက် ချထားသော မုသားကို မသိမသာ မျက်လုံးတွေကြည့်သည်။ ဘေးတစ်စောင်းကြည့်ရုံနဲ့ နှာတံချွန်မြဲနေတာ၊ နှုတ်ခမ်းပါးတွေ ရဲနေ တာကိုကြည့်ပြီးမှ...

“သခင်က အပြင်ထွက်တာတောင် မင်းကို စိတ်မချတွေ ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်သဲကို မှာနေတာလေ၊ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မဝင်ပါစေနဲ့တဲ့၊ ညကတောင် ဝင်ခွင့်မရတဲ့ ကိုယ့် ဒီအချိန်ဝင်နေ မှန်းသိရင် ဆွေ့ဆွေ့ချန်သွားမှာ မြင်ယောင်သေး၊ သူနဲ့ဒေါ်ဒေါ်သဲ နဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ကျိတ်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ် မင်းကိုကုကြတားလ”

“ဗျာ...ကိုကြီးက”

လန့်စရာမပါဘဲ ရှာကြိုထိတ်လန့်နေသော မုသားကို ထိပ်ထားကကြည့်ပြီး ပန်းတွေလှုပ်အောင် ရယ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ လက်မဖြင့် မျက်ခုံးရိုးကို ခြစ်ကုတ်ရင်း...

“သခင်ပဲ မင်းကို ဒီအခန်းအထိ ထမ်းပိုးခေါ်လာတာ ဆရာဝန်ပင့်တာ ဒေါ်ဒေါ်သဲ၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်လည်းလာရော အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဆေးကုတာ အနားကမခွာဘဲ အခုအချိန်ထိ ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ဦး၊ မင်းသတိလစ် တုန်း မင်းသခင် ဘာတွေကြံစည်ထားလဲဆိုတာ”

ထိပ်ထားစကားက ရှေ့နောက်မညီတော့။ ဒေါ်ဒေါ်သဲ ကတစ်မျိုး၊ ထိပ်ထားကတစ်မျိုး။ ထိုမသိခြင်းတွေထဲမှာ မုသား ဘယ်လိုဆက်ရပ်တည်ရမှာလဲ။ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လားမသိ သည့် အတွေးထဲမှာ မုသားရဲ့နှုတ်ခမ်းပါးနားတွေဟာ အခုထိနွေး ဆဲ။ ယောင်ယမ်းပြီး လက်နှင့်စမ်းတော့ မုသားရင်က တဒိုင်းဒိုင်း အခုန်မြန်သည်။ မုသားမျက်နှာက စွေးစွေးနီသွားသည်။ မျက်ခုံး တန်းတွေရော နှုတ်ခမ်းသားတွေမကျန် တွန့်ကော့လှုပ်ရှားရင်း လူက ဆွံ့အသွားသလို။ ဒေါ်ဒေါ်သဲဟာ သခင်ရဲ့လူယုံ၊ သခင်ရဲ့ ဘက်တော်သားဆိုတာ သိသိကြီးနှင့်။ ရှက်စိတ်က မုသားမျက်လုံး တွေကို ဖြာထွက်စေသည်။ ရှေ့လျှောက် ကိုယ် ဘယ်လိုပင် ကပြအသုံးတော်ခံပါစေ ဇာတ်သိမ်းသိပြီးသားဇာတ်ထုပ်ဟာ သရုပ် ဆောင်တတ်တိုင်း အကောင်းစားဖြစ်လာတော့မှာမှ မဟုတ်တာ။ ရေစက်ဆုံခဲ့သမျှ ဒီမှာပဲကုန်ရန် အကြောင်းက ဖန်ပြီမို့...

မုသားက ခုတင်ပေါ်မှာ လျှောက်တိုက်ဆင်းသည်။ ထိပ်ထားကတော့ မထူးဆန်းသလို လိုက်ကြည့်ရင်း လက်က အငြိမ် မနေ။ သခင်စာကြည့်စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းကို ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ဖွဲ့ရင်းက အဆွဲတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၊ စာအုပ်တွေ လှန်လှော ကြည့်လိုက်နှင့် ဒုက္ခပေးစရာအကွက်ကောင်း ဘယ်နေရာမှာတွေ့ မလဲဆိုတာ ရှာဖွေနေတာက ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ရှေ့ကို သည်းမည်းကြီး ရှာနေရာမှ...

“မုသားရော”

မေးသံကြားမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ဒေါ်ဒေါ်သဲက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ပန်းကန်လုံးနှင့် အောက်ခံ ပန်းကန်ပြားကို ပူးတွဲကိုင်ပြီး ထိပ်ထားကို စူးစမ်းသလို ကြည့် သည်။ ထိပ်ထားကလည်း တန်ပြန်ကြည့်ရင်း ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်နေ သော ခုတင်ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ...

“မသိဘူးလေ၊ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်သဲက ပဟေဠိဆန် သောအကြည့်တွေနှင့် ထိပ်ထားကို လိုက်ငေးတုန်း။ ထိုအခိုက်မှာ ဝဲ ထိပ်ထားဘောင်းဘီအိတ်ထဲရှိဖုန်းက သံစုံမြည်လာသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သဲကို ကျောခိုင်းပြီး ဖုန်းထူးတာနှင့်...

“မမထိပ်ထား”

“ပြော”

စုံထောက်ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလိုဆို သူလျှိုခေါ်မလား လူယုံဟုအမည်တပ်ရမလား။ ထိုသို့သော သူမျိုးတွေ အများကြီး ကို ထိပ်ထား လက်သပ်မွေးထားသည်။ လခစားဝန်ထမ်းမျိုးမဟုတ် ဘဲ ကိုယ်လိုချင်သည့် သတင်းအတွက် ထိရောက်သောငွေကြေး ပေးလိုက်လျှင် ရပြီ။ သူတို့တွေက သခင်ကို ဒုက္ခပေးရေးမှ ထိပ်ထားဘက်မှ ပါဝင်ကူညီသူတွေ။

“မမထိပ်ထား စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ သခင်ဘေးနား”

မုသားရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီရပြီ”

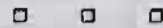
“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါလား”

ထိပ်ထားနှင့် အခုတင်ဆွဲပြီး စကားစမြည်ပြောကာ လူက ပျောက်သွားတော့ သတင်းက ရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် အခုသိရတဲ့ သူ့အကြောင်းတွေက တော်တော်ထူးဆန်းနေတယ် မမထိပ်ထား၊ ဖုန်းထဲမှာတော့ မပြော ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြပြီးပြောမယ်၊ မမထိပ်ထား စိတ်ဝင် စားရင် အချိန်ရရင်ပေါ့”

“အိုခေ...နေရာချိန်းလိုက်၊ ကိုယ်အခုလာခဲ့မယ်”

ထိပ်ထားက ဆုံရန်နေရာသတ်မှတ်ပြီး ဖုန်းပိတ်ကာ အခန်း ထဲမှ အလှူစလို ထွက်သည်။ မုသားနှင့်ပတ်သက်လျှင် စိတ်လည်း ဝင်စားသည်။ အချိန်လည်း ပေးနိုင်၏။ သူက သခင်ရဲ့မုသား ဖြစ်သောကြောင့်။

အခန်း (၃၅)

စတီယာရင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရှေ့မှမြင်ရသော မြင်ကွင်းကို ထိပ်ထားက စူးစိုက်စွာ ငေးမောနေမိသည်။ သူမ လူမလွဲ။ အထင်မလွဲပါ။ အနက်ရောင်တိရုပ်၊ အနက်ရောင် ဂျင်း(နံ)နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နက်ရွေးနေသော ကောင်မလေးအား ကောင်လေးက တက္ကစီတစ်စီးပေါ် တင်ပေးသောမြင်ကွင်းသည် အများသူငါအတွက် ရိုးအီနေသော ဒီဇိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပေမဲ့ ထိပ်ထားအတွက်တော့ နားထဲမှာ ကြားသော စကားတွေက လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းက သိခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေချည်းပင်။

“မမထိပ်ထား သိထားသလို သူက ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး”

ထိပ်ထားက အကြားနှင့်မယုံတတ်သူမို့ ထိုလူက သက်သေအထောက်အထားတွေနှင့် ပြတာက မုသားရဲ့ အရင်တုန်း

ဝန်မဝင်အချစ်

၂၆၃

က ဓာတ်ပုံတွေ။ အခုလက်ရှိ သွားလာလှုပ်ရှားသော ပုံတွေနှင့် အတူ...

“သူမှာ ချစ်သူရှိတယ် မမထိပ်ထား၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဗျူဟာလွန်းတစ်ခုမှာ အတူတူအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ၊ တစ်အိမ်တည်း တစ်ခြံတည်း အတူတူနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကနေ ချစ်သူဖြစ် သွားတာတဲ့၊ အခုတော့ တွဲသွားတဲ့လာ သိပ်မရှိတော့ဘူး”

ထိပ်ထားက မုသား မိန်းကလေးဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ သိထားတုန်း၊ အံ့သြတုန်း။ ဒါကြောင့် သခင် သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတာကိုးဆိုသော အတွေးနောက်မှာ ကပ်ပါလာတာက ချစ်သူ ရှိပြီးသား မိန်းကလေးဟာ သခင်ဆီ အယောင်ဆောင်ဘဝ၌ ဘာကြောင့် ချဉ်းကပ်သလဲ။ အဖြေဟာ ဝေးဝေးပြေးရှာစရာမလို။ လူပါးပုလင်းထိပြီဆိုသော အတွေးနှင့် သခင်အတွက် ဝမ်းသာ အားရတောင် ဖြစ်ခဲ့သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပါ ထိပြီလို့သိတဲ့ အချိန်က မုသားလိပ်စာရတဲ့အချိန်။ ထိပ်ထားစိတ်ထဲမှာ ဒီလိပ်စာ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်းနှီးစွာ သိနေသလို၊ စိတ်ထဲထင်နေတာမို့ စီးနေကျ အနီရဲ့ရဲကားကို မမောင်းဘဲ ငွေမှင်ရောင် လင့်ခရုဆာကြီး နှင့်လာခဲ့တာ မှန်သွားခဲ့သည်။ ဒီလမ်း၊ ဒီခြံကို ထိပ်ထား သိရှိ ရင်းနှီးဖူးသည်လေ။

“ဒီခြံပဲထိပ်ထား၊ အထဲဝင်ထိုင်ဦးလေ လာ”

“အိပ်မက်ခြံက အကျယ်ကြီးပဲနော်၊ သီးပင်စားပင်တွေ လည်း အစုံအလင်နဲ့၊ နေချင်စရာလေးပဲ၊ ဒီဘက်က အိမ်ကလေး

တွေက ဘာလုပ်ထားတာလဲ၊ အိပ်မက်တို့က တစ်ခြံတည်းမှာ မိသားစုအများကြီး စုပြီးနေတာလား။”

ထိပ်ထားကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်တစား စပ်စုခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်လည်း အလည်ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ အဲဒီတုန်းက အိပ်မက်က ယဲ့ယဲ့လေးပြီးပြီး...

“မိသားစုတွေ မဟုတ်ဘူး ထိပ်ထားရဲ့၊ ဘာမှမတော်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်အရင်းအချာတွေလိုပဲ ရင်းနှီးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါ ကျွန်တော့်ခြံမဟုတ်ဘူး။”

ရှက်ရွံ့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ အားငယ်ခြင်း လွှမ်းသော အိပ်မက်ကို အဲဒီအချိန်တုန်းက ထိပ်ထားဟာ အရူးအမူးကို ကရုဏာတွေ ကြွေဆင်းခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပိုင်တဲ့ခြံလေ၊ သူက အခုကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ခရီးထွက်နေတာ၊ ကျွန်တော်က ဒီခြံကို စောင့်ရှောက်ပေးနေရတဲ့သဘော။”

သူငယ်ချင်းဟာ မိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား မမေးခဲ့မိသော ထိပ်ထား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ချင်သည်။ ထိပ်ထားကပဲ ရိုးခဲ့တာလား၊ သူတို့ကပဲ ဆန်းပြားခဲ့လေလား။ တစ်အိမ်တည်း တစ်ခြံတည်း အတူနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းဘဝကနေ ချစ်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲကြသူတွေ။ မုသားရဲ့ နေရပ်လိပ်စာက ဒီခြံ။ ဒီအိမ်အမှတ်၊ မုသားလုပ်ဖူးသော ဗျူဟာစလွန်းမှာ အိပ်မက်လည်း လုပ်ဖူးသည်။ မုသားက မိန်းကလေး။ ဒီအကြောင်းအရာ

တွေကို ဆက်စပ်ရုံနှင့် မခိုင်လုံဟုထင်လျှင် ရှေ့မှတွေ့နေရသော မြင်ကွင်းက အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြနေသည်။ တက္ကစီပေါ် တင်ပေးရုံနှင့် အားမရ။ ကားပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် အိပ်မက်က လက်ထောက်ကာ ကားထဲရှိ မုသားအား ဘာတွေမှာကြားနေမှန်းမသိ။ ကြည့်နေရင်းက ထိပ်ထားသည် ဆက်မကြည့်ဝံ့သလို မျက်လွှာကို ပိတ်ချသည်။ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာနေတာကို ခံစားမိပေမဲ့ ခက်တာက နာကျင်ခြင်းဝေဒနာဟာ ဘယ်နေရာကလို့ ထောက်ပြဖို့ ခက်ခဲသည့် အတွင်းကြေဒဏ်ရာ။

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။”

အိပ်မက်ရဲ့ ဝန်ခံသံ။ ထိပ်ထားအပေါ် အလိုက်သိတတ်သော၊ ကြင်နာမှုတွေဟာ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက်အထိ ခံစားသွားအောင် လုပ်ရက်သလား၊ လှည့်စားရက်လေခြင်းဆိုပြီး ထိပ်ထားစိတ်က နာသည်။ ဘာကြောင့် လှည့်စားရသလဲဆိုတာ ထိပ်ထားနှလုံးသားက သိချင်၏။ မျက်ရည်ပူတစ်စက် ပိတ်ထားသော မျက်ခမ်းသားကို ကျော်လွန်ကာ ထိပ်ထားရဲ့ ပါးပြင်ဆီ အထိန်းအကွပ်မဲ့ ဖြတ်စီးသည်။ မျက်ရည်ကျခြင်းဟာ အရှုံးပေးခြင်းတဲ့လား။ ထိပ်ထားက အိပ်မက်ဆီ ကျရှုံးခြင်းလား၊ မုသားကို အရှုံးပေးခြင်းလား။

“ဟင့်အင်း။”

ငြင်းဆန်ပြီး ထိပ်ထားဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်တော့ မျက်ရည်စက်တွေက လွင့်စင်ကုန်၏။ မျက်ခွံပြန့်ဖွင့်တော့ ခြံတိုင်

ကိုဆိုပြီး ထွက်သွားသော တက္ကစီအား လွမ်းလွမ်းမောမောနှင့် ငေးနေသော အိပ်မက်အသွင်က ဝင်လာပြန်၏။ ဒီအသွင် ဒီသဏ္ဌာန်တွေကို တစ်ချိန်က ထိပ်ထားလည်း ရူးသွပ်ဖူးပါသည်လို့ ဝန်ခံရလျှင် မျက်ရည်တွေက ချောင်းရေလျှံသလို တသဲ့သဲ့စီးကျလာ၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသည်။ လှည့်စားရက်သူကြောင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ငိုခြင်းဆိုလျှင် ဒီပွဲမှာ ထိပ်ထားရုံးခဲ့ပြီလား။ သေချာတာက ဘယ်လောက်ရုံးရုံးရ ရင်ထဲမှမမုန်းနိုင်။

□ □ □

အခန်း (၃၆)

“နင် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အိပ်မက်ရယ်”

အစချီပြီး ရင်ဖွင့်စကားတွေ၊ တောင်းပန်ခြင်းတွေကို အိပ်မက်က ပြန်ကြားနေမိသည်။ မုသားက ငိုလည်းငို၊ ပြောလည်းပြောနှင့် ကြားရသူက စိတ်မချမ်းသာစရာ။

“သူတို့ ငါ့အကြောင်းတွေ သိသွားကြပြီ အိပ်မက်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သခင်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ ဘာအတွက်လဲ၊ အဲဒါ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ၊ ငါ ဒီမှာလည်းမနေဘူး၊ သူ့ကိုလည်း မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူး၊ ငါတို့တွေဆုံမှုက ရိုးရိုးလေးပါ အိပ်မက်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခံစားမှုတွေက အရမ်းပဉ္စလက်ဆန်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ လက်ထပ်ရမယ့်လူရှိပြီးသား၊ ရင်ခွင်မှာ ဦးသူရှိပြီးသား လူတစ်ယောက်ကို ငါ မျှော်လင့်သင့်သလား”

မုသားကို သူ ဘယ်လိုမှ မဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့။ ဒီသူငယ်ချင်း မလေးဟာ တစ်ချိန်က သူ့ချစ်သူဖြစ်ဖူးသည်။ ဒါဟာ ခိုင်မာသော

သံယောဇဉ်ကြောင့် ရင်ခုန်သံကို ကောက်ချက်ဆွဲတာ လွဲခဲ့ခြင်းဆိုလျှင် အချစ်ဟာ အချိန်ကာလအလိုက် ပြောင်းလဲသွားတတ်ပါသလား။ နားလည်ခြင်းကိုယ်စီနှင့် လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့ကြပေမဲ့ ရှေ့ဆက်မည့် မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ သူနှင့်မုသားဟာ အခင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ။

“ငါလည်း ရင်ခုန်သံအမှန်ကိုတွေ့ပြီ”

သူဝန်ခံခဲ့တုန်းက မုသားဟာ မျက်ရည်များကြားထဲက ပီပြင်အောင်ပြုံးရင်း...

“နင့်ရောဂါကို ကျေးဇူးတင်ရမယ် အိပ်မက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချစ်စစ်ကို နင်ရှာတွေ့တာကိုး အိပ်မက်ရဲ့ ငါကတော့ အသည်းချင်းဆိုတဲ့အရသာကို အချိန်တိုအတွင်း မြည်းစမ်းလိုက်ရလို့ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီ”

အိပ်မက်က ဒီလိုအချိန်မျိုးကျတော့ မုသားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အားပေးဖော်။

“ထွက်လာခဲ့တာ နင်မှားတယ် မုသား၊ တကယ်ဆို သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံပြီးမှ”

“အဟုန်း”

မုသား နာကျင်စွာ မဲ့ရယ်တော့ မျက်ရည်တို့က တာဝန်ကျေစွာ ဝေတက်လာ၏။ ငိုရိပ်ဆင်သော မျက်ဝန်းမှာ အတင်းကြီး ပြုံးသော်လည်း အပြုံးကမပီပြင်။

“ဘာလဲ...ငါက သူနှင့်ထုတ်တဲ့အထိ စောင့်နေရမလား၊ ဆောရီးပဲ၊ ငါ့အချစ်က မာနရှိတယ်၊ အဲဒီလောက်အထိ ခေါင်းငုံ့ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တာက သပ်သပ်၊ ခူးထောက်အညံ့ခံဖို့ ဝါသနာမပါတာက သပ်သပ်ပဲ”

မုသားနှင့်ကျမှပဲ အိပ်မက်က အချစ်ကြီးသောမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို တွေ့ဖူးသည်။ ဒါဆို သူသိသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကရော။ ဘယ်လိုမာန၊ ဘယ်လိုခံယူချက်နှင့် ဖွဲ့စည်းထားပါသလဲ။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

ဖွင့်ထားသောတံခါးကို ခေါက်နေသော အသံကြောင့် အိပ်မက်က အတွေးတွေထဲမှ လန့်နိုးသွားသည်။

“ဝင်ခဲ့လေ...တံခါးဖွင့်ထား”

စကားမဆုံးဘဲ မော့ကြည့်တော့ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။ တံခါးဘောင်ကို နွဲ့နွဲ့လေးမှီရပ်နေသော အိပ်မက်ရဲ့ ရင်ခုန်သံနုတ်ဘုရားမ။

“ထိပ်ထား...လာ”

အိပ်မက်က တခဏမျှ မင်သက်မိနေပြီးမှ ထိုင်ရာကထ၍ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

“ထိုင်လေ...ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ၊ ကျွန်တော်တောင် သတိရနေတာ၊ ညကျရင် ဖုန်းခေါ်တော့မလို့”

ပြောလည်းပြော ဧည့်ခန်းဆက်ကီပေါ် ပြီးစလွယ်ပစ်တင်

ထားသော အင်္ကျီတွေ၊ ဂျာနယ်နှင့် စာအုပ်ဖရိုဖရဲတွေကို ကမန်း၊
ကတန်း ကောက်သိမ်းသည်။ ပြီးမှ သူ့ကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်
နေသော ထိပ်ထားကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ရင်း...

“ထိုင်လေ...ထိပ်ထား”

“ကိုယ်ထိုင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး အိပ်မက်”

“ဗျာ”

တအံ့တဩနှင့် ဗျာလို့ထူးပုံ။ မျက်ဝန်းညှို့တွေက သူ
တောင်းဆိုတိုင်း ဖြစ်မလာလျှင် မှိုင်းသွားပုံတို့ကို နဂိုက ထိပ်ထား
စွဲလမ်းရပေမဲ့ အခုတော့ ကိုယ် စွဲလမ်းဖူးသမျှဟာ ထိပ်ထားအတွက်
နာကျင်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့လည်း။ ထားပါတော့။ ကိုယ့်
ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်။ ထိပ်ထားက အတွေးထဲ စိတ်ဖြေပြီးမှ...

“မေးစရာရှိလို့”

“မေးပါ ထိပ်ထား”

ပေါ်လာပြန်ပြီ။ လက်နောက်ပစ်၍ ရိုက်ဖျိုးသောအသွင်။
ထိပ်ထားဟာ တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်နေရပေမဲ့ သွေးဆူကာ ရင်ထဲ
ဝုန်းခိုင်းကြနေတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံး။

“မင်း အမှန်အတိုင်းဖြေပါ အိပ်မက်”

“ထိပ်ထားကို ကျွန်တော် လိမ်ညှာဖူးတာ ဘာတစ်ခုမှ
မရှိဘူး”

ခရမ်းဖျော့ရောင် မျက်မှန်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်
ဆွဲဖြုတ်သည်။ ထိပ်ထားထံမှ အေးစက်စက်မျက်ဝန်းတွေက

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် စူးရဲတောက်ပသည်။
ထိုတောက်ပခြင်းအား အိပ်မက်က နားမလည်သလို ငေးပြီးမှ...

“မင်းနဲ့မုသား ထိပ်ထားနဲ့သခင်အနားကို ဘာရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာလဲ”

“ထိပ်...ထား”

“ဟွန်း”

မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်သည့် ထိပ်ထားအသံရဲ့ အဖျားသတ်က
မသာယာခဲ့ပါ။

“ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား အိပ်မက်၊ အဖြစ်မှန်
ပေါ်သွားလို့ ကြောက်သွားတာလား၊ ထိပ်ထားနဲ့ သခင်က
လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသူတွေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က သတင်း
ကြီးတဲ့ ချစ်သူတွေ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုစီမံကိန်းချခဲ့တာလဲ၊
ဘာအတွက်လဲ”

ထိပ်ထားက မေးပေမဲ့ အိပ်မက်မှာ အဖြေမရှိပါ။ မုသား
ပြောခဲ့သလိုပင် တွေ့ဆုံမှုက ရိုးသားပေမဲ့ ရင်ခုန်သံက ပဉ္စလက်
ပြသွားခဲ့တာပါလို့ အိပ်မက်ဖြေရင် ထိပ်ထား ယုံမည်မထင်။

“မယုံနိုင်ဘူး အိပ်မက်၊ ထိပ်ထား ထင်မထားဘူး၊
မင်းကို ထိပ်ထား သိထားတာက ရိုးသားတဲ့ကောင်လေး၊ အခွင့်
အရေးမယူတတ်တဲ့၊ အရိုင်းဆန်တဲ့ကောင်လေးလို့ ထင်ထားတာ၊
အခု ထိပ်ထားအထင်တွေ အကုန်ရေစုန်မျောသွားပြီ၊ ထိပ်ထား
မေးတာကို မင်းမဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဖြေရဲတဲ့သတ္တိ မင်းမှာ

ရှိတောင် ထိပ်ထား မကြားရဲဘူး အိပ်မက်”

အသက်ကို တဝှေ့သွင်းပေမဲ့ နှလုံးသားက ပေါ့ထွက်
မလာ။ ငိုချင်စိတ်ကြောင့် ထိပ်ထားရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဆို့နှင့်ကျပ်
ခဲ့နေသည်။ ထိန်းချုပ်ထားရသဖြင့် လည်ချောင်းတွေတောင် နာလာ
၏။ ဝေ့သီလာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ဖျားက ပုတ်ထုတ်
ပေးနေတာလည်း ဝတ္တရားကျေသည်။ ထိပ်ထားက မျက်မှန်ကို
ပြန်တပ်ပြီး နာကျင်ကြေကွဲခြင်းအား ဖုံးကွယ်ပြီးနောက်...

“ပြီးသွားပြီ၊ ထိပ်ထားတို့ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ဒီမှာအဆုံး
သတ်ကြတာပေါ့၊ မင်းက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ထိပ်ထားအတွက်
တော့ အိပ်မက်ပါပဲ၊ နီးသွားရင် အရာခပ်သိမ်း ပျောက်ကွယ်သွား
တာပဲမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ထိပ်ထား”

ပြောရုံနှင့်အားမရ အိပ်မက်ကို ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ရန်
ပြင်နေသော ထိပ်ထားရှေ့သို့ လွှားခနဲရောက်သွားကာ ပိတ်ရပ်ထား
သည်။

“ထိပ်ထား အထင်လွဲနေပြီ၊ ထိပ်ထား ထင်တာတစ်ခုမှ
မဟုတ်ဘူး”

“ထိပ်ထား အချိန်မဖြုန်းချင်ဘူး၊ လမ်းဖယ်ပေး”

“မဖယ်ပေးဘူး ထိပ်ထား၊ ထိပ်ထား စွပ်စွဲသမျှ
ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ခံချင်ပေမဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်က ခွင့်မပြုဘူး၊
မုသားနဲ့ကျွန်တော် ချစ်သူတွေဆိုတာ မှန်တယ်၊ မုသားက သခင်

အနားရောက်သွားတာလည်း မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုတင်စီစဉ်မှု
ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး၊ အခု မုသားလည်း သခင်အနားက ထွက်သွားပြီ၊
ကျွန်တော်တို့သံယောဇဉ်ကို အထင်မှားပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း
သိခဲ့ရပြီ၊ မုသားနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ချစ်သူမဟုတ်တော့ဘူး”

“လွယ်လှချည်လား အိပ်မက်ရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာပြီး ပြောင်းလဲလို့ရတဲ့ အရာမျိုးတဲ့လား”

“ပြောင်းလဲလို့ရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မုသားကိုပဲ
ပြောင်းပြီး ချစ်တော့မှာပေါ့၊ အခု ရင်ထဲကအချစ်က အလှည့်
အပြောင်း မခံနိုင်အောင် ခိုင်မာနေပြီ၊ ကျွန်တော် ထိပ်ထားကို
ချစ်တယ်”

“ဘာ”

အိပ်မက်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ထိပ်ထားကို ချစ်တယ်၊ ပြောင်းလဲလို့မရအောင်
ချစ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့ အချစ်နဲ့ချစ်တယ်”

“တော်...အိပ်မက်”

ထိပ်ထားက အော်သည်။ ထင်သလောက် အသံက
မထွက်။ စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားရလွန်း၊ ခံပြင်းရလွန်း၍ မျက်ရည်တွေက
တားမနိုင်ဆီးမရ၊ လှည့်စားတတ်သူဟာ ထပ်ပြီး ထိပ်ထားကို
ပရိယာယ်နှင့် မျှားသည်။ အချစ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရသည်။
လက်ခံရရှိသော ထိုအချစ်ဟာ မထင်မှတ်စွာပဲ အတုအယောင်ဖြစ်
နေခဲ့ပါလျှင်။

“မတော်နိုင်ဘူး ထိပ်ထား၊ မြင်မြင်ချင်းကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ ဘဝတူတွေ့ဖို့ ချစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်မခံရင်နေ၊ အသိအမှတ်ပြုရင်ရပြီ၊ မဖျက်ဆီးရင် ကျေနပ်ပြီ”

“အေး...ဒီလောက်ချစ်ရဲတဲ့ အချစ်သူရဲကောင်းကြီး အတွက် ငါ ဂုဏ်ပြုပေးခဲ့မယ်”

ဖြောင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ အိပ်မက်မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။ ကျိန်းစက်စူးအောင်လာတဲ့ လက်ဖဝါးကို တင်းခနဲ ဆုပ်မိသောအခါ ထိပ်ထားရင်ထဲ၌ ထိရှိခြင်းက ပြင်းစွာ။

“မင်းအချစ်က အသိအမှတ်ပြုပေးလို့မရတဲ့ အလိမ်အညာ”

“မင်းအချစ်ကို မယုံဘူး”

“ထိပ်ထား”

ပန်းတစ်ဖက်ကို တွန်းတိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ လိမ်နေတာလို့ ထိပ်ထားစိတ်ထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောနေပေမဲ့ ထိပ်ထား နှလုံးသားက ပျော့ညံ့စွာ ထိုအလိမ်ထဲ မျောချင်သေးသည်။

ရင်ကို တိုးနေသည့် ဝေဒနာကို အမည်တပ်လျှင် အသည်းကွဲခြင်း။ ထိပ်ထား ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးကာ ဒီအရပ်နှင့်ဝေးရာကို အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ကံကြမ္မာဟာ မွေးရာပါ နှလုံးလမ်းကြောင်း၌ ကျွန်းခံခဲ့လျှင်။ ထိုကျွန်းနှင့်ဝေးရာ အချက်ကို မသိရှိ မခံစားတတ်သူဖြစ်ရပါစေ။

□ □ □

အခန်း (၃၇)

ကင်စက်ထဲက ထွက်လာသော ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်က ဘဝပြောင်းစွာ မည်းတူးလို့နေသည်။ ဒီအတူပဲ မိုက်ကျိတ်စားတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကော်ဖီမစ်အထုပ်ကို ဖောက်ပြီး ခွက်ထဲသွန်ထည့်သည်။ ဓာတ်ဗူးကို မ၊ယူတော့ အလေးချိန်မရှိ။ ပေါ့ရွတ်ပြီး ဓာတ်ဗူးက လက်ထဲပါလာ၏။

“ကျစ်...ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေပါလား”

ထမင်းစားပြပေါ် လက်ထောက်ပြီး ထိုင်ချမိတာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲ မျက်နှာကို ထည့်မြှုပ်ထားသည်။ ညကလည်း တစ်ညလုံး အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်နှင့် ထိပ်ထား အိပ်မပျော်ခဲ့။ မမြင်သော်လည်း ကြားနေရသည်က အိပ်မက်ရဲ့ နှလုံးသားဖြောင့်ချက်။

“ထိပ်ထားကို ချစ်တယ်”

“ပြောင်းလဲလို့မရအောင်ချစ်တယ်”

“ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်တယ်”

အမှတ်မရှိသော ထိပ်ထားရင်ဘတ်ဟာ အဲဒီစကားကို ပြန်ကြားယောင်ရဲ့တင် နတ်ဒိုးဝင်သလို ဆူညံလာတာက စည်းချက်ညီညီ။ မချစ်တတ်သော ထိပ်ထားမှာ အချစ်ကြောင့် လူက နူးညံ့ခြင်းတွေ ရင်ထဲနေရာယူလာသလို။ အိပ်မက်ကို ရိုက်ခဲမိသော လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ချည်ကွေးချည်ပြုလုပ်ရင်း ရိုက်ဖြစ်သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာမတွေ့ခဲ့။ ချစ်တယ်ပြောရုံနဲ့ ရိုက်စရာလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့်သည်။ ရိုက်သောသူတောင် ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ခံစားနေရပါလျှင် အရိုက်ခံရသူ အိပ်မက်ကရော။ အတွေးထဲမှာတင် ထိပ်ထားက လူကြမ်းဖြစ်လိုက်၊ မိန်းမရိုင်းဖြစ်လိုက်။

“တီ...တောင်”

လူခေါ်ဘဲ(လ်)သံက အကျယ်ကြီးမို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲ အတွေးနှင့် မျောနေသော ထိပ်ထားက လန့်သွားသည်။ ထိပ်ထားက တစ်ကိုယ်ရေတကာယသမား။ နောက် မြို့ပြရှုခင်းတွေကို စီးမိုးပြီး ကြည့်ရတာ ကျေနပ်သူမို့ ဒီကွန်ဒိုအခန်းမှာပဲ အနေများသည်။ ဒက်ဒီတို့ရှိကတည်းက နေခဲ့သော ခြံကြီးအား နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုကို အငှားအဖြစ် နှစ်ချုပ်ချထားသည်။ ဒက်ဒီတို့မရှိလို့ မနေချင်တာထက် သခင်နှင့် ခြံချင်းကပ်ရက်မို့ မတွေ့ချင်တာက ပိုများသည်။ ထို့ကြောင့် သီးသန့်ဆန်သော အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ဒီလိုနေရာ ပြောင်းခဲ့တာတောင် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလူခေါ်ဘဲ(လ်)သံက စိတ်ဒုက္ခပေးဆဲ။

“တီ...တောင်၊ တီ...တောင်”

“ကျစ်...လာပြီ”

“ဒီလောက်ဆူညံနေတဲ့ ဘဲ(လ်)ကို ဖြုတ်ထားဦးမှ၊ အလကား စည့်သည်လာစရာမရှိဘဲ တပ်ထားမိတာကိုက ငါ့အမှား၊ အခုတော့ လန့်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

မကြည်လင်သော စိတ်အခံက တွေ့မြင်ရာရာကို အဆိုးမြင်ခြင်းသာများသည်။ ဒေါသနှင့် တံခါးကို ဂုန်းခနဲဆွဲဖွင့်ရင်း...

“ဘာကိစ္စ...ဟင် သခင်”

မျက်လုံးတွေ နှစ်ဆလောက်ပြူးကျယ်သွားသည်။ တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် သခင်ကို လှမ်းထိုးသော ထိပ်ထားလက်ညှိုးတွေတောင် တည်ငြိမ်မှုမရှိ။ သံဘာဂျာအပြင်ဘက်၌ ရပ်နေသော သခင်ကတော့...

“နင်နဲ့ငါနဲ့တွေ့ လုပ်မနေနဲ့ ထိပ်ထား၊ ဖွင့် တံခါး”

သော့ဖွင့်ပြီး တံခါးကိုတော့ သူ့နောက်၌ ပါလာသော ကိုမောင်က ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။ သခင် အိမ်ထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားတာ ထိပ်ထားကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးတွေဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေပုံက သည်းကြီးမည်းကြီး။ ထိပ်ထားတောင် စိတ်မကြည်၍ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေသည့် အထဲ ဒင်းက ရှောင်တခင်စစ်ဆေးရေး ဝင်နေတာမျိုးတော့ ထိပ်ထားက သည်းမခံနိုင်။

“ခါဘာလုပ်တာလဲ”

ပိတ်အော်တော့ သခင်က ရုပ်တည်တည်နှင့် ထိပ်ထား
ဘက် လှည့်လာပြီးမှ...

“မုသား ဘယ်မှာလဲ”

“ငါဘယ်သိမလဲ၊ မုသားကို ငါ့ဆီလာရှာရအောင်”

“နင့်ကြောင့် မုသား ပျောက်သွားတာ”

“အောင်မာ...နင်ကများ ထိပ်ထားကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ
နင့်မုသားက လူမှန်းသိနေပြီး အကောင်းအဆိုးမခွဲခြားတတ်အောင်
လည်း အရူးမဟုတ်ဘူး၊ ထိပ်ထားကြောင့်လို့ ခေါင်းစဉ်မတပ်ခဲ့၊
ထိပ်ထား သည်းမခံဘူး”

“ငါလည်း မုသားနဲ့ပတ်သက်ရင် သည်းခံမှာမဟုတ်
ဘူး ထိပ်ထား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစတမ်း
စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ထိပ်ထားက အသံမဲ့ရယ်ခြင်းမျိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို
မဲ့သည်။

“နင်က မုသားကို နင့်ဘော်ဒီဂတ်ပြန်ခန့်ဖို့ လိုက်ရှာနေ
တာပေါ့ ဟုတ်လားသခင်”

“အေးလေ၊ မုသားက အစောကြီးကတည်းက ငါ့သက်
တော်စောင့်ပဲ”

“စိတ်ကူးနဲ့ ရူးမနေနဲ့ သခင်၊ မုသားကို နင်ပြန်တွေ့လည်း
သူ နင့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်အားကိုးရတဲ့

သက်တော်စောင့်လည်း ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိစ္စ နင်က အပိုင်အနိုင်ကြီး ပြောနေတာလဲ
ထိပ်ထား”

သခင်က ကုတ်အင်္ကျီခါးနားအစကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်သိမ်း
ပြီး ခါးထောက်ရင်း မေးသည်။ အဲဒီလို သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု
အပြည့်ရှိကာ သူလုပ်သမျှ အောင်မြင်ရမည်ဟူသော သွေးနားထင်
ရောက်နေသည့် သခင်ပုံစံကို ထိပ်ထား ကြည့်မရ။ သိပ်မှန်းသည်။
ချစ်၍မရ။ မုန်းလွယ်သော သခင်ကြောင့်ပဲ အရာရာ တိုက်ခိုက်
အနိုင်ယူချင်စိတ်က ဟိုးပဝေသဏီကတည်းက။

“အေး...ပိုင်နိုင်လို့ ထိပ်ထားပြောတာ၊ ထပ်ပြောမဲ့စကား
တွေထဲမှာ နင်ကြားရရင် အသက်တွေဘာတွေ ထွက်သွားဖို့ရှိတယ်၊
စိတ်တော့ ခိုင်ခိုင်ထား၊ နင် သက်တော်စောင့်ခန့်ထားတဲ့ မုသား
ကလေး နင်ထင်ထားသလို မိန်းကလေး”

“ငါသိသားပဲ”

“ဘယ်လို”

“ငါသိတယ်လို့ပြောတာ”

ခပ်အေးအေးပြန်ပြောတဲ့ သခင်ကြောင့် ပူပူလောင်လောင်
ဖြစ်သွားသူက ထိပ်ထား။

“နင်...သိတယ်”

တအံ့တဩကြီးမေးလာသော ထိပ်ထားကို သူက ခေါင်း
ညိတ်ပြရင်း...

“သိလို့ အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေတာပေါ့၊
ငါ့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ငါချစ်တယ်၊
သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ၊ နင့်ကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ဒီထက်ပိုပြီး
မနှောင့်ယှက်ဖို့”

“နင်က သူ့ကိုချစ်တယ်”

ထိပ်ထားက သူမနားကို လက်သန်းနှင့်ထိုး၍ ခါထုတ်
ရင်း...

“ငါ နားကြားများ လွဲသလား သခင်ရယ်”

“ဟ...လူပျိုက အပျိုကို ချစ်တယ်ပြောတာပဲ မဟာ
ပထဝီမြေကြီး ဟက်တက်ကွဲသွားနိုင်လို့လား”

လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးမှာထောက်ရင်း သခင်က
သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း ဘုကြည့်ကြည့် ဘုပြောပြောပုံက မိုက်တိ
မိုက်ကန်းနှင့်။ ထိပ်ထားကသာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြောင်းခနဲ
နေအောင် တီးပစ်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်ကာ...

“မြေကြီးဟက်တက်ကွဲတာမှ မထူးဆန်းဘဲ ရှိချင်ရှိမယ်၊
နင့်လို မချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျားက”

အားပါးတရ လှောင်ရယ်ပြီးမှ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်
ပေးကာ...

“ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်း...သခင်”

“ဘာလဲဟ”

ယောင်နုနှင့် သခင်က ထိပ်ထားကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်

ရင်းမေးတော့ ထိပ်ထားက အားပါးတရ ပြုံးပြရင်း...

“ချစ်တတ်လာတဲ့ နင့်နှလုံးသားကို ဂုဏ်ပြုတာ”

“ဒါဆို...နင် မုသားကို တကယ်မဂုဏ်ထားဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

ထိပ်ထားရဲ့ ခေါင်းအယမ်းမှာ သခင်နှလုံးသား ပဲ့ကြွ
သွားသလို ခံစားရသည်။ သခင်က အနီးရှိ ဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်
လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း...

“အဲဒါဆို လမ်းကဆုံးပြီ၊ သူပေးထားတဲ့ စိဗီဖောင်ထဲက
လိပ်စာကလည်း အတုကြီးကို၊ ငါ ဘယ်ရှာရမှန်းကိုမသိတော့
တာ”

“စိတ်ဓာတ်တွေ ကျမသွားစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ မုသားအိမ်ကို
ငါသိတယ်”

“တကယ်”

အပြောင်းအလဲမြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထတော့ ထိပ်ထားအနားသို့ ပြုန်းခနဲ
ရောက်လာ၏။

“ပြောလေ...လိပ်စာ”

“ငါလိုက်ပို့မှာ”

“နင်မညစ်နဲ့နော် ထိပ်ထား”

သခင်က ထိပ်ထားကို မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတွေနှင့်
ကြည့်သည်။ သခင်ကို ထိပ်ထား အပြစ်မဆိုသာပါ။ တကယ်ဆို

ထိပ်ထားက အညစ်ယားနှင့် ရာဇဝင်တွင်အောင် သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူလေ။

“မညစ်ပါဘူး၊ ထိပ်ထားလည်း အဲဒီကိုပဲသွားမလို့”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“လူတစ်ယောက်အပေါ် အမှားကျူးလွန်ထားတဲ့ အပြစ်ကို သွားတောင်းပန်မလို့၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဝင်ရပြုရတာ ခက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

လည်ပင်းပွတ်လိုက်၊ လက်ဖဝါးချင်းပွတ်လိုက်နှင့် အနေရခက်နေဟန်ရှိသော ထိပ်ထားရဲ့ အရောင်ရင့်မျက်နှာကို သခင်က ကြည့်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်လာကာ...

“အဲဒါကြောင့် ကူညီပေးတာကို အံ့သြနေတာ၊ ကောင်းပါတယ်၊ နှင် နောင်တရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမှာ ပေါ်ဦးမှပဲ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ထိပ်ထားက ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း မျက်နှာကို စနစ်တကျ မတတ်ထားတတ်သလို ဟိုလွှဲဒီလွှဲနှင့်။ ထိပ်ထားနှင့် စိမ်းသက်လွန်းသော ရင်ခုန်သံဟာ အခုတော့လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို။ ရင်ခွင်တစ်ထောင့်မှာ တငြိမ်ငြိမ်ခုန်ရင်း...

အချစ်က ရင်ခုန်သံက ဖြားယောင်းရင်း နှလုံးသားကို ဗဟိုပြုသော ရပ်ဝန်းတစ်ခုမှသည်။

□ □ □

အခန်း (၃၈)

ထိပ်ထား ရင်တစ်ခြမ်းလုံး ကျဉ်တက်သွားသည်။ ခုတင်တွေ တန်းစီချထားသော ဆေးရုံခန်းထဲက တစ်ခုသောခုတင်မှာ အိပ်မက်။ ပက်လက်လှဲရင်း နဖူးပေါ်လက်တင်က မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားသည်။ ခုတင်ဘေးထိုင်၍ သွေးအိတ်တစ်လုံး ချိတ်ထားပြီး သွေးသွင်းပိုက်မှတစ်ဆင့် သွေးနီနီစက်တွေဟာ အိပ်မက်ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ တစ်စက်ချင်း စီးမျောဝင်ရောက်လျက်။

“အိပ်မက်ရယ်”

ရင်ထဲမချီလွန်း၍ ထိပ်ထားနှုတ်ဖျားက အိပ်မက်အမည်ကို တိုးတိုးလေး ခေါ်သံထွက်သွားသည်။ ထိပ်ထားရောက်နေသော နေရာက အိပ်မက်နှင့် အလှမ်းဝေးသဖြင့် ထိပ်ထားကို အိပ်မက်က မမြင်။

“တကယ်ဆို အိပ်မက်က အများသွေးနဲ့ အသက်ရှင်ရမလို့ပါ။ သူ့ကြောင့် မသားလည်း ဒီကအစ်ကိုဆီမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့ရတာလေ၊ အခုတော့ ဒီခြံကြီးကို ပြန်ရွေးပြီးပြီဆိုတော့ ရောင်းဖို့ပဲ

ရှိတော့တာ၊ ဒီနေ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်မဲ့သူတွေရှိလို့ တို့က လာစောင့်နေတာပါ။ တို့နာမည် တိုးတိုးပါ”

အိပ်မက်အိမ်၌ တွေ့ရသော ကောင်မလေးထံမှ အကြောင်းစုံသိရသောအခါ ထိပ်ထားသည် ဖြစ်ခဲ့သမျှ အမှုတွေ အတွက် အားနာတာရော၊ ကြေကွဲတာရောနှင့် ရင်မှာ အုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားသလို ထင်ရသည်။ ထိပ်ထားက နာတာရှည်ဝေဒနာ သည်ကို ဒုက္ခပေးမိသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“မုသားကရော ဒီမှာမရှိဘူးပေါ့၊ အိပ်မက်နဲ့ မုသားနဲ့ က”

တိုးတိုးက သူမရှေ့ရောက်နေသော နှစ်ယောက်စလုံးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။ ထိပ်ထားက ဆိုင်ကိုလာဖူးသည်ဆို ပေမဲ့ တွေ့ရချိန်ဟာ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ။ ဒီလောက်အထိ နီးကပ် စွာ မတွေ့မမြင်ဖူးချေ။ အိမ်မက်ပြောစကားအရ ထိပ်ထားရဲ့ အလှည့်ကို သိခဲ့ရပေမဲ့ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်အောင် လှချက်က ရက်ရက် စက်စက်။ သခင်ဆိုသည့်လူကရော ခြေလှမ်းတိုင်း အကြည့်တိုင်း စကားလုံးတိုင်း၌ သိမ်ငယ်ခြင်းမပါပဲ အရောင်အဝါတစ်မျိုး လင်းလက်နေတာကိုက အဆင့်အတန်းရှိသော လူကဲ့သို့မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာခြင်းကို သိသာစေသည်။ ဒီနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဇာတ်တိုက်ထားသလိုပင်။ အိမ်မက်နှင့် မုသားကို တမေးတည်း မေးနေတာမို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ကြားနေ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်ထုတ်ရကောင်းနိုး နှုတ်ဆိတ်ရကောင်းနိုးနှင့် ဒွိဟတွေပွားပြီး

မှ

“တိုး အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်၊ ဒါ အဖြစ်မှန်မို့ မုသားတို့ကို ထိခိုက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိနိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ကယ်တော့ မုသားနဲ့အိမ်မက် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာ တိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံး တိုက်တွန်းလို့ပါ။ အများကြားရင် ရယ်စရာကြီးတော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘေးလူတိုက်တွန်းရုံနဲ့ ချစ်သူဖြစ် သလားဆိုပြီးလေ၊ ဒါ တစ်ကယ်အဖြစ်မှန်ပါ၊ ပြီးတော့ နီးစပ်ရာ ယစ်မူးတိမ်းညွတ်လွယ်နေတော့”

တိုးတိုးက သေချာရှင်းပြခဲ့သည်။ ချစ်သူဘဝလို့ အမည်ခံ ခဲ့တာတောင် သာယာကြည်နူးဖွယ်မရှိသော အိပ်မက်က ထိပ်ထား ကိုမှ တကယ်အချစ်စစ်နဲ့ ရင်ခုန်ခဲ့တာတဲ့။

“အိပ်မက်က ခြင်ဆီအားနည်းတဲ့ရောဂါဆိုတော့ ဆရာဝန် ချိန်းတဲ့ဒိတ်အတိုင်း သွေးအမြဲသွင်းရတာ၊ ဒီနေ့လည်း သွေးသွား သွင်းတယ်၊ သွေးသွင်းပြီးတာနဲ့ ပြန်ဆင်းရပြီ”

တိုးတိုးရဲ့ လမ်းညွှန်အတိုင်း ဆေးရုံကို နှစ်ယောက်အတူ ခြေချပြီးမှ...

“ငါ့အသိဆရာဝန်က ဒီသွေးရောဂါဌာနမှာ ရှိတယ်၊ သူနဲ့ဝင်တွေ့ပြီး နှင့်အိပ်မက်ရဲ့ရောဂါအကြောင်း သေချာမေးခဲ့မယ်”

ထိပ်ထားက ခေါင်းညိတ်ပြီး စိတ်စောနေသော ခြေလှမ်း တွေက အိပ်မက်ထံ ဦးတည်လှမ်းတော့ ကိုယ်တော်ချောက နောက် ကနေ လှမ်းအော်သေးသည်။

“ဟေ့...နင်တို့ချည်း ကြည်စေအေးစေ လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ငါ့မုသားအကြောင်းလည်း မေးထား”

ထိပ်ထားက ရောက်သည့်နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ခုတင်ပေါ်က အိပ်မက်ကို ငေးနေမိသည်။ ရင်ထဲ ကြေကွဲရလွန်း၍ ရင်ခုန်ရန်ပင် မေ့လျော့နေသည်။

“ဝယ်သူ့ကို ရှာတာပါလဲ အစ်မ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်မို့ အနားရောက်လာသော နာစစ်မအား သတိမထားမိ။ အမေးခံလိုက်ရမှ ထိပ်ထားက သတိဝင်လာပြီး အိပ်မက်ကလည်း အသံလာရာဘက်ဆီ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိပ်ထားကို တွေ့လိုက်ရသော အိပ်မက်မျက်နှာသည် မျှော်လင့်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်း ရောင်စဉ်တွေကြောင့် လင်းခနဲ တောက်ပသွားသလို ထင်ရသည်။

“ထိပ်ထား”

သူက လာဟုမကြိုဆိုမီ ထိပ်ထားခြေလှမ်းတွေက သူ့အပါးသို့ အသော့နှင်ပြီးသား။

“ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုကာ”

“ထိပ်ထား အားလုံးသိပြီးပြီ”

ထိပ်ထားက မျက်ရည်ကြည်ဝေနေသော မျက်ဝန်းတို့ကို အခါခါပုတ်ခတ်ရင်းက အိပ်မက်ခုတင်ဘေးရှိ လူနာစောင့်ခုံတန်း၌ ဝင်ထိုင်သည်။ သူကတော့ ဒါဟာ တကယ်လား၊ အိပ်မက်မက်နေခြင်းလားလို့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်လာတဲ့အထိ။ ကြည်မွေ့

စွာပြုံးနေသည့် မျက်ရည်ကြားက ထိပ်ထားမျက်နှာကို တရှိုက်မက်မက် ငေးသည်။ ထိပ်ထားက ရှက်ပြီးတစ်ပွင့်နှင့် မျက်လွှာချရင်း သူမလက်ဖဝါးအစုံထဲ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ...

“မင်းပေးတဲ့အရာကို ကိုယ် မမျှက်ဆီးဘူး၊ အသိအမှတ် ပြုတယ်၊ ပြီးတော့”

ထိပ်ထားက စကားမဆက်သေးဘဲ အိပ်မက်ကို ဒီအတိုင်း စိုက်ကြည့်သည်။ အဲဒီအကြည့်တစ်ချက်နဲ့တင် လုံလောက်ပါသည်။ ချစ်ခြင်းဥယျာဉ်ထဲ၌ ရင်ခုန်သံလေရိုင်းတို့ကြောင့် မျှော်လင့်ခြင်းပန်းတွေက တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသည်။

“ထိပ်ထားက ကျွန်တော့်ကို”

“အင်း...တစ်သက်လုံးစာအတွက် ချစ်...တယ်”

အိပ်မက်ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ဆောင့်ခြင်းက အပျော်လား၊ ကြည်နူးခြင်းလားမသိ။ ထိပ်ထားက အငိုမျက်လုံးတွေကြားမှ နှစ်လိုစွာ ရယ်သောအသံဟာ သာယာသည့် စောင်းခတ်သံလို၊ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း နူးနူးညံ့ညံ့နှင့်။

ကိုယ့်မျှော်လင့်ခြင်းပန်းတွေ လမ်းခင်းပေးရလည်း မှုစရာမလိုဘူး ချစ်သူ။ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်၏ ထိပ်ထားဧကရီ။

အခန်း (၃၃)

အလှပြင်ခြင်းကို လက်စသတ်သည်။ မှန်ရှေ့ပေါ်နေသော မုသားက ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဗီရိတ်လည်ပင်းပေါက် နှင့် အင်္ကျီက လက်ရှည်ဖုံး၊ ဂါဝန်အနက်ရောင်၊ ရင်ဘတ်အောက် နားမှာ အနီရဲရဲခါးပတ်အကြီးကြီးပတ်ပြီး ဖိုင်းတွဲကို ရင်မှာပိုက်သည်။ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်မှာက အညိုရောင် လည်သာဘေးလွယ်အိတ်ကို လွယ်ပြီး အနက်ရောင် ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို အပြီးသတ်စီး သည်။ ပခုံးထောက်ရုံ ဆံပင်တွေကို ပုံသွင်းကာ အဖျားနားကို တိထားပြီး ရှေ့ဆံပင်တွေက မျက်ခုံးတိချထားသည်။ ထိုဆံပင်တွေ ပေါ်မှာ အနီရောင်ဖဲပြားကြီးပါသော ဘီးကုပ်ကို တပ်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းတွေ မျက်ခွံတွေမှာ လိမ္မော်ရောင်စိုအိနေတာမို့ မုသားဟာ ဘိုမရုပ်လေးတစ်ရုပ်နယ်။

“သိပ်လှတာပဲ မုသားရယ်၊ တကယ် အသက်ရှူမှား လောက်တယ်၊ နင်က တကယ့်ကြွေရုပ်လေးအတိုင်းပဲ”

အခန်းဖော် ခေမာက တလိုက်တလဲ့ ချီးကျူးသည်။ မုသားက ငွေမှင်ရောင် လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်၊ အခုတော့ မုသားလစ်ပြီ၊ ဒီနေ့ အင်တာဗျူးစဖြေရမှာ၊ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ တာတာ”

နှုတ်ဆက်ရင်း အဆောင်လှေကားထစ်တွေဆီ သွက်သွက် ပြေးဆင်းသည်။ မုသားနေတဲ့ အဆောင်က လမ်းသွယ်ထဲမှာမို့ လမ်းမကြီးဆီရောက်အောင် လျှောက်ရသေးသည်။ လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်မှ လာနေသော တက္ကစီတစ်စီးကို မုသားက လှမ်းတား ရင်း...

“ပြည်လမ်းမပေါ်က မိုးသောက်ပန်းကုမ္ပဏီကို ပို့ပေး ပါ”

ဒါပဲပြောပြီး ဈေးတွေဘာတွေလည်း မမေးအားဘဲ တက် ထိုင်လိုက်သည်။ အိမ်ကနေ ဒီအဆောင် ပြောင်းလဲတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို တစ်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ အိပ်မက်တို့နှင့် အဆက်အသွယ်ကို ဒီအဆောင်ရကတည်းက ဖြတ်ခဲ့တာပင်။

“ငါက ငါ့ခြေထောက်ပေါ် ငါရပ်တည်နိုင်တယ်၊ အိပ်မက်မှာက ရောဂါကြီးတစ်ဖက်နဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန်ရမှာလေ၊ ငါ့ခြံကြီးကို ထွက်အောင်သာ ရောင်းပေးဟာ၊ ပိုင်ရှင်နေရာရော ကိုယ်စားလှယ်လွှဲတာတွေရော ငါအားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ ရောင်းရတဲ့ ငွေထဲက တစ်ဝက်ကို အိပ်မက်ကိုပေးပေး၊ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို ငါ့နာမည်နဲ့ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ထားပါ တိုးတိုး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်

လိုက်လုပ်ပေးနေရင် အိပ်မက်က ငြင်းမှာဟ”

တိုးတိုးကို မုသားက အားလုံးညွှန်ကြားခဲ့သည်။ တိုးတိုးကတော့ အဲဒီကတည်းက မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ တားသေးတာ။

“နင်ဘာတွေလုပ်မှာလဲ မုသားရယ်၊ ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးကလွဲလို့ နင့်မှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့အရပ်ဒေသလည်း ရှိတာမဟုတ်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း၊ အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ်ဟာ၊ ငါတို့နဲ့အတူနေပြီး ဆိုင်မှာပြန်ဝင်လုပ်လည်း ရတာပဲကို”

“နေပါစေ၊ ငါ့အတွက် နောက်ဆံင်နေမဲ့ အိပ်မက်ကိုလည်း မကြည့်ရက်ဘူး၊ ပြီးတော့”

အိပ်မက်နှင့်အတူ နေမိပါက မုသားကို သခင်တို့ခြေရာခံမိမှာ အသေအချာ။ ကိုကြီးရဲ့ အာဇာနည်လက်တံ ဘယ်လောက်ကျယ်ပြန့်လဲဆိုတာ အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့ မုသား အသိဆုံး။ ကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်သမျှကို ပြည်ဖုံးကား ချချင်စိတ်က လောလောဆယ်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးဆန္ဒ။ မုန်းတီးနာကြည်းလို့မှ မဟုတ်တာ ကိုကြီးရယ်။ ညှို့ဝင်နိုင်စွမ်းသော မျက်ဝန်းတွေကို ရှက်ရွံ့စွာ ရင်ဆိုင်လိုခြင်းဖြစ်လျှင်။

“ရောက်ပြီ အစ်မလေး”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ကားခထုတ်ရှင်းပြီး ကုမ္ပဏီရှေ့သို့ ခြေချသည်။ မုသားစိတ်ဟာ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် ကူးလူးဆက်ဆံတတ်ခဲ့တာ ကိုကြီးအရိပ်မှ ထွက်ခွာပြီးကတည်းက။ အတိတ်ကိုပြန်တွေးတိုင်း မေ့မိ

ရက်စရာမရှိသော ရွှေရောင်ရင်ခုန်သံများနှင့် လှပခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

“ဘာကိစ္စလဲ အစ်မ”

ဂိတ်စောင့်လုံခြုံရေးမှ မေးသည်။ မုသားက...

“အင်တာဗျူးဖြေဖို့ပါ”

“ဪ...ဒါဆို ဝင်ပါခင်ဗျ၊ ဟိုဘက်မှန်ခန်းဆီသွားပါ၊

အဲဒီမှာ အင်တာဗျူးဖြေမယ့်သူတွေ ရှိပါတယ်”

ညွှန်ပြရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်တော့ မှန်လုံခန်းကိုတော့ ရောက်ပါရဲ့။ မုသားလို အင်တာဗျူးဖြေမည့်သူလည်း တစ်ယောက်မှမတွေ့။ မုသားက အခန်းများ မှားလာသလားလို့ ဟိုဟိုဒီဒီအကြည့်ကိုရွှေ့သည်။ ထိုအခိုက် အခန်းထောင့်ချိုးမှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ထွက်လာပြီး...

“မုသား”

“ဒီမှာပါ”

တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေတာတောင် ကိုယ့်မှာ အယောင်ယောင်အမှားမှား အသံပြန်ပြုရတဲ့အထိ။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ကြားရတာကတော့ ဒီမိုးသောက်ပန်းမှာ အလုပ်လာလျှောက်၍ အင်တာဗျူးအောင်သူတွေကို မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့်မီဟိုတယ်ကြီးတွေရဲ့ ဗျူဟာစလွန်းတွေမှာ ဝန်ထမ်းခန့်မည်ဟု ကြားထား၍ပါ။ ဟိုတယ်ကြီးထဲဆိုတော့လည်း သီးသန့်လာသူတွေနှင့် ဟိုတယ်တွင် တည်းသူလောက်နှင့်သာ ထိတွေ့ရမည်မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် အပြင်လောကနှင့် လူလုံးထွက်မပြချင်သော မုသားက

ဒီအလုပ်ကို ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မုသား ဒီဘက်အခန်းကိုကြပါ။ အထဲမှာ ဘော(စ်)စောင့်နေပါတယ်”

နာမည်ခေါ်သူက သူထွက်လာရာ အခန်းထောင့်က တံခါးဆီ လမ်းပြသည်။ မုသားတို့အခန်းရှေ့သို့ ရောက်ပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အထဲဝင်တော့ အေးစိမ့်သော လေအေးပေးစက်ရဲ့ အထိအတွေ့နှင့် သီချင်းသံက ခန်းလုံးပြည့်တိုးတိုးလေး ပျံ့နှံ့နေသည်။ သူမရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဘဲဥပုံမှန်စားပွဲကြီးနှင့် ၎င်းနောက်ရှိ ဆုံလည်သားရေခုံကြီးပေါ်၌ အပြင်ကလူပြောသော ဘော(စ်)မပြောနှင့် သက်ရှိလူတစ်ယောက်မှမတွေ့။

“နေတွေလဟောင်း၊ လတွေနှစ်ပေါင်း၊ ဒီနေ့ထက်ထိ တို့မေ့မရတဲ့သူရင်ခွင်မှာ အချစ်စစ်အတွက် အမှတ်တရတွေ အများကြီးပဲ။ တယူသန်စွာ မင်းနဲ့တစ်နေ့နေ တွေ့ဖို့စိတ်ကူး”

တယူသန်သီချင်းက အခန်းဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့နေပုံကိုက နားထဲမှာ တစ်မျိုးလေး နားထောင်ကောင်းနေသည်။ မုသားက ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားသော ဖိုင်တွဲကို မှန်စားပွဲကြီးပေါ်တင်ရင်း ဒုတိယအကြိမ် အခန်းဆီရောက်ကြည့်သည်။ လူတစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေလျှင်တောင် မတွေ့စရာမရှိသော ရုံးခန်းက ရှင်းလင်းစွာ။

အချစ်လေးရာ ဝေးလံဝေးရော xxx ကိုယ့်မနက်တွေ အလွမ်းနဲ့ပြည့်နှက် xxx ညတိုင်းမှာ အိပ်မက်မရခဲ xxx အချိန်ရှိတိုင်း မျက်ရည်လည် xxx ရှင်သန်စရာ နှလုံးသားလေးမင်း

xxx အစားထိုးလို့ မရတော့တဲ့နောက် xxx နေ့တွေညတွေ အချိန်တိုင်း တို့ရူး xxx ကိုယ့်အချစ်ရာ ဝေးလံဝေးရော xxx

စာသားဆုံးသွားသည်နှင့် တူရိယာသံကလည်း လွမ်းမောစရာ။ မုသားမှာတောင် သီချင်းစာသားတွေကို သေချာအာရုံစိုက် နားထောင်မိပြီး ရင်ထဲမှာ ရုတ်ချည်းမှိုင်းသွားရသည်။ ခံစားချက်က အရောင်မျိုးစုံ ပြောင်းပြီးမှ ဦးတည်ခြင်းက လွမ်းရပ်ဝန်းဆီသို့ဆိုလျှင်

“နေကောင်းတယ်နော် မုသား”

ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်သံကာ မုသားနောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ချာခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ရုံးခန်းတံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်၍ ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးနေသော...

“ကိုကြီး”

ယောင်ယမ်းပြီး ထွက်သွားသည့် နာမ်စားကြောင့် သခင်မျက်နှာက ပြုံးအံ့ကျသွားသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကို မင်း မမေ့ပါနဲ့လို့ ကိုယ် ညတိုင်းဆုတောင်းနေတာ”

ရှက်စိတ်ကြောင့် ခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ချသည်။ နားမယဉ်သေးသော အသုံးအနှုန်းတွေကြောင့် မုသားမျက်နှာက အဝတ်နီတစ်စလို ရဲရဲတွတ်နီစွေးလျက်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖိပိတ်ရင်း အားတင်းမောကြည့်တော့ ကိုကြီးက မုသားရှေ့မှာ နီးနီးလေးရပ်လျက်။ အရင်ကတည်းက ခိုးငေးခဲ့ရသော ကိုကြီးရဲ့ မေးရိုးတစ်လျှောက်က မွေးညှင်းစိမ်းမြမြတွေ။ ပြုံးတော့မယောင်နဲ့

ချိုသော ဖမ်းစားမှုဟာ ရီဆခြင်းမျက်ဝန်းတွေနှင့် အပြိုင်မို့ လူသူမမြင်ရသော ရင်ဘတ်ထဲက ရင်ခုန်သံဟာ ထိန်းချုပ်မတတ်နိုင်စွာ ဂုန်းဒိုင်းကြဆူညံလျက်။

“ကိုယ့်ကို ဘာလို့ထားပစ်ခဲ့ရတာလဲ မုသား”

“ကျွန်တော်...အဲ မုသား ဒီမှာအလုပ်လာလျှောက်တာ”

အတင်းအဓမ္မ တည်ငြိမ်ခြင်းကို အလည်ခေါ်ပေမဲ့ ကျင့်သားရနေသော သူ့ကို နာခံလိုခြင်းကိုတော့ မုသားက မလွန်ဆန်နိုင်။

“အင်းလေ...မင်းတစ်ယောက်တည်း ခန့်ဖို့ ကိုယ်ရွေးထားတာ”

သခင်က အေးစက်နေသော လက်ဖဝါးကို ဆွဲယူတော့ မုသားက ရုန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ ရုန်းမရဘဲ သခင်လက်ဖဝါးတွေထဲ နစ်မြုပ်သွားရကာ...

“ဟင့်အင်း...ကိုကြီး၊ ကိုကြီးမှာ ထိပ်ထားက”

“ထင်ရာစွတ်မပြောနဲ့၊ ထိပ်ထားက သူ့ရင်ခုန်ဘက်နဲ့သူ၊ မင်း ဘာမှမစူးစမ်းဘဲ ထွက်သွားပြီးတော့”

“မုသားက”

“မပြောနဲ့တော့”

လက်ကိုဆွဲတော့ ရင်ခွင်ထဲ ငိုက်ခနဲပါသွားသည်။ မုသားက ရုန်းချင်ပေမယ့် ရင်ခုန်သံရဲ့ အမိန့်ကို မငြင်းဆန်နိုင်။ ဘဝတစ်လျှောက် မောခဲ့သော သောကတွေကြားထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ

တော့ ချစ်သူရင်ငွေ ခိုချင်သေးလား။ သို့ပေမယ့် ထိန်းသိမ်းရမည့် ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေက လူကိုလွန်ဆွဲထားပြန်ရာ...

“ချစ်တယ် ချာတိတ်ရယ်၊ မိန်းကလေးမှန်း မသိခင်က တည်းက မင်းကို ငဲ့ညှာခဲ့ရတာ၊ မိန်းကလေးမှန်း သိတော့လည်း အတွယ်အတာတွေ ထပ်တိုးပြီး ကိုယ့်မှာ ရူးခဲ့ရတာ၊ ဘဝမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရူးရူးမူးမူး ချစ်ခဲ့ရတာ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက လွဲပြီး”

“ဟင့်အင်း...ကိုကြီးရယ်၊ မုသားက”

“ဘာလဲ မချစ်ဘူးလို့ ငြင်းမလား”

မော့မိသော မုသားမျက်နှာကို ကိုကြီးက မေးဖျားက တစ်ဆင့် ဆွဲပင့်ထားတော့ အကြည့်ချင်းဆုံလည်း ခေါင်းငုံ့ချ၍ မရတော့။ ချစ်ရိပ်သန်းသော ကိုကြီးမျက်ဝန်းတွေကြောင့် ရင်က ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်နေတာက အမြောက်တွေ တစ်ချက်ချင်း ပစ်ပေါက်ခဲ့နေသလို။ နှလုံးသားသည် တသိမ့်သိမ့် တုန်ဟည်းလျက်။ ကိုကြီးမျက်နှာက မုသားနဲ့ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်အောင် ငုံ့မိုးချရင်း...

“ငြင်းခွင့်မရှိတော့ဘူး ချာတိတ်၊ ကိုယ်က မင်းချစ်သူဆိုတာ မင်း မိုးရေတွေရွဲတဲ့နေ့ကတည်းက တံဆိပ်နှိပ်ပြီးသား၊ မယုံရင် မင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ မေးကြည့်၊ သူတို့က သက်သေ”

“အို”

ရှက်စိတ်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖိပိတ်ကွယ်တော့

ကိုကြီးက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ နဖူးချင်းထိပြီး တိုးတိုးလေးပြော
တာက ရင်ခုန်ချင်စရာ။

“အဲဒီကတည်းက မင်းအဖြေပေးပြီးသား၊ ချစ်တယ်တဲ့”

“ဟင့်အင်း...ဟုတ်လည်းဟုတ်ပဲနဲ့”

“ဒါဆို ထပ်ဖြေအောင် ကိုယ်မေးပြမယ်”

“အို...ကိုကြီး၊ ဟင့်အင်းကွာ”

ငြင်းဆန်သံဟာ တဖြည်းဖြည်းတိတ်ကျသွားပြီး အခန်း
လေးထဲမှာ တယူသန်သီချင်းသံသာ စိုးမိုးသွားတော့သည်။ မုသား
အတွက်တော့ အိပ်မက်မဟုတ်သော ကိုကြီးအနမ်းတွေကြားမှာ
နှလုံးသားက လေဟုန်စီးရင်း...

ဂန္ထဝင်အနမ်းနဲ့ ရာဇဝင်အလွမ်းကပေးသော ပန်းနုရောင်
နန်းတော်ထဲမှာ သက်ထက်ဆုံးရှိချင်တာက ကိုကြီးချစ်သော မုသား
အဖြစ်။

နှလုံးမိကစားပြီးချင်းပါ။

ဆုအနုပညာ

BURMESE
CLASSIC
.com